

Yekîtiya Sosyalîst

RIZGARÎ * DEMOKRASÎ * SOSYALİZM

Sibat/Adar 1990

Hejmar 22

TARİHİN CİLVESİ VE TEORİ DERGİSİ İÇİN OLUMLU OLMAYAN BAŞLANGIÇ

B. AZAD

Son zamanlarda, çok farklı çevrelerin ve insanların üzerinde durdukları sorunlardan biri Paris'te yapılan Kürt Konferansı oldu. Faik Bulut'da, Sosyalist Parti'nin merkez yayın organı olarak yayın hayatına giren "Teori" dergisinde, komplocu bir yaklaşımla bu olayı değerlendirdi!. Yazının bütününde, Kürdistan'da sosyalizm yandaşı güçler ve tek tek şahıslar; en fazla da "PKK" yaklaşımlarıyla karalamaya tabi tutuldu. Bu yazı da tam da, "çamur atayım izi kalır anlayışı güdülmüş." Bu yazı boyutunda saldırı yapılan şahıslardan biri de İ. Güçlü arkadaşımız olmuştur. Tabi gaye "üzüm yemek değil, bağcıyı dövmek" olduğu için, bireylerden de yola çıkılarak, siyasal örgütlerin karalanması yoluna gidilmiş!

Paris Kürt Konferansının oluşum ve bileşimi bir tarafa (ki, bu yanıyla karşı çıkmak, eleştirmek gerekiyor) bırakırsak; Kürdistan hareketi için büyük bir öneme sahip bir olay olduğunu söyleyebiliriz. Kürdistan ve Kürt sorununun uluslararası platformlarda gündeme oturması; bu sorunla ilgili toplantıların ve tartışmaların yapılması başlı başına bir olumluluktur. Bu toplantının kendisi

de aynı zamanda gösteriyor ki, Kürdistan sorunu uluslararası platformlara girmeye aday bir sorundur. Bir kısım güçlerin istemiş olmalarının ötesinde, halkımızın bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesinin geldiği düzey, bugün bunu yaratmıştır. Yarın daha ileri bir düzeyi yaratacağıda muhakkaktır. Düne kadar "neden böyle bir platform yoktu" diye düşünmek gerekir. Kürt sorununun, yarın Filistin sorunu gibi Birleşmiş Milletler ve benzeri düzeylerdeki platformlarda tartışmaya gelmesi şartı olmalı. Yeterki halkımızın bağımsızlıktan ve sosyalizmden yana olan güçleri sağ duyu ile hareket etmesini, uğraş göstermesini bilsinler; döneme uygun araç-gereçleri yaratmada üstlerine düşen görevin bilinciyle hareket edebilsinler. Sürecin bunu yaratacağına güvenimiz tamdır. Tüm kurtuluş mücadelelerinde olduğu gibi, halkımızın bağımsızlık ve kurtuluş mücadelesinde de kurumlaşma adım adım örülerek, ileriye adımlar atılacaktır.

Ayrıca bugün siyasal sahaya baktığımız zaman, Kürdistanlı ulusal demokratik güçlerin büyük bir kesiminin, geçmişten gelen bir kısım olumsuzluklarını aşarak olgunluk dönemine adım attığını söylersek, yanlış yapmış olmayız. Bugünden

ulusal demokratik hareketimizin ortak kurumlaşmasının meyvelerini görebiliriz.

Kürt sorununun da tartışıldığı platformlarda, katılımcıların kendi hesaplarıyla katılacakları tartışmasız

Paris Konferansı ve bundan sonra olabilecek konferanslara katılımcılar, kendi ülke ve sınıf çıkarlarının bir gereği, kendilerine özgü perspektiflerle katılacaklardır. Bunda kimsenin kuşkusu olmasın. Elbetteki sorundan yarar sağlamak isteyenler olacaktır; bu bilinen bir şey. Ama bu yaklaşımlar olacak diye, Kürdistan ulusal demokratik devriminden yana olanların bu ve buna benzer platformları terketmeleri veya bu platformlara katılmamaları mı gerekiyor?

Aksine, bu ve buna benzer platformları, halkımızın bağımsızlık ve sosyalizm hedefine varabilmesi için bir vasıta olarak değerlendirmesi gerekir. Halkımızın ulusal demokratik güçlerinin birliğinin gerekliliğini, "yurtseverim" diyen her insanın bilince çıkarması bir zorunluluktur. Uluslararası platformları, dayanışmaları ve kamuoyunu yadsıyarak bir yere varılamıyacağı gibi, buraları herşey sayarakta bir yere varılamaz. Her iki anlayışla ilgili uyanık ve sağ-

duyu sahibi olmak lazım. Tüm gelişmelerde olduğu gibi bunda da, sapmanın bir ucu sol oportünizm ise, bir ucu da sağ oportünizmdir.

"Teori" Dergisinin Yaklaşımları

Bilindiği gibi, Teori Dergisi "Sosyalist" Parti yayın organıdır. Perinçek ekibinin 2000'E Doğru dergisinde gerçekleştirdiklerinin eksikliklerini bu yolla tamamlamak istiyorlar. Ne iş ise, son dönemlerde Perinçek ve ekibi "PKK"yi aklamak ve lanse etmek için olmadık çabalara başvurur duruma geldi. Bu işe bilinç, mantık ve tecrübe ile bakanlar, bu işin hayra alamet olmadığını hemen kestirebiliyorlar. Çünkü düne kadar, "PKK", Perinçek ve ekibi tarafından "Doğu'nun MHP'si", "Apocu cinayet çeteleri" diye lanse edilirken, bugün ise Kürt halkının tek temsilcisi olarak gösterilmesi, bu işte bir "bit yeniğinin" olduğunu gösterir niteliktedir. Diyelim ki, Perinçek ve ekibi, unutmak – unutturmak istiyor; ama bu tür suçlamaların muhatabı olanlar nasıl unutabilirler? Böyle olunca da, tersliğin bir yanlı değil iki yanlı olduğu ve günlük pragmatizmlerinin gereği sorunu es geçtikleri hemen görülebilir. Gerçi yer yer, karşılıklı olarak özleştirme yaptıklarını ileri sürmekle birlikte, bu tür suçlamaların ve gerçekleşen öldürme olaylarının özleştirme ile geçiştirebilir cinsten olmadığı açık. Zaten Doğu Perinçek ve ekibinin can simidi gibi sarıldığı "TİKP Muhasebesi"nin nemenem bir muhasebe olduğu ortadadır.

1980 12 Eylül öncesi, Kürdistan'daki ulusal uyanıştan rahatsız olan "TİKP" ve onun günlük yayın organı olan Aydınlik, manşetlerinde, "4.Ordu Doğu'ya", "ordusu ve milleti ile bir bütünlük" gibi teraneleri az dinlemedik. Baş düşman olarak tespit ettikleri "Sovyet Sosyal Emperyalizmi"ne karşı olmak onlar için yeterliydi. TİKP çevresi için, Sovyetler Birliği'ne karşılık ana ölçüttü. Bunun içinde, ırkçısıyla, şövenistlikle ve sağcıyla kolaylıkla "buluşuyor" ve rezoransa gelbiliyordu. Bu anlayışlarının sonucudur ki, Kürdistanlı ve Türkiyeli birçok sol güçle ilgili olarak deşifre edici te-

spitlerde bulunuyor, bu tespitleriyle devlet güçlerinin yanında, saldıran güç konumuna geliyordu. Bununla ilgili birkaç tespitlerine işaret etmemiz yeterli olur kanaatindeyiz. Yorumuna bile gerek görmeden, TİKP çevresinin söylediklerini aktarmamız çoğu şeyi anlatmaya yeterlidir.

TİKP'in söylediklerinden birkaç örnek:

"Bugün yurdumuza yönelik tehdit Moskova emperyalistlerden gelmektedir. NATO bugün Sovyet tehdidine karşı bir savunma örgütü niteliği kazanmıştır." Görüleceği gibi, S. Birliği'ne karşıtlıkları, gözü dönmüşçesine onları NATO'yu savunmaya götürmüştür ve NATO'yu "savunma gücü" (tabiki onların kastı, halkların savunma gücüdür) gösterebilecek kadar teslimiyetçi bir çizgiye düşmüşlerdir. Biz devam edelim. Aydınlik şöyle diyor: "CHP görülmemiş bir vurdumduymazlıkla eşkiyayı bağrında beslemeye devam etmektedir. Açıkça iç savaş siyaseti izleyen Rus Beşinci Kolu TKP'nin devlet kuruluşlarına yerleştirilmesinin bedelini Türkiye halkı çekecektir." Başka bir yerde şöyle devam ediyor: "Doğu bölgesindeki MHP olan Apocu cinayet çeteleri birçok yerde CHP'li ileri gelenlere dayanıyorlar. Apocu çeteleri Pazarcıkta destekleyenler CHP'li Papazlar, Urfa Hilvan'da ise Paydaşlar" dır. Buradan da, TKP'nin açıkça ihbar edildiği, bu işi CHP yapmış olduğundan dolayı, esas olarak hassas devlet güçlerinin dikkatinin, hem TKP ve hem de Apocular konusunda çekilmesi için çaba sarfediyor. Elbette TİKP çevresinin yaptıkları bu kadarla da sınırlı değil.

En tehlikelisi: Türkiye ve Kürdistan devrimci örgütlerinin, örgüt şemaları çizilerken, devlet güçlerine ihbar edildiği daha belleklerden silinmiş değil. Kimin ne zaman neyi yaptığı veya yapmak istediği herkesin o dönemki yazımlarında da ortadadır. Yeni nesillerin bunları bilmediklerini farzedelim, eskilerinde hafıza zayıflığını düşünelim. Fakat tarihe mal olmuş belgeler ne olacak?

12 Eylül sömürgeci faşist diktatörlüğün sorgulama ve mahkemele-

rinde, Aydınlik gazeteleri kaynak gösterilerek yargılanan Türk, Kürt ve başka milliyetlerden sosyalistlere, devrimcilere ve yurtseverlere ne demek gerekir? Bununla ilgili olarak işkence tezgahlarından geçen İhtilalci Komünistler Birliği'nden Remzi Küçük Ertan'ın söyledikleri dikkate değer bir somutlukta. Remzi şöyle diyor: "Bir sandalye getirip, kelepçeyi çözüp oturuyorlar. Hepsi arkama doluşup gözbandımı yavaşça aralayıp önüme bir gazete seriyorlar: Aydınlik. İlk sayfada büyük puntolarla sekiz sütuna manşet atılmış: "Devlet isimlerini tespit edememişti, açıklıyoruz... İşte erin katilleri..." Hemen altında Osman (Yoldaşcan) bizim büyütülmüş vesikalık fotoğraflarımız ve isimlerimiz yer alıyor." Açıkça görüldüğü gibi, Aydınlik gazetesi belge kabul edilerek, veri olarak ele alınarak Remzi işkence tezgahlarında sorgulanmaya çalışılıyor. Şimdi bu ve buna benzer olaylarla ilgili yorum yapmaya gerek var mı?

"PKK" ve şefi bunlardan haberdar. Ama, "denize düşen yılanı sarılır" misali, bugün bir kısım imkan ve olanaklardan karşılıklı yararlanmak için birbirilerine kenetlenmişler. İki tarafı birbirine bağlayan şeyin, pragmatik – makyavelist mantık olduğundan şüphe yok.

Gerçi bu dostluğun uzun vadeli olmayacağı, "çarşambanın gelişi perşembeden belli olur" misali açıktır. Bugün birbirini dost gören bu baylarımızın, yarın hemencecik düşman ilan etmeleri şaşırtıcı değildir. Çünkü, makyavelizm bunu böyle emreder. Gelecek dönemde, karşılıklı çıkar hesaplarının son bulduğu noktada, birbirilerini nasıl karalayacaklarını bugünden görmek zor değildir. 12 Eylül sonrasında, "PKK" defterinin bu konuda çok karanlık olduğunu herkes bilebilir durumdadır.

Perinçek, Kürtleri Kürtlerin karşısına çıkarmayı bir mantık haline getirdiğinden, "Teori" dergisinde özellikle, "Sosyalist" Parti merkez karar kurulunda bulunan Kürt kökenli birisinin kalemiyle, Kürt devrimcilerine saldırmayı, hesaba daha uygun düşer görmüş. Kürt kökenli

Faik Bulut, kaleme aldığı yazıda, Kürdistanlı sol güçleri, "PKK" ağızyla "mahküm" etmeye çalışıyor. Bol alıntılı belgelere dayandığını göstermek ve fikir bulanıklığını yaratmak için, "PKK"yi hem aklama ve hem de onu vasıta yaparak Kürdistanlı sol güçleri karalamaya gidiyor. Yazdıklarına göz atalım. Yazısının bir yerinde demagojide meşhur Serxwebun gazetesinden bir bölüm aktarıyor: "Konferans, Kürtlere kültürel özerklik planı için bir sıçrama tahtasıdır. Kürdistan halkının iradesini temsil etmediği gibi, pratik işleyiş açısından bir avuç işbirliğinin Kürdistanı satışa çıkarma çabalarının sergilenişidir. Amaç ulusal kurtuluş mücadelesine ve bağımsızlık mücadelesine alternatif çıkarmaktır. Emperyalistlerin asıl amaçları, her an ellerinin altında bulundurdukları, geçmişte "Kürt Teali Cemiyetleri" örneğinde görüldüğü gibi bir koz olarak hedefleri doğrultusunda harekete geçirecekleri ajan yapılanımlar, kişiler, gruplar ortaya çıkarmak, eğitmek, bunlara uluslararası alanda meşruluk kazandırmaktır. Bu nedenle her emperyalist devlet kendi Kendal'larını yaratacak, Kendal'ların sayısı artacaktır... Konferansın hemen ardından Paris'te gizli bir toplantı yapan değişik parçalardan işbirlikçi Kürt örgütleri (İ. GÜÇLÜ bunu olumlu bir biçimde ele almıştır – F. BULUT) tüm Avrupa çapında Kürt Enstitüsü benzeri bürolar açma kararı aldılar ve aynı dönemde Belçika Kürt Enstitüsü kuruldu. Bu gelişmenin olduğu günlerde, Fransa, B. Almanya, Avusturya, İtalya ve İsviçre İçişleri Bakanlarının katıldığı bir toplantıda PKK'ye karşı önlemler tartışılıp karara bağlandı..." (Teori, Sayı: 1, Sh.19)

Görünen o ki, Faik Bulut, "PKK"nin komplocu mantığına dayanan tespitlerini doğru kabul ediyor ve bu komplocu – senaryo karşımı tespitleri, Kürdistanlı sol ve yurtsever güçlere karşı silah olarak kullanmak istiyor. Ama bu işte garipsenecek bir şey yok: Faik Bulut'un dahil olduğu çevrenin değerlendirmelerinde, yorum ve tespitlerinde de komplocu mantığın egemen olduğunu herkes biliyor. Bu

noktada, "PKK" çevresi ile TİKP çevresinin bütünleşmiş olmaları, ortaklık yaratmış olmaları mantıksal yapılarının doğal sonucudur. Ayrıca, TİKP çevresi içinde olanlar, araştırma ve incelemeler konusunda da hayli iddia sahibidirler. Faik Bulut da, eleştiriye tabi tuttuğumuz bu yazısında da, bir incelemeci gibi kendisini göstermeye çalışmış. Bir yığın yayın ve belgeyi incelediği de görülüyor. Elbetteki ciddi bir sorunla ilgili olarak bir yazmaya başlanıldığı zaman, araştırmak, incelemek ve konuya ilişkin verileri gözden geçirmek gerekir. Ama Faik Bulut bu araştırmalara "boğulurken", basit bazı olayları bile yakalama ve sonuçlara varma becerisini göstermiyor.

Eğer iyi niyetli bir yaklaşım göstermiş olsaydı ve işin gerçeğini açığa çıkarmak isteseydi; Belçika Kürt Enstitüsünün, Paris Konferansından çok önce, gerçekleştirildiğini belgelerce ve olaylarca saptayabilirdi. Ayrıca, Kürt Enstitüsü çok eski tarihlerden bu yana Belçika'da varlığını sürdüren bir Kürt oluşumunun dönüştürülmesi olduğunu da hemen yakalayabilirdi. Bir diğer önemli sorun, birçok iri – yarı devletin işleri bakanlarının "PKK" konusunda Kürt örgütleriyle bir araya gelmesi için, çok sebep olmadığını kestirebilirdi. Ya da böyle bir şey olsaydı, bir yerlerden açığa çıkardı. Bütün bu söylenenler olmadığına ve olmayacağına göre ortada: Art niyetlilik, suyu bulandırmak ve komplocu mantığı gelişmelere egemen kılmak diye bir şey geriye kalıyor..

"PKK"nin Kürdistan ulusal demokratik güçleri ile ilgili değerlendirmeleri, genel olarak her yurtsever ve devrimci tarafından bilindiği için, bu tür değerlendirmelerin ciddiye alınır bir yanını olmayacağını F. Bulut kestirememiş. Çünkü PKK" açısından kendisi gibi düşünmeyen örgütler (çok uzak olmayan geçmişte TİKP ve taraftarlarının da hain olduğu gibi. Ayrıca TİKP çevresine karşı, hem de yalnız onlara karşı planlı silahlı saldırıların yapıldığını, F. Bulut, 2000'E Doğru dergisinin bu yılki 5. sayısında, bir "PKK" taraftarının, TEVGER'e karşı yazdığı cevabi yazıda okumuştur),

kişiler (ki, yine yakın geçmişte en başta D. Perinçek, "PKK" tarafından MIT'in ve kontrgerillanın adamı ilan edilmişti) haindir, işbirlikçidir, ajandır ve provakatördür. Sözün kısası, "PKK", eylem muhtevasıyla, yaptıklarıyla kendisine yakıştırılması ve elbise olarak giydirilmesi uygun olan bu özellikleri, kendisinden uzaklaştırmak için, başkası ile ilgili olarak sık – sık tekrarlayarak, bir şeyleri başından defetmek istediğini de, sosyo – psikolojiden ve sosyo – politikadan az – çok haberi olan herkes tespit edebiliyor. Yani bu bakış açısının tam anlamıyla bir klinik vaka olduğu da gözlerden kaçmıyor.

Türkiye'de, Kürdistan'da ve hatta Ortadoğu'da kendisini devrimin merkezi gibi gören bu hasta anlayışa F. Bulut sığınarak, o hasta anlayıştan medet umarak Kürt sol güçlerini değerlendirmeye çalışıyor. Kürdistanlı sol güçler haksız yerlere oturuluyor.

Son gelişmelerin penceresinden bakıldığı zaman, Kültürel özerklik düşüncesi olsa olsa Sosyalist Parti'nin ve son zamanlardaki hesaplar sonucu "PKK"de belirlenen eğilimlere daha fazla denk düşer durumdadır.

Herkes biliyor, TİKP ekibinin şimdiye kadar (1970 sonrası kısa bir dönem bir tarafa bırakılırsa): kültürel özerkliğin ötesinde bir şey savunduğunu söylemekte zordur. Atatürk'ün düşüncelerine sınırlanarak, 2000'E Doğru dergisinde Kürt sorununa ilişkin saptamaya çalıştıkları çerçeve de açık. Buna artı olarak, tanıdığımız ve bildiğimiz bir ekip olmasalar, Kürt halkının bağımsızlığından yana bir güç olarak kendilerini kabul ettirmeleri belki imkan dahilinde olabilir! Ama son dönemlerde öyle bir tablo çizmeye çalışıyorlar ki ve öyle keskin şeyler söylemek istiyorlar ki: bağımsız Kürdistan'dan yana yanılıcı bir tablo çiziyorlar.

Kürt sosyalistleri ve yurtseverleri unutmış değiller. TİKP çevresi, bağımsız örgütlenmeyi savunan Kürdistanlı sol güçleri "ayrılıkçı" ve "emperyalizmin", "sosyal emperyalizmin" kuklaları olarak suçluyorlardı. Bugün "PKK"ile ittifak yapmış

olmaları, "PKK"deki değişikliğin ve belirli hesapların sonucu olduğu gözden kaçmıyor. Ayrıca, TİKP ekibi, "PKK"yi daha rahat denetleyebileceği umudunu taşıyor.

Bilinir ki, devletin kendisi, ırkçılar ve sosyal—şöven güçler, Kürt tarihinde varolan ve mücadele eden örgütleri; yurtsever Kürt örgütlerinin yönettiği ulusal direnme hareketlerini, hep gerici ve ve dışarıya bağımlı nitelendirmişler: Böylece de tarihi gerçekleri çarpıtmaya çalışmışlardır. Denilebilir ki, uzun bir dönemde, gerçeklerin bu biçimde çarpıtılmasında yeterince yararlanmışlardır. Hatta son dönemlere kadar, Türkiye sol güçleri de bu resmi tarih anlayışına angaje olmuş, tarih anlayışıyla resmi anlayışından farklılaşması, parçalı ve uzun bir dönem sonra olabilmektedir.

"PKK", gurup olarak ortaya çıktığı günden itibaren, Kürdistan tarihini kendisi ile başlattığından; bu özbencil mantığın sonucudur ki, Kürdistan tarihinde inkarcı ve karalayıcı bir anlayış yaratmıştır. Bu inkarcı anlayış, bugün için olduğu gibi, dün da varolan Kürt örgütlerini ve direnme hareketlerini gerici, işbirlikçi v.b. sıfatlarla tanımlamıştır. . Bulut'un Serxwebun dergisinden aldığı alıntıda görüleceği gibi, Kürt Teali Cemiyeti ile ilgili de, sorumsuz değerlendirmeler yapılmış. Tabi bu konuya en yakın olan çevrelerden birinin bir mensubu olarakta, F. Bulut hemencecik angaje olmuş. Bu mantığın bir insanı ve herhangi bir sol gücü bir yere götürmeyeceği iyice bilinmelidir. Eğer bu mantık takip edilirse ve F. Bulut kendisini tümüyle bu mantığa angaje ederse: iyi ve güzel olan herşeye; doğru ve ilerici olan düşünceye; dost ve arkadaş olan her davranışa karşı çıkmak zorunda kalacaktır.

F. Bulut, "PKK"den yaptığı alıntının içinde, Konferans sonrası Kürdistanlı örgütlerin yaptıkları toplantıya İ. Güçlü arkadaşın olumlu yaklaşımını, "PKK" mantığının indirgemeciliğiyle, ters buluyor, yine alınan kaynağın komplocu mantığıyla hareket ederek, o toplantının birileri hakkında bir karar toplantısı olabileceğini de anlatmaya çalışıyor.

F. Bulut'a göre, sanki Kürdistan'ın tüm parçalarından yurtsever örgütlerin bir araya gelerek konferansı değerlendirmeleri, eksik ve aksaklıkları tespit etmeye çalışmaları veya bu konuda kendi aralarında bir tartışma yapmaları yanlışmış yada suçdur. Böyle düşünenlerin, Kürdistan yurtsever güçlerinin birlikteliğinden korkanlar ve çekinenler olduklarını yazı sahibi arkadaş kestirememiş. Yoksa Kürdistan örgütlerinin bir ortak toplantısından, kendisine devrimciyim ve sosyalistim diyenlerin bu kadar korkmasının bir anlamının olmayacağını herkes iyi bilir.

Çarpıtmalar..

F. Bulut, İ. Güçlü'nün Yekitiya Sosyalist dergisinde çıkan konferans izlenimlerini anlatan yazıya atıfta bulunarak, İ. Güçlü adına çarpıtmalarda bulunuyor. Bu çarpıtmaları hemde bilinçli bir biçimde yapıyor. Ondan tehlikelisi ve önemlisi, "PKK"nin yalan ve iftiralara dayanan kampanyasının, İ. Güçlü ve diğer birçok yurtsever, sosyalist Kürde ve onların siyasal örgütlerine devam ettiğini bile yapıyor.

İ. Güçlü, kendi yazısında "PKK ajandır" demediği halde, demiş gibi gösteriyor. İ. Güçlü'nin yazısı incelendiği zaman, "PKK"ye ilişkin değerlendirmelerin olduğu görülür. Söz konusu yazıda söylenen şunlar: "görünen odur ki, son zamanlarda, Doğu Perinçek'de "önemli değişimler" var! Bu değişmesini, dergisinin sayılarında, öncelerinde ajan provakatör olarak ilan ettiği Apocular hakkında geniş destekleme kampanyalarını başlatmasından kaynaklanıyor...!" Rahatlıkla görüldüğü gibi, ileri sürülenler, F. Bulut'un göstermeye çalıştığı gibi değildir. Öyleyse, "Faik Bulut ne yapmak istiyor?" diye her insanın kendi kendisine ve başkasına soru sorması hakkı doğuyor. Açık ki, bir kalem oyunuyla, su bulandırılmak istenmektedir. Ayrıca, "4. Ordu Doğu'ya" diyerek Kürt halkının iradesine sınırlama getirmenin ötesinde, katliam çağrısı yapan D. Perinçek ve içinde olduğu çevre değilmiş gibi; F. Bulut savunma konuma girmektedir.

Bulut yine bu yazısında, İ. Güçlü'nün yazısına atıfta bulunarak, Perinçek'in Türkiye'de bulunmasını devrimciliğine kanıt olarak göstermeye çalışıyor. Bundan yola çıkarak, 12 Mart sömürgeci faşist darbenin mahkemelerinde, DDKO üyelerinin ve İ. Güçlü arkadaşın tarihe mal olmuş savunmalarını pervasızca çarpıtarak yalan yanlış tespitler yapıyor. Kendi deyimi ile "bin dereden su getirip kürtlüklerini inkarla ispat arasında ikircimli tutumlar alırken" diyor. Bu konuda fazla söze gerek görmüyoruz. KOMAL yayınevi tarafından yayınlanan DDKO Dava Dosyası bu suçma iddiaya gerekli cevabı vermek için yeterlidir. Ya da F. Bulut ve çevresinin çok kolaylıkla elde edebilecekleri, 12 Mart mahkemelerinde yapılan yargılanmaları yerinden incelemeye tabi tutma şansları var. Bir diğer kanıt: O tarihlerde DDKOdan yargılananlar ve İbrahim Güçlü ile birlikte TİKP çevresinde Diyarbakır hapisanesinde yatan ve onlardan bugün Sosyalist Parti ile birlikte olan arkadaşlarınınada sormuş olsaydı, alacağı yanıtların farklı olacağını düşünüyoruz. Ama, F. Bulut o dönemi ülkede geçirme şansını elde etmedi. Çünkü şartları buna elverişli değildi: İsrail hapisanelerinde yatıyordu. Ama araştırarak daha doğru sonuçlara varma şansının olduğunu da biliyoruz. Özcesi şunu söyleyelim: İ. Güçlü ve arkadaşları, Kürt halkını, ülkesini ve sosyalizmi savunduklarından dolayı, o dönem Kürdistan'da en yüksek cezalara çarpıtıldılar.

F. Bulut'un çarpıtmaları bununla da sınırlı değil, pervasızca çarpıtmalar ve iftiralar devam ettiriliyor.

F. Bulut, D. Perinçek'ten aldığı güdümlerle, çizdikleri senaryoyu, kendilerinin sahip oldukları legal koşullardan da yararlanarak, sahneye koyuyor ve çarpıtmalar yapıyor. Hem de bu çarpıtma ve kışkırtıcı senaryosunu şöyle dile getiriyor: "Kaldı ki, mesele Kürtlerin iradesine sınırlama getirmekse Paris konferansı türünden toplantılarla kendi amaçlarını gerçekleştirmek isteyen Batılı çevrelerin bu planlarına nesnel yada öznel anlamda aracı ol-

makta halkın iradesine ambargo koymaktır. Yada Botan'da yoksul köylü mücadelesi verenleri İsveç ve Batı kamuoyunda "anarşist – faşist" olarak damgalamak hangi devrimciliğe şıgar acaba". (Teori, aynı sayı, sh.20).

F. Bulut yukarda da bir yerde işaret ettiğimiz gibi, kendisini o kadar birilerine angaje etmiş ki; olmayan şeyleri kurgu yoluyla ifade etmeye çalışıyor. Soyutlama yapıyor, ama kimlerin birilerini "anarşist – faşist" olarak nitelendirdiğini belgelerle göstermiyor. Üstelik bu arkadaşta, belgelere çok güvendiklerini söyleyen, iddialı bir çevreden geliyor. Altını çizerek belirteyim: Ülke içinde de ve ülke dışında da, birçok yönden "PKK"ye yönelik değerlendirmelerin, sıfatlandırmaların yapıldığı gizli olan bir şey değildir. Bizim de, "PKK"ye yönelik eleştirilerimiz var. Bunlar kamuoyunca da bilinmektedir. Ve biz, "PKK'nin güzel, doğru, bilimsel, insani olan herşeye karşı olduğunu çok iyi biliyoruz. "PKK'nin anti – demokratik ve güdümlü bir örgüt olduğunu da biliyoruz. F. Bulut'un ileri sürdüğü tanımlamaları kullanmadık. Ama bu tanımlamalara varırsak, hiçbir kimsenin ve hiçbir gücün bu tanımları da kullanmamıza engel olamayacağına iyi bilinmesi gerekir. Bu noktada, geriye kalan, bu söylediklerimizin nasıl soyutlanıp, "PKK"ye sunulacağı, angajman çevrenin, angajman unsuruna kalıyor. Gelecek yazılarında da, böylece "PKK'nin akıl hocalığına iyice soyunabilmenin yollarını kendileri için döşeyebilirler.

F. Bulut yukarıya aldığımız alıntıya bağlı olarak, dipnot düşüyor. Yani "kızım sana söylüyorum, gelim sen anla" misali hedef talitasını da tayin ediyor ve şu notu düşüyor: "Yekitiya Sosyalist ile Serxwebun arasında ilk bakışta örgütler arası çatışma izlenimi veren ağır suçlamaları şimdilik konu dışında tutuyorum." Demek ki, YS ve Serxwebun arasındaki çatışma, örgütler arası çatışmanın ötesinde bir çatışma. Ama adı konulmuyor. Biz de, bu çatışmayı basit bir örgütler arası çatışmadan çoktan çıktığını biliyoruz.

Çünkü, çatışma sadece ismi geçen iki örgüt arasında değildir. Çatışma, yazılıp çizilenler ve yaşanan pratik incelenirse: "PKK" ile Kürdistanlı tüm örgütler ve yurtseverler arasındaki bir çatışmadır. Bu çatışmanın adını F. Bulut arkadaş koysun.

F. Bulut birde şunu söylüyor: "PKK" ile diğer Kürdistanlı örgütler arasında düşmanlık eskiden beri var, biz yaratmadık ki. Doğrudur, düşmanlık yapan ve saldıran "PKK"dir. Bir tarafta "PKK" ve diğer tarafta tüm yurtsever güçler var. "PKK" dışındaki yurtsever güçler, farklı programlara, farklı anlayışlara ve politikalara sahip olmalarına rağmen, birbirini düşman ilan ettikleri görülmüşmüdü. Ayrıca, sorun, sadece "PKK" ile Kürdistanlı yurtsever güçler ve partiler arasında da değildir. 12 Eylül öncesi ve sonrası incelenmeye tabi tutulduğu zaman, sorunun, "PKK" ve Türkiyeli sol güçlerin sorunu olduğunda hemen görülecektir. Bu anlamıyla, D. Perinçek'in deyimiyle, nasıl Kürt sorunu bir Türk sorunuysa, "PKK" sorunu sadece Kürtlerin sorunu değil, türlerinde sorunudur..

Eski huy: Deşifrasyon

Bu yazı boyutunda gözüktüğü kadarıyla, deşifrasyonda bir diğer yan da ortaya çıkıyor. Bunu ortaya çıkaran cümlelere bakalım: "Peki ya PKK'nin işbirlikçilik, SAPO ajanlığıyla suçladığı Kemal Burkay'ın Riya Azadi'si ve Türkiye'deki yandaşı Deng çevresinin salvo atışları nedir? R. Azadi, Perinçek'i "sol sektterlik, PKK'ya dost görünüp, Kürt örgütleri arasına çomak sokmak (sanki bu örgütler onbeş yıldan beri değilde, Perinçek'in Paris konferansından sonra birbirlerine düşmüşler gibi – F. Bulut) hem devlet baskılarına karşı çıkmak hem de şövenizme kapılıp, Kürt örgütlerini ihbar etmekle" suçluyor. Perinçek'in Kürt dostu olmadığını iddia eden dergi, "PKK – Perinçek flörtünden" kimsenin karlı çıkmayacağını da ileri sürüyor.."

Öncelikle şunu belirtelim; Riya Azadi dergisini tek başına Kemal Burkay'a mal etmek doğru değil. Bu dergi, bir partinin yayın organıdır.

Ayrıca, Deng dergisi ile ilgili yapmış olduğunuz yakıştırmalara isim koymaya gerek var mı? Yarın bu söylediklerinizi dayanak göstererek Deng dergisini çıkaran arkadaşlar sömürgeci burjuvazinin mahkemelelerinde yargılanırlarsa, şaşmamak gerekir. İlegal bir örgüt, legal çıkan bir dergiyi aynı şeylermiş gibi göstermenin çüretkarlığını başka kim gösterebilir ki. Gerçi bu yaklaşım ve tutum, yazarın içinde bulunduğu gelenekten devr aldığı bir alışkanlıktır. Bu anlamda, şaşmamak gerekir. Bu konuda çarpıcı bir atasözünü hatırlatmadan geçmeyelim: "Can çıkmadan huy çıkmaz". Bir anlamda çok doğru bir söz. Bu baylarımızda da durumun böyle olduğunu saptayabiliyoruz..

Yazı boyutunda can simidi gibi sarınlımlan verilerden biri de, Serxwebun dergisinde "Kürdistan Yurtseverler Birliği" imzasıyla yayınlanmış olan yazıdır. Yazar bu yazıya bolca sığınarak, alıntılar yapmış; o yazıdaki bilimsellik ve gerçeklerle ilgisi olmayan tespitler, doğruymuş gibi, bir silah haline getirilmek istenmiş. Buradan da ortaya çıkan bir şey var ki, yazar, kendi içindekini endirek bir yoldan kusarak; Kürdistanlı yurtsever örgütlere geçmişteki yaklaşımından farklı bir yaklaşıma sahip olmadığını olmadığını açığa çıkarıyor.

Ayrıca bu belge içinde araştırma ve inceleme gereği görmediği için, doğruymuş gibi, başkaları tarafından yazılan bir yazıymış gibi başvurmuş. Oysa ismi geçen yazıda ismi geçen, Güney Kürdistanlı örgütlerden biri olan Kürdistan Yurtsever Birliği'nin en ileri sorumlularından biri olan Genel Sekreter Celal TALABANİ tarafından yalanlandı, yazının kendilerine ait olmadığı, hedef olarak seçilen Paris Kürt Enstitüsü sorumlularına gönderildi. Ama yazar, bu yazıyı eleştiri süzgecinden geçirmeden yararlanmayı kafasına koymuş olmasına rağmen, başka belgeleri inceleme gereği görmemiş.

DEĞİŞEN DÜNYA – TÜRKİYE VE 141, 142. MADDELER

KÜRDİSTAN, SOSYALİST BİRLİK ve LEGAL KÜRT PARTİSİ

KÜRT KONFERANSI VE 7 MİLLETVEKİLİNİN İHRACI

Ş. OZAN

Dünya dengeleri, dünyadaki gelişmelerle birlikte son yıllarda yoğun bir alt-üst oluşa gitmektedir, hem de baş döndürücü bir hızla. Bu alt-üst oluşlar; bir yandan sosyalist dünyadaki gelişmelerin sonucunun nereye varacağına meçhullüğünü gündemleştirirken, bir yandan da emperyalist – kapitalist sistemin bünyesinde, sosyalist dünyadaki baş döndürücü bir hızla gelişen olaylar karşısındaki şaşkınlığı ile devam etmektedir.

Sosyalist dünyada, özellikle Stalin döneminin sorgulanması, geçmişin ve günümüzün tartışma odağını oluşturmaktadır. Sovyetler Birliği'nde, Stalin'den sonra yönetime her yeni gelen kendisinden bir önceki yönetimi açık veya gizli, haklı veya haksız bir çok konularda eleştirerek yeni bir kadrolaşmaya gitti. Bu net olmayan sorgulama, Brejnev'den sonra Andrapov'un gelişine ile yoğunlaşırken, Gorbaçov'da çok daha açık ve acımasızca devam etti. Gorbaçov'un iktidara gelmesi ile; Sovyetler Birliği, dünya işçi sınıfı ve ezilen dünya halklarının gündemine yeni bir politika girdi: Yeni bir dönem başlamış oldu. Bu da, Glasnost ve Perestroika (Açıklık ve Yeniden Yapılanma) dönemidir.

Bugün sosyalizm, dünya çapında büyük sorunlarının olduğunu da, yavaş yavaş görüyoruz. Bu sorunların sonucu bugün ortaya çıktığı için, somutça yaşandığı için, bunları söylemek elbetteki sosyalistçe bir tavır değil. Sosyalistlerin, geçmişe bakarak bugün yaşanan sonuçları doğuran nedenleri daha önceden görmeleri pek zor olmazsa gerek! Ancak özellikle sosyalizmi dogmatik olarak ele alan güçler, partiler ve sosyalist devletler elbette dogmatik

yaklaşımlarından dolayı da kendileri gibi yaklaşım göstermeyenleri, politik zorla yoketme yoluna giderek, olayın gerçek nedenlerinin açığa çıkarılmasını engellediler. Bilimsel yaklaşım gösteren sosyalist güçler ciddiye alınmadılar ve bir anlamda "cezalandırıldılar".

Soruna bugün bakıldığı zaman, sorunlar, dün baskı ve zorla ülke sınırlarına hapsedilmiştir. Devlet mekanizmasını elinde tutan revizyonist anlayış bilimsellikten uzak, halk kitlelerinden kopuk, işçi sınıfından ayrı ve bunlarla alakası olmayan parti bürokratları ile, bürokratik devlet mekanizmasını oluşturdu. Sovyetler Birliği'nde oluşturulan revizyonist bürokratik mekanizma, diğer sosyalist ülkeleri de kendi etki ve uygulama alanına aldı. Böylece sorun salt S. Birliği ile sınırlı kalmayıp, diğer sosyalist ülkelerde de yaşanır oldu.

Revizyonizmin bürokratik mekanizması ülkedeki, ekonomik, siyasi, kültürel ve ulusal sorunların üstesinden gelemeyince, her geçen gün bu sorunlar dahada artarak devam etti, sorunlar büyük bunalımlara yol açtı. Bunalımın sonucu bir anda çatırdayan bürokratik mekanizma, marksizmi dogmatikçe değerlendiren, ülkedeki sorunları baskı ve zor ile halletmeye çalışanların hayallerini de yıkarak alt üst etti. Bu durumda sosyalist ülkelerde, kapitalist ülkelerdeki komünist partileri ve ezilen halkların kurtuluş hareketleri bünyesinde yoğun bir hesaplaşma tartışması ve geçmişin sorgulanması başladı. Yoğun bir biçimde "eski" ve "yeni" tartışması başladı. Eskilerin hataları, günahları toplumun her katmanında tartışılmaya ve garip karşılanmaya başlandı. Geçmişin değerlendirmesinde birçok kişiye itibarlarının geri verilmesi giderek yeni yeni birtakım kişilerin itibarsızlaştırılmalarıyla kendisini ortaya koydu. Bu S. Birliği'de ve sosyalist

ülkelerde: daha çok özgürlük, daha çok serbestlik istekleriyle milyonlara varan insan kitlelerinin katılımı ile kitlesel eylemler düzenlenerek sürdürülmektedir.

Bu ortamda, sosyalist ülkeler, ekonomik durgunluk, bürokratik yönetim, revizyonizmin parti idaresi, giderek partinin bürokratik mekanizmada önüne geçilmez bürokratik diktatörlüğe, ulusal sorun v.b. hayati meselelere çözüm yolları aranmaktadır. Bu sorunlara çözüm aranırken, bugün varılan aşama hiçte olumlu bir nokta sayılmaz. Çünkü, ekonomik alanda ekonomide liberalleşme, pazar ekonomisi ve özel mülkiyet geliştirilmesi yöntemi ile ilerlerken, idari alanda daha ziyade parlamenter sisteme yönelim söz konusu olmaktadır. Ki, bu da elbette iç açıcı değildir. Her gün bir başka sosyalist ülkede komünist partinin konumu tartışılmaktadır: Çok partililiğe karar verilmekte, komünist partisinin ismi değiştirilmekte, iktidara komünist olmayan unsur veya teşkeller ortak edilmekte, hatta daha ileri gidilerek Lenin'in heykelleri kırılmakta ve kaldırılmaktadır. Bunlar elbette kuşku verici şeylerdir. Ve hatta giderek devrim olayı artık tartışma konusu olmaktan çıkarılmaktadır. Nitekim kapitalist ülkelerdeki komünist partilerinde, yoğun bir sosyal – demokratlaşma sözkonusudur. Mevcut komünist partileri artık devrim olayından ziyade seçimle parlamentoya girmenin yollarını ararken, mücadeleyi de bu perspektife sokarak, kendilerini düzenin parçası bir parti olarak görmektedirler.

Ancak bütün bunlara rağmen sosyalistler, tüm sorunlara objektif, dogmatizme girmeden diyalektik ve tarihsel materyalizmin bilimsel yaklaşımı ile sorunları inceleyip çözüm yolları bulacaklardır. Bugün yaşanan olaylar da göstermiştir ki, so-

syalistler sınavı geçememişlerdir. Ancak yıkılan, iflas eden, ne sosyalistlerdir ne de sosyalizmdir. İflas eden: Revizyonizmdir, yıkılan yerle bir olan revizyonizmdir. Bu unutulmamalıdır.

Bugün Türkiye'de yaşanan Dönem

Bugün, Türkiye ve Kürdistan'da, 12 Eylül faşizmi hem yasal ve hemde fiili uygulamaları ile devam etmektedir. Baskı, işkence, zulüm ve zorbalık tüm şiddeti ile devam etmektedir. 12 Eylül, sömürgeci burjuvazinin ekonomik ve siyasi bunalımlarını çözmeye kullanılan bir ara dönem oldu. Halen de devam ediyor. 12 Eylül'ün gelmesiyle birlikte Türkiye ve Kürdistan her anlamda bir zindana dönüştü. Sömürgeci faşist diktatörlük devrimci demokrat, ilerici, yurtsever, sosyalist, sosyal demokrat ayrımı yapmaksızın kendisinin dışında kalan herkese karşı korkunç bir savaş açarak, iktidara oturdu. 12 Eylül yönetimi, toplumun kendinden olmayan hertabakasını, her kesimini yoğun bir gözaltı, sorgulama, işkence, tutuklama ile topyekün sorgulamadan geçirdi. Tutuklamalar ve sorgulamalar önce fertler düzeyinde başladı, daha sonra örgüt grupları ve daha ilerliyerek köyler topyekün alınmaya başlandı. Hatta bölgeler düzeyinde kapalı alanlar yaratılarak, bu kapalı alanlar düzeyinde gerçekleştirildi, tutuklanmalar ve sorgulanmalar. Sorgulama için, gözaltı birimleri, sorgulama (işkencehane) birimleri, cezaevleri dar gelmeye başladı: Okullar yoğun karakollar haline dönüştürüldü. Ama bu da yetersiz geldi. Bu defa insanlar, spor sahalarında, dikenli tarlalarda toplandırılmaya başlanarak, dikenler üzerinde günlerce süründürülmeye başlandılar.

12 Eylül sömürgeci faşist diktatörlüğü on yıldan beri, toplumun hiçbir biriminde demokratik bir nüve bırakmayacak kadar, toplumun her birimini yoketmeye çalıştı. Toplumda işçi sınıfı ve emekçi tabakaların; grevli, toplu sözleşmeli sendikal haklarını askıya alarak, serbest pazarlık gücünü ortadan kaldırdı. Hayat her geçen gün, emekçi sınıf ve tabakalar için, biraz daha çekilmez hale gelirken; Türkiye işçi

sınıfı ve emekçilerinin toplumsal muhalefetine her geçen gün biraz daha ilerlemektedir. Aylarca süren işçi grevleri, yoğunlaşan öğrenci eylemleri, devrimci mücadelenin geleceğindeki aydınlık günlerin işaretidir. Bu işçi grevlerini destekleme direnişleri, öğrenci boykotları, protesto eylemlerine karşı devletin takındığı tavır ilginçtir. Devlet: öğrenci gençliğinin akademik-demokratik mücadelesine bu güne kadar okul bünyesinde, polis ve askerin karakol kurması ile engel olunurken, bugün ise, yedeğindeki sivil faşist güçleri zaman zaman ileri sürmekte ve artık o fonksiyonu onlara verme sürecine girmektedir. her gün yeni yeni tezgahlar yaparak, kitlenin demokrat, ilerici, yurtsever öğrencileri gözaltına almaktadır. Gelişen toplumsal muhalefet, devlet güçlerini bazı yeni düzenlemelere yönlendirmekte ve zorlamaktadır. Bunlardan bir örnek: Bugün Türkiye'de 141, 142 ve 163. Maddelerin kaldırılması tartışılmaktadır.

VE 141, 142. Maddeler

Bu maddeler, toplumsal muhalefetin geldiği düzeyde, bir aşmaz haline gelmişlerdir. Sömürgeci güçler kendi aralarında bu aşmazı nasıl, aşabileceklerini tartışmaktadır. Bu maddelerin kaldırılmasının en ileri boyuttaki savunucuları, ne gariptir ki, bu maddeleri faşist Musolini İtalyasından alan burjuva düzenin siyasi partileridir. Sömürgeciler bugün toplumsal muhalefet karşısında yaşadığı ekonomik ve siyasi bunalımları çözmeye yönelik olarak, birtakım yasal düzenlemelere inanarak 141. ve 142. maddeleri kaldırmanın yollarını tartışmaktadır. Oysaki gerek temel yasalarında, gerekse diğer yasalarında 141. ve 142. maddeleri katkıl geride bırakacak yasaların mevcut olduğunda bir gerçektir. 141. ve 142. maddelerin bugün toplumsal muhalefetin ihtiyacından dolayı kaldırılması gündeme gelmekten ziyade; sömürgeci burjuvazinin kendi ekonomik ve siyasi bunalımından dolayı kaldırılması bir ihtiyaç haline gelmiştir. Düzen partileri ve onların siyasi sözcüleri ile, düzen partisi olmak için sömürgeci burjuvazinin kapaşında dilencilik yapan "yeni" sosyal

demokrat baylarımız, bu ihtiyaçlarını karşılamak için bu maddelerin kaldırılmayı tartışıyorlar. Elbetteki sosyalistler 141 ve 142 gibi düşünce ve örgütlenme özgürlüğünü yasa-klayan faşist maddelerin kaldırılması için gereken mücadeleyi verirler. Ancak mücadelelerini, bu maddelerin varlığına veya yokluğuna göre ayarlamazlar. Egemen güçler, bu maddelerin kaldırılmasını kendi gündemlerine alırken, devrimci demokratların gözardı etmemeleri gereken bir noktada gelecek günlerde, bu maddelerin kalkmasıyla, bu anlamdaki yasal boşluğu nasıl dolduracakları olayı, ciddi bir tehdit unsurudur. Sömürgeci güçlerin düzen partileri ve siyasi sözcüleri, egemen güçlere yol göstericilik yapan birtakım unsurlar, bu maddelerin kaldırılmasında ortaya çıkacak sorunu yani "devletin çatısını" nasıl korumaya alacaklarını tartışırken, toplumsal muhalefetin yeni bir takım yasalarla yüzyüze getirip devrimci ve demokrat hareketi yeni yasal bir tezgaha oturtmaya çabalamaktadır. Bu ise devrimci demokrat hareketin yeni bir katılımla yüzyüze olması demektir. Devrimci Demokratlar bunu görebilmelidirler. Devletin çatısını nasıl koruyacaklarını tartışan egemen güçler, bu konuda, iktidarı ile, muhalefeti ile sözbirliği içindedirler. Bu maddelerin yerine konulacak yeni yasaların; onların ihtiyaçlarına ne ölçüde cevap vereceklerini tartışmaktadırlar. Bu maddeler gibi, daha birçok madde mevcut olduğu halde, bunların tartışılması ne emekçilerin ihtiyacına cevap verir, ne de egemen güçlerin. Çünkü, anayasasının 14 maddesi, "anayasada yer alan hak ve özgürlüklerin hiçbiri devletin ülkesi ve milletiyle bölünmez bütünlüğünü bozmamalı (...). Din, ırk, mezhep ayrımı yaratmak... amacıyla kullanılmaz". TCK'nın 125, 171, 168, 146, 132 ve 159. maddeleri, koca anayasasının 26 ve 28. maddeleri ile 2932 sayılı yasalar yürürlükte kaldığı müddetçe, 141-142. maddelerin kaldırılmış olmaları bir anlam taşımaz. Bundandır ki, 141-142. maddelerin kaldırılması konusu yoğun bir biçimde tartışılmakta ve faşist general Recep ERGÜN bile düşün-

cesini açıklamakta. Recep ERGÜN düşünce özgürlüğünü, insan temel hak ve özgürlüklerinden saymakta, bunu yasaklayan 141-142. maddelerin kaldırılmasını istemektedir. Oysa kendisi, düşüncesinden dolayı yüzbinleri soruşturmadan, işkenceden, baskıdan geçirdi. 141-142. maddelerin kaldırılması tartışmalarına katılırken de, 12 Eylül'ün faşist generallerinden ve yaman uygulayıcılarından biri olduğunu da unutturuyor! Dolayısıyla yakın gelecek günlerde, bu faşist general, kendisini, insan hakları ödülüne aday gösterirse, hiç şaşmamak gerekir.

Egemen güçler bir bütün olarak bu maddeleri kaldırmaya çalışırken, bunların yerini nasıl dolduracağını da tartışıyor. İktidar ve muhalefet elbirliğiyle, bu olayın çözümünde bütünleşmiş durumdadır. Kendi çıkarlarına hizmet ettiği müddetçe iktidar ve muhalefet tezgahtı kurulur. Aksi takdirde işbirliği yapmaları da, temsilcisi oldukları sermaye sınıfının bir emridir. Faşist cuntadan bu yana geçen 10 yıldan beri, 141 ve 142. maddelerde yargılanan binlerce insan olduğu gibi; 125. maddeden direkt veya 125. madde amaçlanarak 171, 168. maddelerden yargılananların sayısı da yüzbinlere ulaştı. Şu bilinmelidir ki, Kürdistanlı tüm devrimci demokratlar, 125, 171 ve 168. maddelerden yargılanarak mahkûm edildiler. Bunların hiçbiri 141. ve 142. maddelerden yargılanmadılar. Böylece 125, 171 ve 168. maddelerin durduğu bir ülkede, 141 ve 142. maddelerin kaldırılıp yerine başka maddelerin geçirilmesi, sonunda hiç çözüm sağlamayacağı bilinmelidir.

Toplumsal muhalefetin mücadeledeki hedefini saptırarak, mücadele zeminini ya da platformunu devrim çizgisinden, perspektifinden saptırarak parlamento hayalleri, legalleşme ve düzenin partisi olma hayalleri peşinde koşan dogmatik "sosyalistler, bugün mücadelelerini tamamıyla 141-142. maddelerin kaldırılmasına bağlamış durumdadırlar. Devrim yapmaktan ziyade, sömürgeci faşist düzenin resmi bir partisi olmaya çalışan T.B.K.P kendi yasallığını ilan ederek, bu madde-

lerin kaldırılmasını beklemektedir. NATO içinde kalmayı bile vad ederek, proletarya diktatörlüğünü red ederek dünyadaki revizyonist akımın Türkiye'deki uygulayıcılığını yapıyor. Dünyada yıkılan duvarların altında çığlık atan revizyonizm, sosyal demokratlaşmaya yönelirken, ne gariptir ki Türkiye'deki revizyonistlerin duvar altında attıkları çığlık maalesef ANAP'ta yankı buldu; onlar, sosyal demokratların da gerisine düştüler. Türkiye'de "NATO'ya Evet" diyen bir Komünist Partisi yasal olmalıdır. Ancak yukarıda belirttiğim gibi: 125, 171, 168, 159, 132 ve 146 gibi daha birçok madde varken, 141 ve 142. maddelerin kaldırılması pekte önem taşıyor.

... Kürdistan'a Gözatarsak..

12 Eylül sömürgeci faşist diktatörlüğü ve icraatçısı yönetimler, 10 yıldan beri tüm devrimci-demokrat güçleri yoğun bir baskı, işkence ve zulümden geçirdiği gibi, Kürdistan devrimci-demokrat güçleri için bu daha farklı bir seyir izledi. Olay sadece devrimci-demokrat güçlerle sınırlı kalmadı: Bir bütün olarak işçisiyle, köylüsüyle, çalışanıyla, işsiziyle, esnafıyla, memuruyla, öğrenci gençliğiyle, aydınıyla, okumuşuyla, okumamışıyla, yaşlı-genciyle, kadın ve erkeğiyle; tek kelimiyle, toplumun tüm katmanları yani sömürgecilerin bir avuç hain işbirlikçisi dışında kalan tüm toplum için bu olay, bir düşman cephesi anlamında oldu.

Sömürgeci faşist diktatörlük bu noktadan hareketle toplumu bir bütün olarak işkenceden, soruşturmadan geçirmek üzere kitleler halinde tutuklayarak gözaltına aldı. Gözaltına alınan yüzbinlerin tümü baskı, işkence ve zulümden geçirilerek birçokları öldürülmüş, birçokları şu ya da bu biçimde sakat bırakılmış ve çok büyük çoğunluğu da işkencehanelerde birsürü düzmece suçlar sıralayarak, tutuklayarak cezaevlerindeki yoğun imha edici işkencelerden geçirmiş, mahkûm etmişlerdir. Gözaltına alınan, tutuklanan insanların sayısı öylesine fazla olmuştur ki, işkencehanelerin kapasitesi çok çok az gelmiştir. Sö-

mürgeci faşist güçler her gün yeni soruşturma merkezleri, yeni işkencehaneler, yeni cezaevleri oluşturmuş hatta Kürdistan'daki okulların büyük çoğunluğu karakollara çevrildiği halde yinede kapasite az gelmiş: İnsanlar kitleler halinde dikenli tarlalarda toplanarak gece gündüz dikenlerin üzerinden günlerce süründürülerek, bilke de dünya tarihinde bir örneği daha da görülmemiş bir soruşturma biçimi ortaya koydular. Böylece sömürgeci faşist diktatörlükten hemen hemen Kürdistan'daki her aile Planlama"da kendisi için kayda geçen ve kendisine reva görülen baskı, işkence ve zulmü gördü, yaşadı: Halen de yaşamaktadır. Bunu görmeyen hemen hemen hiçbir aile kalmadı.

Bu ise, Kürdistan'da sömürgeci devletin baskı, işkence ve zulüm uygulamalarında hiçbir kayıt, hiç bir kural tanımamasıyla eş anlama geliyordu. Burada birde sömürgeci devlet için uygulanacak baskı ve işkencenin biçimi hiçmi hiç önemli değildir. Yeterki işkence yapacak bir canlı, kurşun sıkacak yürüyen bir görüntü bulabilsin, gerisi hiçmi hiç önemli değildir. Nitekim Kürdistan'ın birçok yerleşim biriminde gece karanlığında kurşun yağmuru tutulan bir çok yürüyen görüntüler olmuştur. Sabahları bunların gece karanlığında taranarak öldürülmüş hayvanlar (eşek, inek v.s.) oldukları anlaşılmıştır. Evet böylece sömürgeci devlet Kürdistan'da değil devrimcilerin varlığına, insanların varlığına ve insanca yaşamalarına değil, hayvanların varlığına bile tahammül edemeyecek kadar gaddar, vahşi ve kan emicidir. Tüm bu uygulamalardan sömürgeci devlet Kürt halkının ulusal bilincini yoketmeyi amaçlamakta; baskı, zulüm ve işkenceyle Kürt ulusunun ulusal değerlerini yok etmeyi ve yeraltı yerüstü zenginleklilerin daha uzun vadeli kullanmayı amaç edinmektedirler. Bunun için de hür gün, yeni yeni idari tedbirlerle birlikte militarist tedbirler alıyorlar. Uzun zamandan beri Kürdistan idari olarak Olağanüstü Hal Bölgesi ilan edilerek, "Olağanüstü Hal Valiliği" dedikleri sömürge valisi yönetimine verilmiştir. Sömürge valisi son derece geniş

ve olağanüstü yetkilere sahiptir. Gerçek ekonomik yaptırımlar, siyasi uygulamalar, idari yetkiler ve askeri uygulamalarda hiç bir yasal engeli olmayan geniş ve sonsuz uygulama yetkilerine sahiptir. Sömürge valisi bu geniş yetkileri ile Kürdistan'da Kürt halkına karşı bir savaş ilan etmiştir. Bu savaşta sömürge valisine bağlı birlikler, il ve ilçe yerleşim merkezlerinde dahi yetki mercii diye bir olay tanımadan, **Altay TOKAT** gibi nazi subaylarının keyfi emirleri ile Kürt halkı katledilmektedir, Kürdistan'da katliamlar yapılmaktadır. Kürdistan, kime ve nasıl bağlı oldukları belli olmayan serseri çetelerinin sıcak çatışma alanı durumundadır. Özel Kolordu Birlikleri, Komando Birlikleri, Hareket Ordusu Birlikleri, Özel Tim Birlikleri, Jandarma birlikleri, (Köy) Korucu Birlikleri, Silahlı Aşiret Birlikleri v.s. ile bölgede hangi mıntıkanın hangi kuvetin denetimi altında olduğu belli değildir. Sabah hangi birlik bir mıntıkada yerleşirse, o mıntıka o gün onun denetimindedir. **Burada kim ve ne birliği olursa olsun, bölgede değişmeyen bir gerçek vardır: O'da silahsız savunmasız yoksul Kürt halkının düşman ilan edilmesi ve her gün yeni bir katliam örneğinin ortaya konmasıdır.** Kürdistan'da burjuva basınında hergün manşette flaş başlıklar atılarak yeni yeni katliamların provası yapılmaktadır. Kaldı ki Kürdistan tarihinde birçok örneğine rastlamak mümkün olan koruculuk sistemi ve Kürt aşiretlerinin silahlandırılması son derece vahim bir olaydır. **Bu uygulamayla Kürt devrimci—demokrat güçlerine Kürt halkı, Kürt halkına da Kürt devrimci demokrat güçleri katlettilmektedir.** Bugün Kürdistan'da kimin yaptığı belli olmayan bir çok öldürmeler, katliamlar dizi halinde ve her gün yeni bir tanesi gerçekleştirilmektedir. kimin tarafından yapıldığı belli olmayan katliamlarda bir tek gerçek vardır: Buda katliamı kim yaparsa yapsın (yeterki sömürgeci burjuvazinin propaganda malzemesi olsun) herşeyi sömürgeciler, **"bölücüler yaptı"** diyerek günlerce radyo, televizyon ve gazetelerde boy boy resimler, çarşaf çarşaf yazılarla verilmektedir.

"Tek güç olarak sorumlusunu PKK olarak ilan ederek", PKK'nın şahsında kamuoyu önünde Kürdistan devrimci—demokrat güçlerine karşı anti—propaganda geliştirilmektedir. Ne yazık ki bugüne kadar herşeye rağmen "PKK"de, "falan katliamı biz yapmadık" deme alışkanlığı da hiçmi hiç olmadı. Zaten diyemezdi de. Çünkü anlayış olarak buna yatkındılar ve birçok katliamda PKK yaptı. Bu katliamlarla da kamuoyunda, Kürdistan halkında "ajanın beşikteki çocuğu dahi, bütün soyu katledilmelidir", "Kurşun adres sormaz" gibi saçma düşünceler savunulur duruma getirdi. Bunun en büyük savunucuları da kitle içinde "Ben PKK'liyim" demeyi bir geçim kaynağı haline getiren "PKK"nin bazı taraftarları oldular. Bu eylemleri, bizler gibi "PKK"nin ideolojik, politik, örgütlenme ve mücadele gibi temel konulardaki düşüncelerine katılmayan insanlar, gücümüzün yettiği oranda, bu eylemleri devlet güçlerinin yaptığını ve bunu devrimcilerle maletmeye çalıştıklarını savunduksa da, "PKK" bu konuda bizi yanılttı. "PKK" şefi Abdullah Öcalan Doğu Perinçek ile yaptığı röportajda bir soru üzerine, "önceleri biz bu eylemleri MİT yaptı diye düşünüyorduk. Ancak dalia sonra öğrendik ki biz yapmışız" deme pervasızlığını göstermiştir. Ama ne yazık ki, "PKK"nin şefi, Necdet ÜRUĞ gibi bir faşist generalın öldürülmesi kararını kendi emri ile durdurmasını övünerek söylerken O, 12 yaş gurubu arasındaki çocukları ve yoksul Kürt halkını katletmeyi de hiç sıklımadan kamuoyuna yine övünerek açıklamalarda bulunabiliyor. Kendisi dışında kalan Türkiye, Kürdistan (dört parçada), İran ve Irak'taki bütün devrimci demokratları hain, sömürgecilerin uşağı; Kürt örgütlerinin liderleri hakkında düzmece yazılarla hain ilan ederek hem kendi içindeki provakatlara, hem de sömürgeci güçlere hedef gösteriyor. Hem de dost güçler arasında provakasyonlar peşinde olan "milli şef" Apo, Necdet Üruğ'u öldürmekten kurtardığı gibi, yoksul Kürt halkına karşı girişilen katliamlarla da Kürdistan'da savunulması bile tüyler ürpertici olan eylem an-

layışını yerleştirdi. Kendi hayal aleminde yaşayan APO'nun çevresi ajanlarla doluymuş. Bunu kendisi söylemektedir. Kendi yol arkadaşlarının çoğunu ajandır diye öldürttü, birçokları yine ajandılar diye Ortadoğu'daki "devrimci" hapishanelerinde ehlileştirilmek için tutuklu durumdadırlar, birçokları için ölüm kararları alınmıştır. Bu durumda Apo'nun yeteneklerine de diyecek yok. Hareketin bünyesinde bir sürü ajan olacak, bunlar hareket içinde yoğun çalışma yapacaklar, "tek adam" Aponun kararı ile partinin yetkili yerlerine gelecekler, ajanlık Apo'nun yatak odasına kadar girecek, bunlar yetmiyormuş gibi; dünyadaki bütün gelişme ve değişimleri, savaş ve barışları kendisine karşı olacak ama buna rağmen Apo halen yaşyacak, halen kendisine birşey olmayacak. Doğrusu asıl şüphe edilmesi gereken kişinin kendisi olduğu inancındayım.

Bütün bunlar olurken "milli şef" Apo, son İkiyaka katliamı ile ilgili bir "açıklama"da bulundu. Bu eylemi kendilerinin yapmadığını ilan etti. Hatta bir kamp "komutanı", çocukları katletmenin hiçbir savunulur yanı olamayacağını söyleyerek İkiyaka katliamını redetmektedirler! Aslında doğrudur yoksul halkı katletme hiçbir koşulda devrime hizmet etmemektedir. Ancak bu aşamada "PKK" ve şefi bunun gibi açıklamaları, bugün Doğu Perinçek aracılığı ile çarşaf çarşaf yazılarda, bir anlamı yoktur. Çünkü 1985'den bu yana Kürdistan'da hergün bu tür katliamlar yapılmakta, yüzlerce insan, genç, yaşlı, kadın, erkek ve çocuk ayrımı yapılmaksızın katledilmekte ve istisnasız bunların tümü "PKK"ye mal edildiği halde, 5 yıldan beri böyle bir açıklama gereği duymayan "milli şef" bu gün bu açıklamayı sıklımadan yapabiliyor. Bu tür eylemlerin, bu tür katliamların yapılmasının "doğru olduğu" ve "meşru olduğu" anlayışını yerleştirdikten sonra, hele hele bunları "PKK" şahsında devrimcilerin yapacağı anlayışını yerleştirdikten sonra ve "PKK" kitleler içinde korkulacak bir öcü olduktan sonra, bu açıklamanın yapılmasının bir anlamı yoktur. Ancak bir anlama geliyor: **bununla**

"milli şef", "işime geldiği zaman insanlar arasında ayrım yapmaksızın herkesi öldürürüm" demek istiyor. Ama, "herşeye rağmen, faşist ve katil general Necdet Üruğ'u öldürmekten kurtarırım." Tabi ki bana göre, İkiyaka katliamı ile ilgili yapılan açıklamayı, "milli şef" Apo yapmamıştır. O açıklamayı Doğu Perinçek yapmıştır...Hem de Apo adına. Bu açıklama, Doğu Perinçek'in başarısıdır..

İşte böyle bir karmaşa içinde gözaltına alınan birçok insanın cenazelerinin çıkması, hatta birçoğunun cenazesinin bile çıkmaması, cenazelerin sahiplerine teslim edilmeyerek, devlet güçlerinin istedikleri yere gömmeleri, birçok kaybolan insanın gözaltında ölmüş olmaları, gözaltına alınan kızların kızlık kontrolünden geçirilmeleri, kocaları firarda olan kadınların kocalarıyla görüşüp görüşmediklerini anlamak için, birtakım testlerin yapılması, Cizre Yeşilyurt köyü olayları, katledilen birçok insanın Kasaplar Deresine topluca doldurulmaları ve greyderlerle kapatılması; Hakkari'nin Yoncalı Köyünde öldürülen köylülerin "terörist" ilan edilmeleri ve cesetlerinin yakılarak kol ve bacaklarının kesilerek parçalar halinde kaybetme çalışmaları ve bu tür olaylar Kürt halkının günlük yaşamı haline gelmiştir.

Her geçen gün, Kürdistan'daki sömürgeci uygulamalar kat kat artarak sürmektedir. Bütün bunlar Kürt halkının baskı, işkence, zor ile sindirilmesi, ulusal bilincin yok edilmesi, tüm ulusal demokratik haklarının yok edilmesi amaçlanırken; buna rağmen Kürt halkı, kürdistan emekçileri, sömürgeci faşist devlete karşı olan kin ve nefretini küçük çapta olsa bazı ikaz ve uyarılarla dile getirmiştir. Bu kin ve nefretini kendisine karşı uygulanan sömürgeci katliamlara ve siyasi mücadeledeki örgütlü olmayışına rağmen, bazı ciddi tepkilerle dile getirmiştir. Faşist diktatörlüğün başı Kenan Evren her gün radyo ve TV'den bangır bangır teröristlerin kökünü kazıdığını ve bu olayı bitirdiğini ilan ederken, Kürdistan ve Türkiye halkları ilk tepkilerini çok pasif de olsa 82

anayasa oylaması ile gösterdiler. Oylamada büyük bir çoğunlukla "evet" denilmesine rağmen, bazı yerleşim birimlerinde red oyları hiç de küçümsenmeyecek kadardı. Giderek 1983 seçimlerinde faşist generallerin izni ile (seçime) giren partilerden açık ve net bir biçimde, devlet partisi olmaya aday olan ve faşist generallerden açık bir biçimde destek gören ve yine faşist bir generalin (12 Mart işkencecilerinden) genel başkanlığında (Turgut Sunalp) olan MDP'yi seçmeyecek çok daha ciddi bir ikazda bulunmuştur. Aslında burada MDP'ye vurulan darbe, özünde 12 Eylül faşist cuntasına vurulmuştur. Açık bir biçimde destekledikleri partiyi halk redederken, özünde onları redetti. Kürt halkı kendisine karşı uygulanan sömürgeci faşist uygulamalara karşı, her geçen gün artan tepkisini daha açık ve net bir biçimde ortaya koyarak, giderek bilinçli bir eyleme dönüştürdü. Bazı örnekler vermek gerekirse: Halkın koyduğu kitle gösterilerinden sonra, başka bir çıkış yolu bulamayan sömürgeci devlet, Kasaplar Deresi'ni yeniden greyderlerle açmış ve tarihe sömürgeci güçlerin yüz karası olarak geçen toplu mezarlar ortaya çıkarılmıştır.

Yeşilyurt köylülerine dışkı yedirilmesi olayın halkın tepkisini ve toplumsal muhalefetin zoruyla, bugün lanetlenerek tarihe geçmiştir.

Hakkari'nin Yoncalı köyünde öldürülen köylüler "terörist" ilan edildiler ve cesetleri ailelerine verilmedi. Bu olay, önce cesetler yakılarak sonra da parçalara ayrılarak kaybedilene çalışıldı ise de, halkın tepkisi, muhalefetin eşi görülmemiş böylesi vahşi bir cinayeti teşhir etmesi, sorumlularının cezalandırılması için davalar açılmıştır.

Silopi'de öldürülen 6 köy gencinin "terörist" ilan edilerek cenazeleri sahiplerine verilmedi. "Köylerinde terörist saklıyorlar" diye köylülere en acımasız baskı ve işkenceleri yaptılar. Köy halkı bu olaya karşı kendi canları pahasına da olsa Silopi ilçe merkezine yürüyerek hükümet konağını işgal ederek sloganlar atarak protesto etmiştir. Bu protesto üzerine, sömürgeci burjuvazi te-

laşından ne yapacağını bilemeyip yeni bir katliam tezgahı peşinde koşarak halkın üzerine ateş etmeye başladıkları halde, istedikleri katliamı yapamıyarak, olay adli soruşturmaya alındı.

Elbette böyle örnekleri çoğaltmak mümkündür. Ancak Kürdistan'da Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini şu andaki siyasal düzeydeki dağınıklığı ve parçalanmışlığı henüz aşılabilmemiş değildir. Yani sosyalist siyasi mücadelenin örgütlülüğünü bugün ciddi anlamda görmek mümkün olmadığı gibi, Kürdistan'da bu anlamdaki eksiklik ciddi sorunları da beraberinde getirmektedir. Bu eksiklik şu anda "PKK" karşısında alternatifizliği ortaya koymaktadır. Bu siyasal ortamda, "PKK" herşeyi ile bölgede Kürt halkının mücadelesi ile "eşit" anlamda görülmektedir.

Bugün denilebilir ki, ciddi anlamda alternatif anlayışlar gündeme gelmektedir. Bu arayışlar; bir yandan devletin kendi gündemine aldığı çözüm yöntemleri, bir yandan legal Kürt partisi kurdurma girişimleri ve en önemlisi de sosyalist güçlerin, örgütlerin, unsurların yaratmaya çalıştıkları sosyalistlerin birliği olayıdır.

Kısaca Sosyalist Birlik

Kürdistan'daki mücadele 70'li yıllardan sonra sosyalizm denen olay ile tanıştı. DDKO, bu tanışmanın başlangıcı oldu. (Her ne kadar bazı güçler, bugün Kürdistan'daki mücadeleyi, sosyalizmi kendileri ile başlatıyorlarsada; bir gerçek vardır ki, 1970 yılında bunlar namaz kıyor ve Necip Fazıl denen sağ ideologun konferanslarına katılır ve Komünizmle Mücadele Derneklerine devam ederken, Ulus Meydanındaki Atatürk heykelini gördüğü zaman heyecandan tüyleri diken diken oluyorken, başkaları sosyalizmi sömürgecilerin mahkemelerinde savundukları için büyük cezalara çarptırılıyorlardı). Bugün şu veya bu düzeydeki sosyalist parti, grup ve şahısların geldikleri yer, DDKO olmuştur. O dönemde bu insanların çoğu öğrenci kökenli gençler olmu-

şlardır. Bunlar da kısa zaman içinde, ideolojik bilinç eksikliği ve kültürel düzeylerinin düşüklüğü nedeniyle, 1980 öncesi dönemde uluslararası devrimci hareketin bünyesinde varolan düşünce ayrılıklarının da etkisiyle, yoğun ayrılıklar yaşadılar, bölündüler.

12 Eylül öncesi dönemde, varolan siyasi düşünce ayrılıklarının ve farklı örgütsel yapılar oluşturmanın temel hareket noktaları kesinlikle ülkenin somut gerçeklerinden; ülke devrimi, ülke devriminin örgütlenmesi ve mücadele tarzı gibi temel konularda ayrılıklar gerçekleşmedi. Temel olarak, uluslararası devrimci hareket bünyesindeki iki uç durumda olan SBKP ve ÇKP çizgileri esas alınarak gerçekleşti. Maddî hayat büyük çoğunlukla bu merkezlerden hareket etmiştir. Ancak bunların dışında kalanlarda olmuştur. Bu kesim, etkili olmadıkları gibi, onlarda öyle bir ortamda politika üretme durumunda idiler. Kaldı ki, meseleye dogmatikçe yaklaşım göstermeyen bu güçlerde, diğerlerince "cezalandırılmış" ve "haklı olan" yan yine onlar olmuştur.

Bu bölünme giderek birbirilerine karşı, fiziki imha durumuna dönüşmüştür. Bunun örneklerini sıralamak mümkün.

İşte Kürdistan'daki mücadelenin bölünmüş – parçalanmışlığının bu düzeyde (Türkiye devrimci hareketi de hemen hemen aynı durumda idi) iken, 12 Eylül darbesi geldi. Devrimci Hareket bununla da, hiç ir derineş göstermeden yenilgiyi kabullendi. Bu yenilginin en temel nedenlerinden biri de, devrimci hareketin bölünmüşlüğü, parçalanmışlığı ve hatta kendi aralarında birbirlerinin fiziki imhalarına varan silahlı çatışmaların yaşanıyor olması idi. Bu yenilginin tesiri ile yeniden toparlanma çabaları maalesef yeniden bölünmeyle, parçalanmayla yüzyüze geldi. Yenilgiden alınan şaşkınlık, toparlanma sürecini hayli zorlaştırdı. Devrimci hareket bu şaşkınlıktan, ylgınlıktan, hareketsizlikten sıyrılıp yeniden toparlanma, kendine gelme çabasında iken, dünyanın koşullarında devrimci hareket içinde, düşman güçler arasında düş-

man kardeşler yaratmış olan uluslararası devrimci hareketin bünyesindeki gelişme ve değişmelerle oluşan alt – üst oluşlar, yeni bir duraklama, yeni bir düşünme süreci başlatmış ve yaşatmıştır. Dün sosyalist güçler arasında, uluslararası devrimci hareketin bünyesindeki ayrılıklarla birlik koşulları aranırken, bugün bu sorunlar belli ölçülerde çözüm bulunmuş durumda. Bu nedenle, Kürdistan'da Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesinde sosyalistler, yelpazedeki yerlerini alarak mücadele alanını doldurmalıdırlar. Buda bugün şu veya bu örgüt, parti gurup bünyesindeki sosyalist unsurlar ile bunların dışında herhangi bir parti veya grup bünyesinde yer almayan, hatta sayıca onlardan daha fazla olan sosyalist düşünceye sahip olan unsurlarında hesaba katılarak, tüm bunların ortak çabaları ile alternatif sosyalist yapılanma inşa edilmelidir. Aksi takdirde mevcutların hiçbiri tek başına bu mücadeleyi omuzlayamaz. Bu da sosyalistler arasında temel konularda sağlanacak bir mutabakatla mümkündür. Bunlarda elbette devlet, demokrasi, örgütlenme, mücadele biçimi, iç ve dış ittifak güçler, enternasyonalizm, Kürdistan'ın diğer parçalarının konumu v.b. konuların detaylarıyla tartışılması ve birlik sağlanmasıyla mümkündür.

Legal Kürt Partisi

Bugün, Kürdistan'da açık açık olmazsada, devlet tarafından da kabul görmüş bazı Kürt şahsiyetler legal bir Kürt Partisi kurma çabası içindedirler. Bana göre değerlendirilmesi gereken konu, bu şahsiyetlerin niteliğinden ziyade, bugün Türkiye'de legal bir Kürt Partisi kurulabilir mi? Bana göre, bu soruya "evet" diyebilmek mümkün değildir. Çünkü bir kere Türkiye'de: Sömürgeci devlet Türk halkından başka ve ayrı bir yapıda olan Kürt ulusunun, Kürt halkının varlığını kabul etmemektedir. Bunu redetmektedir. Bu olmayınca elbette bu anlamda bir partinin kurulmasında yasaların elvermesi mümkün değildir. Kaldı ki Partiler Yasasının 81. maddesinin böyle bir partinin kurulmasını yasaklayarak, imkan vermemektedir. Bu konudaki

tartışmalarda, özellikle 14 – 15 Ekim tarihlerinde Paris'te düzenlenen ve basında "Kürt Konferansı" diye adlandırılan konferansa SHP'li Kürt kökenli yedi milletvekilinin katılımı üzerine ihraç edilmeleri ile dahada yoğunluk kazandı. Bu tartışmalara rağmen, milletvekilleri böyle bir amaçlarının olmadığını defalarca kamuoyuna açıkladılar. Türkiye'deki yasal düzenlemeler, legal bir Kürt Partisinin kurulmasına olanak vermemektedir. Kaldı ki bunun olması için, mevcut yasalarda yeni birtakım düzenlemeler yapılması zorunludur. Buda Kürdistan'da yeni statüyü gündeme getirir ki, şu anda böyle bir olayda sözkonusu değildir. Bana göre, legal bir Kürt Partisinin kurulması giderek sömürgeci güçlerin uşaklığını gündemleştirir. Böyle bir olay, Kürt halkının ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini sömürgeci güçlere ve onların Kürdistan'daki işbirlikçilerine peşkeş çeker. Irak'da Saddam diktatörünün yarattığı biçimsel Kürdistan örneği bizde de gündeme girer. Kaldı ki, Kürdistan sosyalistlerinin programında böyle bir şeyin olması mümkün olmadığı gibi, bunu gerçekleştirmek çabasında olan Kürt unsurları desteklemek bile, onların içine girdikleri ihanete ortak olmaktadır. Bu Kürdistan da gelişen ulusal ve toplumsal kurtuluş mücadelesini dejenere etmekten ve burjuvazinin yedek gücü haline getirmekten başka bir işleve sahip olamaz. Kaldı ki bugün Kürdistan da Kürt halkının sorunu legal bir Kürt Partisinin programı çerçevesinde çözümü mümkün olan sorunlar olmadığı için, "Kürtlerin legal bir partiye ihtiyaçları var mı?" sorusunun cevabını kesin olarak "hayır" diye ortaya koymaktadır. Zaten böyle bir partinin kurulmasının koşulları da bugün Türkiye'de mevcut değildir. Kaldı ki Kürt devrimci – demokratlarının böyle bir talebi de yoktur. Devletin bilinçli olarak basın aracılığı ile tartıştığı bir olaydır. İşte tüm bunlarla birlikte Kürdistan'da sosyalist birlik acil bir görev olarak durmaktadır.

Bugünkü ortamda özellikle Kürdistan'daki sosyalist mücadeledeki parçalanmışlık, elbetteki sömürgeci

devletin başkalarına bazı fonksiyonlar vererek bazı konuları tartışmalarını doğaldır. Geline aşamada ortaya çıkan siyasi gelişmeler, öylesine hızlı gelişim göstermektedir ki, bu gelişmelerin ikili yaklaşım ile değerlendirilmek mümkündür. Bunlardan biri, kendisi dışındaki her gelişmeyi (olumlu ya da olumsuz) kendisine karşı görüp, onu emperyalizmin oyunu olduğu yorumu ile karşı durmak. Diğer ise, daha geniş ve sağ duyu ile yaklaşım gösterip, değerlendirmektir. Bilindiği gibi, 14-15 Ekim 1989 günleri Paris'te bir konferans düzenlendi ve basında "Kürt Konferansı" olarak nitelendi. Bu konferansa değişik ülkelerden birçok insan katıldılar. Türkiye'den de SHP'nin Kürt kökenli yedi milletvekili ile Malatya milletvekili İ. Aksoy katıldılar. SHP bunları ihraç etti. Bu olay değerlendirilmeye değer.

Öncelikle Paris Konferansı

Paris konferansı, Kürdistan tarihinde Kürt halkının uluslararası planda sorunlarının tartışılması konusunda, uluslararası diplomasiinin kullanılması bakımından ve uluslararası demokratik kuruluşlarda insan hakları platformlarında, Birleşmiş Milletler konferanslarında, sorunlarının dile getirilmesi ve dünya kamuoyunun duyarlı hale getirilmesi bakımından atılan ilk adım olmasından dolayı bir anlam taşıyor. Aynı zamanda öncelikli bir yere de sahip olmaya başlamıştır. Bu konferansa, uluslararasıda belirli kişilikleri olan birçok insan çağrılmıştır: Türkler, Araplar, Farşlar, Kürtler, Amerikalılar, Fransızlar, Sovyetler ve daha birçok ülkeden ve ulustan kişiler katıldı. Konferansın bileşiminde birçok Kürtler yer aldılar. Konferansa katılan kişiler iki gün boyunca belli konuları, sorunları tartıştılar. Ancak bir "ölçüyü" aşmamak şartı ile tartıştılar. Zaten konferans oturumlarında tartışılan sorunlara bakıldığı zaman ve konferansın sonuç kararları incelendiği zaman, bu ölçüyü tespit etmek mümkündür. Bir kere çağrılan kişiler, oraya çağrılınca birer kişi olarak çağrılmışlar ve bu kişiler kendi fonksiyonlarını bir anda unutarak,

böyle bir çağrıya "evet" demişlerdir. Oysaki çağrı yapılan şahsiyetler (özellikle Kürdistan'ın dört parçasından) hiçte tesadüf seçilmiş şahıslar değiller. Neden C. Talabani, İ. Güçlü, K. Burkay, S. Dicle ve İ. Dellen gibi Kürt şahsiyetler çağrılıyorlar, başka tür unsurlar seçilmiyor. Çünkü bu insanlar, şu anda bazı örgütlerin temsilciliğini yaptıkları için, belli siyasi fonksiyonlar taşıyorlar. Bunlar bu fonksiyonlara sahip oldukları için çağrılıyorlar. O halde onlar çağrılmalarına neden olan fonksiyonları ile oradada temsil edilmeliydiler. Aksi halde bu çok önemli bir hata olarak ileride Kürdistan Devrimini daha büyük sorunlarla ve zorluklarla karşı karşıya getirecektir. Ama şunu da vurgulamak gerekir ki, Kuzey Kürdistan'dan konferansa katılan kişiler bunun yanlışlığını ve bu konudaki eleştirel yaklaşımlarını vurgulamışlardır. Bu olay çok ciddi olarak protesto edilmeliydi. Örneğin, Saddam'ın uşaklarına karşı "Onlar bu konferansa alınmak yerine Nürnberg mahkemelerinde yargılanmalıydılar" gibi ciddi bir tavır koyup, Konferans salonuna girmelerine engel olunuyorsa, siyasi kimliklerini kullanma konusunda da tavır konulmalı idi. Bu tavrın konulmaması bir eksiklik, ürkeklik. Zaten bunun bir yansıması olarak Konferans, Kürdistan sorununa Ortadoğu düzeyinde, bir ulus ve bir ülke gerçeğinden ziyade, basit bir insan hakları sorunu, bir kültür sorunu olarak değerlendirme yoluna gitmiştir. Oysa Kürdistan'da siyasi farklılaşma olayı hiç değerlendirilmemiş. Ayrıca Kürt ulusunun kendi kaderini tayin edici unsuru olan Kürdistan'daki siyasi gelişme ve değişmelerin incelenmesi ve bu konunun somutlanması ele alınmamıştır. Paris Konferansının eksikliklerinin sorumluları elbetteki katılan Kürdistan'daki Kürt örgütlerinin temsilcileridir. Bu anlamda, bu hataların giderilmesi bundan böyle, bu hatalardan ders alınması ve bu hatalara düşülmemesi ile mümkündür.

Paris Konferansı ve Doğu Perinçek

Doğrusunu söylemek gerekirse Doğu Perinçek 12 Eylül sonrası bir

"bambaşkadır", bir "harikadır"! Çünkü D. Perinçek kendisine ayrılan süre içerisinde konferansı ve buna bağlı olarak Kürdistan'ın mücadelesine geleneğini (orda bulunan örgütler açısından) emperyalist batılı devletlere bağımlılığını dile getirerek, kendi "anti-emperyalist" özelliğini dile getirmeye çalışmıştır. Bununla da nemenem anti-emperyalist olduğunu göstermiştir. Şimdi Paris Konferansı ve katılan örgütler, "emperyalizme bağımlıydılar, değilmidiler?" sorusunu şu anda tartışmıyorum. Bunu D. Perinçek isterse, özellikle onun dergisinin sayfalarında ayrıca tartışalım. Ancak acaba Doğu Perinçek bu hakkı nasıl elde etti? Bu sözleri söylerken, acaba köklü bir özelleştirme mi yaptı? Derin niteliksel bir dönüşüme mi uğradı? Çünkü Türkiye ve Kuzey Kürdistan'da her devrimci demokratın bildiği, ya da en azından duyduğu bir gerçek var ki, Doğu Perinçek ve yandaşları, Kürdistan'da Kürt halkının iradesine, mücadelesine, kişiliğine ve bağımsız bir devlet olmasına karşı durmuş ve bunları yapmak isteyenleri de, emperyalizmin ve özellikle de "sosyal emperyalizmin" yani S. Birliğin uşakları ve maşaları olarak değerlendirmiş, Osmanlı kabadayılığı ile Kürdistan için Kemalizmin karşı devrimciliğinden başka bir çözüm yolu savunmamıştır.

Kaldı ki, 12 Eylül öncesi Doğu Perinçek ve yandaşları; Türk ve Kürt devrimcileri ve örgütleri hakkında sömürgeci-faşist devlete "Aydınlık" gazetesi aracılığıyla, boy boy resimler ve çarşaf çarşaf yazılar verdiler. Ve bunlar (verilen yazı ve resimler) birçok Türk ve Kürt devrimcisinin yakalanmasına, işkence görmesine, tutuklanmasına, yargılanmasına, mahkûmiyetine, hatta idam cezası almasına belge oldular. Evet bunlar, sadece ve sadece yapılan kötülüklerin bir maddesidir.

Bundan dolayıdır ki Doğu Perinçek bugün, sözde bir "niteliksel değişime" uğramıştır. Hatta öylesine bir sıçrama göstermiştir ki, son zamanlarda dergisinde Apocularla ilgili yoğun bir destekleme kampanyası başlatmış ve daha önce

ajan provakatör diye nitelediği Apocuları da Kürt örgütleri içinde en "yerli" olan olarak tespit edebiliyor. Buna karşılık diğer tüm Kürt örgütlerini de (dört parçada) ise, empyalizmin uşakları olarak ilan ederek Kürt halkına olan "dostluğunu" ortaya koymaktadır.

Bunları söylerken ve Apocularla ilgili 2000'e Doğru Dergisine yazdıklarına ve yayınladığı resimlerle bir gerçeği ortaya koyuyor. O da zaten öteden beri D. Perinçek'in Kemalizm hayranı Atatürk aşığı olduğunu herkes biliyor. "PKK" şefi A. Öcalan'ın bir soru üzerine, Ulus Meydanındaki Atatürk heykelini görünce, heyecandan tüylerinin diken diken olduğunu da öğrenmiş oluyor. Böylece, D. Perinçek Atatürk olmayınca, böyle bir ruhu A. Öcalan'da tespit etmiş ve onun Atakürt olması için yoğun bir çaba sarf ediyor. Resimleri ile O'nu Atatürke benzetmeye çalışıyor. Verdiği resimler ile "Apo eğitim alanında", "Apo düşünüyor", "Apo spor yapıyor", bilmem "Apo hangi dağda?" gibi saçmalıklar sergiliyor. Ama unutulmamalıdır ki, Kürt ve Türk halkları Perinçek ve onun gibilerini hiç mi hiç unutmaz..

Paris Konferansına Katılan 7 Milletvekilinin İhracı ve Sonrası Gelişmeler

Bilindiği gibi, SHP, Kürt kökenli 7 milletvekilini Paris'te Kürt konferansına katıldıkları için disiplin kurulu kararı ile ihraç etti.

Şimdi SHP, bunu neye dayanarak ve neden yaptı?

Bir kere SHP, DSP, DYP, MÇP, RP, ANAP v.s. partiler, bugün T.C devletinin temel yasası ve diğer yasaları ile hayat bulmuş sömürgeci partilerdir. Bu partilerde temel olan felsefe, sömürgeci burjuvazinin egemenlik hakları temelinde iktidar olmak ve tekelci burjuvazinin Türkiye ve Kürdistan halkları üzerindeki baskı ve sömürsünü daha da uzun vadedi kılmak ve en iyi koşullarda yürütmektir. Buradan da anlaşılacağı gibi, burjuva düzeninin partileri şu ya da bu şekilde sadece ve sadece burjuvazinin çıkarlarını savunur, onun sömürü "haklarının" koruyuculuğunu yapar. Düzen partileri ara-

sında felsefi, niteliksel, temel ve hayati önem taşımayan çok cüzi bir takım nüans farklılıklar olması mümkündür vede normaldir. Ancak, düzen partilerinin sömürgeci niteliklerinden hareketle Kürt ve Kürdistan konusunda hiçte farklı düşünmedikleri hemen görülür. Bu konuyu kendileri için bir onur ve şeref meselesi yaparak Kürt ve Kürdistan konusundaki ırkçı, şoven, asimilasyonist, baskıcı, katliamcı, inkarca politikalarda birbirleriyle yarışarak, kendilerini ortaya koyarak, kendilerini efendileri sömürgeci burjuvaziye kabul ettirmeye çalışırlar. Buradan hareketle, SHP, kendi milletvekillerini ihraç etmiştir. İhraç sonrası dönemde, özellikle SHP'nin Kürdistan teşkilatları yoğun bir tepki gösterdiler ve parlamentoda bazı milletvekillerinin istifaları ile birlikte yoğun istifalar başladı. Bana göre, bu istifalar gecikmiştir. Çünkü, bugün istifa eden unsurlar, SHP'nin anti-demokratlığından bahsederek içinde çalışılmayacağını belirterek istifa etmektedirler. SHP, kurulduğu gün, kurulmasını sağlayan yasalar; SHP'nin programı, tüzüğü ve felsefik düşüncesi ne idiye, bugün de aynıdır. Ne SHP'nin programı değişmiş, ne yasalar değişmiş, ne felsefi düşüncesi değişmiştir. SHP programı ile değerlendirildiğinde, dünün koşullarında da böyle düşünüyordu, bugünde böyle düşünüyor. Yani Kürdistan için dün sömürgeci idi, bugünde sömürgecidir. Elbetteki sosyal demokratlıkta standartlı davranıp, 141 ve 142. maddelerin kaldırılmasını savunmak yetmiyor. SHP'nin dünü ve daha önce mirasçısı olduğunu söylediği CHP ve bugünü değerlendirildiği zaman da anlaşılacağı gibi, Türkiye'deki sosyal-demokratlar hep çifte standartlı olmuşlar. Yani Türkiye için sosyal demokrat, ama Kürdistan için ise ırkçı, şoven, asimilasyoncu, katliamcı, baskıcı sömürgeci olmuştur. Sosyal demokrat politika ve politikacılar, K. Kürdistan tarihinde hep devletin tek sahipleri, tek koruyucuları ve tek yol göstericileri olmuşlardır. Bugün de olmaya devam etmektedir. Yani kısaca dün SHP, Kürt sorununa nasıl yaklaştı ise, bugün de aynı yaklaşımın içindedir.

Dün SHP, Kürdistan bağımsız olsun demedi ki, bugün redetsin. Kürdistan konusunda SHP ve kurmayı politikacılar, DSP ve kurmayı Ecevit'ten daha ileri düşünmedikleri gibi, ANAP ve DYP ile aynı düşüncededirler. Hatta ANAP daha "hoşgörülü" davranabiliyor. Bunun böyle olduğu, en basiti ile Batı Avrupa Birliği toplantılarında ortaya çıkmaktadır. BAB toplantılarında, Kürt sorununda idari ve kültürel sorunlar konusunda bir karar aldığı zaman ANAP, SHP ve DYP'den ikişer kişi olmak üzere Türkiye'den 6 parlamenter bulunmaktadır. Ne ilginçtir ki, Türkiye adına yapılan savunmada ve alınan kararlara karşı yapılan konuşmalarda, ANAP ve DYP kendi söz haklarını kullanmayıp, söz haklarını SHP temsilcisi olan Hikmet ÇETİN ve FUAT ATALAY gibi işbirlikçi uşaklara bırakıyorlar. H. Çetin ve F. Atalay'da BAB'ın aldığı bu kararları, Türkiye'nin içişlerine yapılan bir müdahale olarak değerlendirip karşı çıkıyor ve redediyorlar. H. Çetin ve F. Atalay unutmaları ki, her uşaklığın, her ihanetin bir bedeli vardır. Kürt halkı bu uşaklığın, bu ihanetin hesabını soracaktır. Şunu bilmeliler ki, Kürt halkı böyle kendi seçim bölgenizde vereceğiniz HALEPÇE ANITI sözüne inanmayarak, sizi dededecektir.

Bu Görünüm Neden Ortaya Çıktı?

Yani Devrimci Demokratlar Neden SHP'ye Yöneltiler?

12 Eylül sömürgeci faşist diktatörlüğünün acımasız uygulamaları ile devrimci güçlerin yenilgisi koşullarında savunmasız kalan yoksullar, emekçi halk kitleleri, demokratik baskı araçlarından yoksun kaldıkları o günkü koşullarda bir arayış içine girdiler. Kenan Evren ve diğer faşist generaller, SHP'yi o günkü koşullarda seçime sokmadılar. Bunun üzerine her geçen gün, gelişen emekçi kitlelerin muhalefeti, bir anlamda bu koşullarda SHP'ye yöneldi. SHP ise, bu konuda sömürgeci devletin de onayını da alarak, belli konularda çizmeyi aşmamak kaydı ile, toplumsal muhalefeti hem kendi bünyesinde toplamak, eritmek; hem de babasının soyadı ile çıkan bu po-

litikayı Ecevit ve diğer "sosyal demokrat" kurmaylara karşı meşrulaştırma anlayışı ile gelişen bir muhalefet ortaya koydu.

Bu nedenler: Yani yenilgi koşullarında bir kez daha seçim ve parti tercihi ile karşı karşıya bırakılan emekçi halk kitleleri, o günkü koşullarda bir takım kısmi muhalefet açıklamalarıyla, SHP'yi tercih ettiler. Ecevit, sömürgeci burjuvazi de onay ve kabul alabilmek için, Kürt ve Kürdistan sorunu ile ilgili İnönü, özellikle de Baykal için ne söyledi ise de kar etmedi. Günün koşullarında ve bugünde sosyal demokrat yelpazede diğer partilere rağmen, zaman zaman kendi programında olmadığı halde, "Kürtler vardır" gibi açıklamalarda bulunmuştur ve devam de ediyor. Ancak anlaşılacak istenmeyen konu da bu açıklamanın SHP programında olmayıp, İnönü'nün rastgele söylediği şeyler olmasıdır. Ve E. İnönü utanıp sıkılmadan bugün "Bizim Kürt Sorunu ile ilgili düşüncelerimiz vardır" diyebiliyor. Oysa bilmiyor ki, onun kişi olarak yaptığı açıklamalardan ziyade, programında bu konunun olmaması önemli bir sorundur. Yine kamuoyunda, "Kürtler vardır, Kürtçe konuşmak yasak değildir" diye açıklamalar yapıyor. Ardından, "resmi dilimiz Türkçedir ve devlet yapımız üniterdir. Üniter devletten taviz vermiyoruz" diyor. Şimdi bakın Turgut Özal bir gezisinde Kürtler konusunda kendisine sorulan bir soruya karşılık ne diyor?: "Sokakta birçok insan konuşuyor. Ama bunlara kimse medühale etmiyor ve bunun için kimse cezalandırılmıyor." Ama O da diyor ki, "resmi dilimiz, Türkçedir. Devletin bütünlüğü, milletin bölünmezliği esastır". Demirel de "Doğu ve Güneydoğu'da yaşayan vatandaşlarımız Kürt oldukları için ayrı düşünmek, Kürtçe konuştuğları için cezalandırmak yanlıştır" diyebiliyor. O'da "milli beraberliğimize ve bütünlüğümüze yönelecek her tehlikeyi ezeriz" diyebiliyor. Şimdi bunlar arasında ne fark var? Bunu değerlendirmeye bırakıyorum.

Evet Erdal İnönü "Kürtler vardır ve Kürtçe konuşmak serbesttir" diyor. İnönü'den sormak gerekiyor;

Kürtçe konuşmak ve şarkı söylemek serbest ise (ancak şunu belirtelim, eğer bugün insanlar Kürtçe konuşuyor ve şarkı söylüyorlarsa, bunu sayın İnönü serbest ettiği için değil, Kürtçeyi yasaklamak ve yoketmek için sömürgeci devlet yıllarca baskı, işkence, zulüm, zorbalık, asimilasyon, ırkçılık dahil her türlü maddi ve manevi çabaları gösterdiği halde, Kürt halkı buna karşı direndi ve halende buna karşı direniyor. Yılda milyarları harcadığı halde bunu beceremiyor. Bu konuda daha fazla bilgi için İsmet İnönü'nün tarihine ve mücadelesine bir göz atmak gerekir): Kürtçe yazmak, dergi ve gazete çıkarmak, Kürtçe dans etmek, Kürtçe ıslık çalmak, Kürtçe nara atmak vs. bunlarda serbest midir? Sayın İnönü bu konularıda açıklığa kavuşturursa, eminim Kürt halkı onu daha iyi tanıyacaktır.

Kaldı ki SHP ve sayın İnönü'nün bunları dahi serbest bırakmaya gücü yetmez. Çünkü, SHP sömürgeci burjuvazinin en sadık savunucusu, en akıllı savunucusu, hatta emniyet sübabıdır. Programında olmadığı halde, Ecevit gibi "sosyal demokrat" bir kurmaya karşı meşrulaşmak uğruna söylenen şeyler, bugün böyle bir noktaya varmışsa, bu onun ikiyüzlü politikasındandır. SHP, özellikle Deniz Baykal, bu ihraçlar üzerine Kürdistan teşkilatlarından ve Türkiye'deki teşkilatlardan böylesine sert bir tepki göreceklarini hesaplamamışlardır. Daha önce İbrahim AKSOY (Malatya Milletvekili) için verdikleri karar gibi sesiz kalınacağını sandılar. İhraçların hemen arefesinde, parti teşkilatlarında, parlamentodaki gurubunda kopan fırtınaya karşı Erdal İnönü olayın yorumunu bile yapamayacak kadar çaresiz iken; D. Baykal, uzun bir dönem sesiz kalmayı yeğledi. Baykal olayla ilgili kinini kuskak için zemin yokladı ve istifaların ihanet olduğunu kamuoyunda açıklayarak kinini kustu.

İhraçlara karşı milletvekillerinin ve parti teşkilatlarının istifa ederek dile getirmeleri olumlu bir gelişme oldu. Çünkü program dışı konuşmalar, Deniz Baykal ve çanak yalayıcıları tarafından yapıldığı zaman

disiplin gerekçesi olmadığı halde, başkaları tarafından yapılıncı ihraç nedeni oluyor. İşte bu tavrıdan dolayı, bundan böyle E. İnönü, SHP, Deniz Baykal ve tekeli burjuvazinin iktidar sözcüleri, Türkiye ve Kürdistan Halklarının duygu sömürücülüğünü yapamıyacak ve onların duygularını okşayarak sömürmeyi beceremeyecekler. Kendi politikalarının kuralı ne ise, onu uygulamaya koyarlar.

SHP bünyesinde D. Baykal ekibinin içinde yer alan herhangi bir politikacı, SHP programına uymayan bir açıklama yaptığı zaman, "uyarı" konusu bile olmadığı halde, D. Baykal'a karşı olan bir politikacının beyanı hemen ihracına neden oluyor. Şöyleki, Diyarbakır Belediye başkanı Turgut Atalay bölge toplantısında (Siirt), "SHP'nin programı Kürtçeye çevrilsin" dediği için cezalandırıldı. Ancak Baykal uşaklığını yaptığı için ödüllendirildi. Bölgedeki tüm devrimci demokrat iradeye rağmen, merkez yoklamasıyla belediye başkanlığına aday yapıldı. Seçim propagandası süresince, Kürt ve Kürdistanı dilinden düşürmeyen Atalay Kardeşler, seçimi kazanma tüccarlığıda yaparak, Halepçe Katliamını defalarca lanetlemiş ve Diyarbakır halkına, Halepçe Anıtı dikme sözünü vermekle, bir kez daha cambazlığını göstermiştir. Anı bugüne kadar, Atalay kardeşler bir uyarı dahi almadılar. Ne kadar da demokratlırlar?

SHP cezaevlerindeki direnişleri önceden destekler gördüğü halde, daha sonra bu eylemlere tavrı aldı. Hatta insanların direnişini dışarıda desteklemek için canlar ortaya koyulurken, SHP kendi teşkilatlarının kapılarını bu insanlara kapadı ve bu eylemlere karşı, beyanatlar vererek, ANAP yönetimi ile ayrı tavrın içine düştüler. Bu eylemlerden yana tavrı koyan teşkilatlar, görevden alındılar. Ve bu eylemler için kamuoyu oluşturmaya çalışan kendi milletvekilleri ise, "E Tipi Milletvekilleri" olarak nitelendiriler.

E. İnönü ve diğer birçok SHP kurmayının, Kürt ve Kürdistan olayı ile ilgili açıklamaları suç unsuru olmuyor.

Deniz Baykal, Erol Çevikçe, Tufan Doğu yaptıkları hiçbir açıklamada suç işlemiş olmazlar. Çünkü herşeyden önce, "ne mutlu Baykalcıyı diyene" dedikleri için suç olmaz.

Genel sekreter yardımcısı Cumhuriyet Keskin "dünyanın neresinde Kürtlerle ilgili bir toplantı varsa, o toplantıya gidilmelidir diye açıklama yapıyor. Fakat gidenler ihraç ediliyor.

İbrahim Aksoy uluslararası bir toplantıda konuştuğu için cezalandırılıyor. Çünkü Baykal ve Baykal'ın hizmetçiliğini yaptığı tekelci burjuvazinin uşaklığını yapıyor.

Ahmet Türk, Adnan Ekmen, M. Ali Eren, Mahmut Alınak, Kenan Sönmez, İ. Hakkı Önal, Salih Sümer, bu yedi milletvekili Paris Konferansında hiç konuşmadıkları halde, sadece konuşanları dinledikleri halde, ihraç edildiler. Demek ki Deniz Baykal'ın dışında konuşmak, gezmek, toplantılara katılmak, nefes almak v.s. büyük suç sayılıyor. Hani 12 Eylül faşist darbesi Kürdistan'da insanın varlığına, insanca yaşamalarına tahammül etmediği gibi Kürdistan'da hayvanlığına bile tahammül edemiyordu. Deniz Baykal ise Paris Kürt Konferansında konuşmak bir yana başkalarının konuştuklarını dinleyenlere bile tahammül edemeyip, ihraç etmiştir.

Evet SHP içinde yer alan ve zerre kadar devrimci demokrat öz taşıyan her insan olayı lanetlemeli ve istifa etmelidir. Bu olayı kendi istifası ile bilfiil mutlaka desteklemeli; Baykal

ve ekibine darbe vurmaldır. Ve denilmelidir ki, "biz olmadan sen bir hiçsin". "Bizim omuzlarımıza basa basa ANAP ve DYP gibi partilerin beceremediğini sen bizim adımıza gidip dünya bankası, uluslararası para fonu ve Türkiye'deki sermaye tekellerine güvence verip iktidar vizesi alamazsın".

Bunlardan dolayı SHP, politik çizgi olarak ne Türk ne de Kürt halklarının çıkarlarını savunacak, koruyacak bir çizgi değildir. SHP, resmi devlet ideolojisi kemalizmin en kararlı, en sadık savunucusu ve uygulayıcısıdır. Kürdistan sorununa, Kemalizm gözlüğü ile baktığı içinde, Kürdistan da her zaman katliam ve soykırım yatağıdır.

SHP içindeki devrimci—demokrat unsurlar, istifa etmeli. Ancak istifa ederken, herhangi bir parti kurulur mutlakiyeti ile istifa etmemelidirler. Çünkü son zamanlarda tartışılan konu, "legal bir Kürt partisi veya başka bir sol parti" olayı özellikle SHP'deki ihraç ve yoğun istifalardan bu yana oldukça yoğunluk kazanmış durumda.

Legal bir Kürt Partisi mi? Yukarıda değindiğini bu konuyu kısa başlıklarla geçmek mümkündür.

— Anayasa ve diğer yasalar buna imkan vermemektedir.

— Kürt Partisinin kurulması, Kürdistan'da yasal bir statüye yol açar ve yeni yasal düzenlemeler getirir.

— Bu durum devrimci—demokrat hareketi dejenere ederek, ege-men güçlerin yedeğine sokar.

— Kürt halkının demokratik talepleriyle, legalleşen parti mümkün değildir.

— Böyle bir partinin kurulmasına da destek verilmemelidir.

Bunun dışındaki bir şekillenme mümkündür. yani SHP— DSP gibi sözüm ona "Sol" yapılara rağmen, yeni bir çıkış mümkündür. Yasalar bu olaya müsaittir. hatta son günlerde, 141, 142. maddelerin kamuoyunda yoğun olarak tartışılması ile TBKP'nin şimdiden kendisini legal ilan etmesi, bunu daha da olanaklı kılmaktadır. Kısa bir zaman sonra, "Komünist Partisi" tam anlamı ile legalleşir. Veya bunun dışında bir seyrinde izleyerek, bir parti kurmaya gidilebilir. Ama bütün bunlara karşı, mevcut partilere şu veya bu isimle kurulacak ve düzenin parçası olacak (Legal kürt Partisi ve Komünist partisi) herhangi bir partinin içinde olmak yerine, Türkiye ve Kürdistan devrimci demokratları, sosyalistleri öncelikle bağımsız seçim politikası ve adayını temel almalı ve bunu zorlamalıdır.

Çünkü düzen partileri (Mevcut partiler ve yeni kurulacak partiler ismi ne olursa olsun, Türk ve Kürt emekçilerine Kemalizmin gözlüğü ile bakıyorlar ve bakacaklar. Bu da Türk ve Kürt halklarının dostu değil, onların düşmanıdır. Bunu aşmak için, politik dostlukla elele ileri !

İÇİNDE BULUNULAN DURUM VE TAKINILMASI GEREKEN TAVIR?..

S. DIJWAR

Özel olarak hareketimizin, genel olarak Kürdistan devrimci hareketinin 12 Eylül askeri faşist cuntasından sonra içine girdiği bunalımın yol açtığı olumsuzluk ve tahribatlar kitlelerde – en önemlisi de kadrolarda – büyük oranda yığılığa ve umutsuzluğa yol açmıştır. Kürdistan devrimci hareketinin 12 Eylül öncüsinden devraldıkları örgütsüzlük, dağınıklık ve sekterlik, kadroların Devrimci – Demokratik örgüt ve yapılarına kuşkuyla bakmalarının en temel nedenlerinden biri durumundadır. Kürdistan'da 12 Eylül öncesi herhangi bir yapıya omuz vermiş olup cunta sonrası kopan ilişkileri yeniden kurma veya farklı bir düzeyde yeni ilişkiler kurma konusunda insanlarda belirgin bir isteksizlik olduğu hemen herkesçe görülebilecek yandır. yenilgi döneminin getirdiği hayal kırıklığı, yığılılık ve ürkeklik ülkede güven verebilecek ciddi örgütlenmelerin de olmaması bu kadroların büyük oranda geri çekilmeleri ve ideolojik – politik olarak gerilemelerine neden olmuştur. Kimi kadrolar devrimci değerlerini korumak, kişiliklerini ayakta tutmakta başarılı olduğu halde, azımsanmayacak bir kesimi de düzenle bağdaşır hale gelmiş durumdadır.

Ülkemizde son birkaç yıldır yaşanan olaylar ve gelişmeler özellikle Apocu Hareketin çıkışları kitlelerde duygusal uyanışları hızlandırmış ve kitlelerin duygularını (ulusal duyguları) harekete geçirici eylemler olduğu içinde kitlelerde bazı önemli kıpırdanmalara yol açmıştır. Ancak kitlelerin **doğru devrimci bir önderlikten yoksun oluşuna**, kadroların kendi örgütsüzlükleri de eklenince, bu kıpırdanma ve uyanış gerektiği gibi devrimci mücadeleye kanalize edilmekten uzak kalmıştır. Zaten kendi örgütsüzlüklerinin getirdiği problemlerle cebelleşen kadroların **sürece müdahale etmelerini ve kitlelere önderlik etmelerini beklemek**

de safdillik olur. Aynı zamanda Apocu hareketin niteliğinin farkına vardıkları halde, fonksiyonel olamamaktadırlar. Çünkü kendilerini henüz nereye koyacakları konusunda ikircikli bir tutum içindedirler. Bu durum onları gelişmeler karşısında kayıtsız kalmaya itmekte veya alternatif göstermenin ezikliği içinde "biz bir şey yapmıyoruz, bari yanlıştasın" olsa yapmak isteyenlere engel olmayalım" hamlığıyla olumsuzluklara kayıtsız kalma yolunu seçmektedirler.

Çeşitli alanlarda görüşme olanağı bulduğumuz eski yol arkadaşlarımızda genellikle bir belirsizlik, kısmen de bir arayış içinde oldukları görülebilmektedir. Bir kısmı da bekleyiş içindedirler. Bence özellikle üzerinde durulması gereken yan, bu arkadaşların 1980 sonrası hareketimizin içine girdiği çalkantı ve bunalım sonrasında, özellikle cezaevlerinden çıkanların gelişmeler hakkında yeterli ve doğru bilgilenebilmelerinin payı oldukça büyüktür. İnsanlarımız hareketin neden bu duruma girdiğini tüm detaylarıyla kavrayabilmiş değil. Bununda çeşitli nedenleri vardır ve en önemlisi de bu arkadaşların direkt bilgilendirilmemesi, aldıkları bilgilerin bölük pörçük, kısmen yanlış ve taraflı özellikle hareketin dağılmasında likidatörce davranan eski "kadroların" yalan yanlış bilgilendirmeleri önemli yer tutar. (Ki bu insanlar, hala da her fırsatta hareketimizin kadrolarına saldırmaktan geri kalmamaktadırlar). Bununla beraber öncü kadronun gelişmelerden (özellikle cezaevlerinden çıkanları) sağlıklı bilgilendirilmemeleri tespit ettiğim önemli bir eksiklik. Bu eksiklik, cezaevlerinde çıkan arkadaşlarımızda: kaderlerine terkedilmişlik, sahip çıkılmamışlık gibi kısmen duygusal biçimlenmelere, etkilenmelere yol açmıştır. Birkaç paragraf öncede belirttiğim gibi, bu arkadaşların aldıkları yalan yanlış ve bölük parça, kısmen taraflı bilgiler sağlıklı bilgilenebilmelerine yetmediği için sağlıklı bir durum değerlendirmesi yapabilmelerine de yetmemektedir.

İşte bunun içindir ki, bu arkadaşları harekete geçirmekte zorlanıyor, aşınmaya uğrayan devrimci duyarlılıklarını, ülkemizdeki gelişmelere müdahale eder duruma gelmelerine katkıda bulunmakta zorlanıyoruz. Yaşanan olaylar ve olayların bu insanlara yansıma biçimi arkadaşlarda kafa karışıklığına, tereddüte ve güven bunalımına sokmuştur. Böylesine bir açmazın içinde olan bu arkadaşların doğru ve duyarlı tavırlar geliştirmelerini beklemek; fazlaca yardımcı olmadığımız veya olamadığımız bu arkadaşlardan kendilerine ulaşp yardımcı olmadan beklenti içine girmemeliyiz.

Vurgulamak istediğim bir yan: Bahsettiğim arkadaşlara yardımcı olmak için, zamanın henüz geçmediği ve en kısa dönemde gerek tek tek, gerek bu tür kadrolara tümünden hitab edebilecek bilgilerin yer aldığı yazılı dökümanlarla ulaşmak, bir tartışma zemini yaratarak karşılıklı etkileşim sürecini giderek birliğine inandığımız ve bunun bir gereklilik olduğudur.

Yukarıda anlattıklarımın eski yol arkadaşlarımızın politik duyarlılıklarının tamamen yok olduğu anlamı hiçbir zaman çıkarılmamalı: Bu arkadaşlar, koşulların tüm olumsuzluğuna rağmen, ülke gerçekliğinden asla uzak değiller ve her fırsatta ideolojik – politik düşünceleri doğrultusunda yerel ya da genel politik gelişmelere kendi güçleri ya da yetenekleri oranında müdahale etmekte ve birçok yerde başarılı sonuçlarda alabilmektedirler. Ki bence, bu politikalar büyük oranda bizim politikalarımızla çakışmaktadır. Bundan da anlaşılabilir gibi, bu arkadaşlar, hala ortak ideolojik – politik hattı savunduğumuz insanlardır. Tabi ki, bundan bazı istisnaları gözdardı etmiyoruz.

Bu arkadaşların bizim ulaşamadığımız alanlarda da kendi aralarında büyük oranda sağlıklı ilişkiler ve diyalog içinde olmaları da bunun göstergesidir. Yine bu dostlarımızın,

kitlelerle bağlarını koparmadan devrimci değerlerini dönemin tüm olumsuzluklarına rağmen, koruyabilmiş olmaları bizim kitlelere ve eski yol arkadaşlarımıza ulaşmamızda büyük yardımları, destekleri almaktadır.

Bu Duruma Nasıl Gelindi?

Bence, eski kadrolarımızda ve ol arkadaşlarımızda görülen kısmi tembellik ve duyarsızlık, salt dönemin getirdiği doğal sorunlar ve yapıyı tereden insanların tahribatları olarak görülmemeli. Önder kadronun bir bütün olarak yapıyı koruyup onu güçlendirmekte gösterdiği yetersizlik, sorumlulukla hareket edememesi – örgütsel yapıya, kadrolara ve kitlelere sahip çıkamaması – sorunların yoğunluk kazandığı, bunalımın derinleştiği dönemde daha etkili çözümler getirememesidir, içinde bulunulan durumun en önemli nedeni.

İçinde bulunduğumuz duruma dala köklü ve doğru çözümler getirmesi beklenen insanlarımızın, gerekli duyarlılığı gösterememiş olması en önemli eksikliğimizdir. Farklılaşmaların baş gösterdiği ayrılıkların derinleştiği andan başlayarak, bugüne kadar kadrolara ulaşip onların doğru bilgilendirilmeleri gereken önemde ele alınmadı; bugün de gerekli duyarlılığın gösterildiği kamısında değilim. Bazı konularda hantallık, kısmen umarsamazlık – eski kadrolarımızın kazanılması ile ilgili – görebildiğim yanlardır.

Bizlerde görülen bu olumsuz yanla beraber, içinde bulunulan dönemin beraberinde getirdiği olumsuzluklar da hesaba katıldığında içinde bulunulan durum normal görülebilir. Ancak gerekli duyarlılık gösterilebilirse, bugünden itibaren bu olumsuzluklar büyük oranda giderilebilir. Yeterki sağlıklı bir çalışmayla diyaloga girilebilinsin.

Hareketi terkeden "kadroların", hareketin aleyhine yaratmak istedikleri havayı büyük oranda başardıkları söylenebilir. Bu durum o insanların haklı olduklarından değil; sadece "işlerini" ciddiye almış olmalarından kaynaklanıyor. Bütün işleri de hareketimizin önder kadrolarını

hedef alan yıpratma ve karalama çabası idi: Başarılı olmalarının koşulu, alanların bu insanlara boş bırakılması, bunların istedikleri gibi at oynatmalarına izin verilmiş olmasıdır. Şüphesiz, gelişmelere anında müdahale edilip, gelişmeler zamanında insanlarımızı aktarılabilseniydi, bugün durum daha farklı olabilirdi. Bu eksiklik zamanında giderilmediği gibi, bugün de gereken önemin verildiği kanısında değilim. Hareketimizin geçirdiği bunalım, yaşadığı bir yığın şey, tartışmalar, ayrılmalar, kopmalar, zamanında düzenli bir biçimde alanlara iletilemedi. Bu önemli bir eksikliktir. Eksiklikler, şüphesiz anlatmaya çalıştıklarımdan da ibaret değildir. Bugün eski yol arkadaşlarımız, eğer hareketimiz için gerekli olan temel teorik – politik meseleleri tartışmaktan uzak, basit güncel meseleleri tartışır durumdaysa, bu kesinlikle önemli oranda bizim gündemi belirlemede eksik kalmamızdan dolayıdır.

Kürdistan devrimci – demokratik kamuoyunun gündeminde ağırlıklı olarak tartışma konusu olmamızın son APOCU saldırılarla gerçekleşmiş olması da, bizim bugüne kadar gündemi belirlemede zayıf ve etkisiz kaldığımızı gösteriyor. Bu da en kısa sürede giderilmesi gereken bir eksikliğimizdir.

Gündeme temel sorunlarımızın, tezlerimizin tartışılmasıyla egemen olmanın yollarını aramalıyız.

Olumsuzları Aşmanın Yolu Ne Olmalı?

Yukarıda anlatmaya çalıştığım eksiklik ve olumlu olmayan yanlarımızın giderilebilmesi için önerilerimi kısaca şöyle açabilirim:

Zaman yitirmeden eski yol arkadaşlarımıza ulaşip yeniden sıkı ve sağlıklı bir ilişki kurmalı, diyalogu yeniden sağlamalıyız. Özellikle eski kadrolarla tek tek ilişkiler kurmalı, onlarla tartışmanın zeminini yaratarak, onları ikna etmenin yolları aranmalı.

İnsanları(mızın) toplu olarak bir araya getirilip, (onlarla) tartışmanın yolları aranmalı: Bu zaman zaman tartışılan konferans veya başka bir biçim altında da olabilir. Şöyleki: İn-

sanlarımıza tek tek veya toplu olarak benzer sorular yönelterek temel teorik sorunlardan güncel veya geçmişteki problemleri tartıştırmak, giderek bununla yeni değerlendirmelere – sonuçlara – varmak, yayın düzeyinde konuları birlikte tartışma çabasına girmek. Bu konuda eski yol arkadaşlarımızın yeniden yeniden tartışmanın ve giderek aktif devrimci faaliyetin içine çekilebilir. Bu, insanları bir oldu bit-tiye getirme biçiminde değil, ortak paydaları bulmanın bir yöntemi olarak görülmeli.

Özellikle unutulmaması gereken yanlardan biri. Kürdistan Devrimci Hareketinin yetkin, yetişmiş, deneyimlikadrolara olan gereksiniminin asla gözardı edilmemesi gereken bir konu olduğudur. Eski kadrolarımızın, bu belirsiz durumları bizim tabanı olumlu yönde harekete geçirmede zorluklarla karşılaşmamıza neden olmaktadır. Takdir edilir ki, insanları etki alanlarında oldukları kadrolardan koparıp, onlara rağmen harekete geçirmek hiçte kolay değildir. Bu kadroların aksi yönde hiçbir telkinleri olmamasına rağmen, bu biçimde kendisini göstermektedir. Her gittiğimiz alanda, ilişki kurduğumuz insanlar öncelikle "falan arkadaş ne düşünüyor?" türünden sorularla eski kadroların bize karşı tutumlarını öğrenme çabasına girmektedirler. Buda, tahmin edileceği gibi işimizi zorlaştırmaktadır.

Ülkemizde bizim dışımızda da çok hızlı değişiklikler olmaktadır. Bütün olumsuzluklara rağmen, halkımızda gözle görülür bir değişim ve gelişme yaşanmaktadır. Eğer biz sosyalistler güçlü ve etkili bir biçimde bu gelişmelere müdahale edemez veya en azından bu gelişmenin içinde yerimizi almazsak, doğal olarak sürecin dışında ve gelişmelerin önünde olmamız gerekirken, en sonunda hatta dışında kalmakla karşı karşıya kalırız. Kürdistan Devrimine önderlik iddiasındaki sosyalistlerin hala kendilerini örgütleyememiş, kendi paralelinde düşünenleri kapsayamamış olması, devrimin öncü gücü olma iddiasını hayata – en azından şimdilik – geçirmede etki-

siz kalacağımız ve yetersiz olacağımız anlamına gelir. İşte bunun için Kürdistan devrimine sosyalistlerin damgasını vurmak istiyorsak, en önce kendimizi örgütlemeliyiz.

"Kendimiz" derken, sosyalistlerin örgütlenmesinden bahsediyoruz. Burada belirtme gereğini duyduğum bir nokta da örgütlenmede, ilk örgütlenmesi gerekenlerin bir süreci birlikte paylaştığımız ortak değerlerin yaratılmasında beraberce yol aldığımız eski yol arkadaşlarımız olduğudur. Örgütlenmede bu arkadaşlarımız asla ikinci plana alınmamalı, öncelik —şimdiye kadar ihmal edilen— bu arkadaşlarda olmalıdır. Farklı düzeydeki birlik çalışmalarımızda bu güne kadar etkili olamamamızın nedenlerinden biri de, hiç kuşkusuz platformlara etkili ve güçlü bir örgütlenmeyle girememiş olmamızdan kaynaklanmaktadır. sağlıklı bir birliğin oluşturulabilmesi için, en önce ayrılıklarımızın bilinmesi ve tartışmaya; oturmuş, ideolojik—politik hattı net bir yapıyla girmeli, böylece ayrılıklarımızı bilerek ortak yanlarımızı görebilir, daha sağlam temellerde bir araya gelme başarısını gösterebiliriz. Bu-

nun içinde, etkisiz bir örgüt —grup— görünümünden kurtulmalıyız. Etkisiz ve cılız grup görünümünden kurtulmanın yolu da YSK oluşumunu sağlıklı örgütsel bir kimlikle programatize bir hale getirmek, ideolojik—politik hat yaygın düzeyinde tartışarak yaratabiliriz.

İdeolojik—politik netliğe kavuşmuş bir yapının oluşturulması çabası hiç bir zaman sonucu bilinmeyen birlik çalışmalarına feda edilmeden etkili bir örgütsel yapının temel taşları döşenmesi görevi ihmal edilmemeli, bu yukarıda da belirttiğim gibi hem birlik çalışmalarında daha etkili olmamıza katkısı olacak, hem de bizimle çalışma arzusunda olup tereddüt içindeki insanlara birlikte olabilmemizin yolunu da açacaktır. Eğer hareketimiz bu güne kadar birlik çalışmalarında gösterdiği eforun daha azını eski yol arkadaşlarımız ve örgütsel yapının güçlendirilmesi için harcaabilinseydi, bence bugün her açıdan daha avantajlı olurduk. Aynı zamanda bu geçmişte yapıyı terkederek ve bu gün kendilerini bize saldırmakla görevlendiren insanların saldırılarını bertaraf etmenin de önemli bir

yöntemidir. Ki, bu insanlar Kürdistan devriminin temel sorunlarının yaygın düzeyinde yazılıp çizilmemesini hareketin önder kadrosunda varolan "sağ anlayışın" açığa çıkma korkusu biçimindeki suçlamasını getirmektedir. Bu suçlamanın geçersizliğini kanıtlamak, daha sağlıklı ve geniş bir kitleyi kucaklayan bir yapıyı oturtabilmek için, daha önce değindiğim temel konuların periyodik olarak yazılıp çizilmesi ve tartışılması bir zorunluluktur. Bu hem benim kişisel görüşüm, hem eski bir kısım yol arkadaşlarımızın ve hem de ilişki de bulunduğumuz ve bazı tereddütlerinden dolayı henüz bizimle birlikte çalışmaya karar vermemiş arkadaşların ortak görüşleridir, ortak beklentileridir.

İnanıyorum ki, her olay, her konu gerek önemde ele alınır, ciddi ve sağlıklı bir biçimde değerlendirilirse, doğru tahlillerle kısa sürede ülke gündemine ağırlıklı olarak oturacak ve birçok gelişmeye damgamızı vurabileceğiz. Yetişmiş, deneyimli ve yetenekli kadrolarla çalışmaya hazır bir YSK bütün bunları başarmakta pek zorlanmayacaktır.

DEVİRİMCİ BİRLİK KÜRDİSTAN'DA CİDDİ BİR SORUNDUR

H. SİPAN

Kürdistan halkının ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesi gelişip boyutlandığı günümüzde, birçok uluslararası ve ulusal çevreler tarafından değişik biçim ve boyutlarda tartışılmaktadır. Bu tartışma boyutunun içinde en önemlisi ve yakıcı yanda, örgütlenme ve birlik sorunudur. Diğer tüm sorunları da bu ana soruna bağlı olarak değerlendirmek zorundayız.

Siyasi Gelişmelerin Kısa Geçmişine Bir Bakış

Ülkemizin Kuzey Kürdistan parçasındaki, siyasi sol hareketlerimiz ideolojik inşa süreci ile birlikte kitlelerle yeni yeni bağ kurma ve sınıf temeline dayalı, saflaşma ve ayrışmaların hızla yaşandığı böylesi çok nazik bir dönemde: Askeri faşist generaller iktidara el koyar ve koşullar değişir. Örgütlerimiz açısından yeni bir dönem ve süreç başlar. Bu yeni dönemin getirdiği yığınla sorunların karşısında, genç, tecrübesiz, güçlü bir devrimci birikimden yoksun olan ve hazırlıksız olan hareketlerimiz parçalanma, dağılma ve çözümlerle karşı karşıya geldiler. Bu Dönemin ayrışmalarına ne kadar da

saflaşma dense de, sağlıklı bir saflaşma değildir. Örgütlerimizin bir diğer yanığı da yapısal problemlerini, güç—eylem birlikleri ile "kaptamaya" çalışmaları idi. HEVKARİ Platformu bu dönemin ürünüdür. Ne yazık ki HEVKARİ platformunda, örgütlerimizin başına musalat olan yapısal sorunların önüne geçemediği için, yaralara da melhem olmadı.

Kısa süre içinde HEVKARİ platformunun üyesi olan bazı örgütler platform toplantılarına katılamıyacak ya da kendisini askıya alacak kaddarda, örgütlerin yapısal sorunlarının kabardığı bir dönemde: Kimi hareketler de "Allah büyüktür, bir kapı kapanır bir başka kapı açılır" anlayışıyla resmi bir törenle "Sol

Birlik'e katılırlar. Bir dönemin "yaşam simiti" olan Sol Birlik, Batı'dan esen "sıcak demokrasi" rüzgarı ile, Kürdistan sahasını kendi dışında tutar ve "Sol Birlik üyeleri" üst üste siyasi deprasyonlar geçirerek, "ana baba ocağına" dönüş yaparlar. TEVGER'de bu dönemin "ihtiyaçlarını" karşılamak için bir törenle kendi oluşumunu kamuoyuna duyurur.

Kısaca toparlayacak olursak: Cephe, güç—eylem birlikleri dar grup çıkarlarına göre budandı ve bu birliklerden sonuç alınmadığı gibi, varolan siyasi bunalımları daha da derinleştirmiştir. Cephe, güç—eylem birlikleri ve politik örgütsel birlikler, içerik olarak birbirinden farklı olduğu kadar da farklı siyasi mücadele süreçlerinden oluşacaktır.

Cephe: Kürdistan'da, sömürgeci Türk devleti ile çelişkisi olan ve Kürdistan halkının ulusal kurtuluşundan yana olan tüm sınıfları içine alacak bir örgüte, ancak ulusal demokratik cephe diyebiliriz. Bu cephe, ulusal bağımsızlıktan sınıf çıkarı olan tüm renkleri kapsayacağı gibi, taktiksel bir ittifaktır ve aynı zamanda savaş örgütünün görevleri ile donatılır. Bugün Kuzey Kürdistan'da ulusal demokratik cephenin koşulları henüz hazır değildir. Bunun en bariz ve açık örneği, birçok örgüt veya gurupların mücadele anlayışından tutunda örgüt anlayışına kadar bir dizi temel sorunda net olmamalarıdır. Bu örgüt veya gurupların gelecek günlerde, hangi sınıflarla bütünleşecekleri de siyasi gündemde bir soru olarak durmaktadır. Diğer yandan, koşulları hazır olmayan bir Cephe'nin çağrısını yapmak, siyasi süreci e somut durumun yeterince kavranmadığını ortaya çıkarmaktadır.

Güç—Eylem Birlikleri: siyasi olarak birbirilerini dost gören siyasi örgüt ve partiler arasında, sürekli koşulları var olan bir birlik biçimidir.

Sosyalistlerin Birlik Sorunu

Geçtiğimiz günlerde, TEVGER'e üye olan bazı örgütler, kendi dışındaki bazı güçlerle "Sosyalistlerin birliğini" oluşturma tartışmalarını başlattıklarını duyuyoruz. Geçen bu on yıldan sonra, bunca siyasi olumsuzluklara rağmen böylesi ciddi bir soruna yaklaşım göstermeleri olumlu ve sevindirici bir adım olarak değerlendiriyorum. Tarihsel olarak, bu doksanlı yıllarda, "sosyalizmin" yanlış uygulamalarının ve olumsuz sonuçlarının "ameliyat masası"nda olduğu bir zamana dek gelmesi özel bir önem de kazandırmaktadır. Kürdistan sosyalistleri kendi yirmi yıllık mücadele geçmiş ve deneyimleriyle beraber Dünya sosyalist Hareketini bir daha değerlendirmesi, ortaya çıkan gelişmelerle, zorunlu bir görev kılıyor!

Sosyalist Birlik ve Nasıl Bir Örgüt

Birinci planda şunu belirtmek gerekir: Ülkemiz sınıflı bir toplumdur. Sınıflı toplumlarda her siyasi örgütlenmenin özünde siyasi iktidar sorunu yatar. Siyasi örgütlerin ideolojisi, sınıfların temeli üzerinde gelişir. Bu bağlamda, ülkemizin örgüt ve guruplarının sayılarına baktığımızda, Kürdistan'da varolan sınıfların üç—dört katı üstündedir. Bu mevcut siyasi eğilimler, elbette belli sınıfların eğilimlerini bünyesinde barındırmaktadır. Bu eğilimler hangi sınıfın siyasi sözcüleri olduğu veya olacağı soruyada: Ancak devrimci bir örgütün program çerçevesindeki pratik eylemiyle ortaya çıkar. Bunun en açık alternatifi: **Merkezi, birleşik devrimciler örgütünün mihferi altında eylem birliğini esas alan, devrimci demokrasinin ilkelerini yozlaştırmayacak bir işçi sınıfı partisisidir.**

Neden bir sınıf partisi? Bugün sınıf partisine karşı olan "sosyalistler"imizin de olduğu bilinmekte. Başta belirttiğim gibi, ülkemiz sınıflı bir toplumsal yapıya sahiptir. Değişik sınıfların çıkarlarını siyasi

üst yapıda koruyacak ve savunacak siyasi sözcüleri de olacaktır. Kürdistan'da hem ulusal hem de sınıfsal olarak, sömürgeci Türk devletinin baskı ve sömürsünden en büyük payı alan Kürdistan emekçi sınıfıdır. Sosyalizm de bu emekçi sınıfın eseri olmalıdır. Gelecekte oluşacak Bağımsız Birleşik Demokratik Kürdistan, iktidarın kesintisiz olarak sosyalizme gidebilmenin yegane yolu işçi sınıfının öncüleri bugünde bağımsız ve sınıf temelinde örgütlenmeleri zorunlu olduğu kadar da ertelenemez bir görev olarak sosyalistlerin önüne dikilmektedir. Siyaset boşluk tanımadığı gibi, tarihte acımasızdır.

Sosyalistlerin Birliğinde Siyasi Ölçü Ne Olmalıdır?

a) Başta, Bilimsel Sosyalizmin evrensel ilkelerine bağlı olunmalı; bu doksanlı yıllarda dünya sosyalist hareketinin geldiği aşama, sosyalizmin deneylerinin sonuçları ile beraber Kürdistanlı sosyalistlerin de mücadele geçmişlerini devrimci bir tarzda değerlendirerek bağımsız ve kişilikli bir devrimci politikanın temel alınması.

b) Kürdistan sosyo—ekonomik yapısını doğru bilimsel bir temel üzerinde tahlil, uygun tespitlerin yapılması ve buna denk düşen sınıfların Ulusal Demokratik Devrim'deki yeri ve ittifak sorununun doğru bir tarzda saptanması.

c) Örgüt biçimine bağlı olarak, bugün Kürdistan'ın içinde bulunduğu somut koşulların somut durumuna bağlı nasıl bir mücadele biçimini gerektiğinin doğru saptanması,

Bir takım siyasi dergilerin yanı sıra Yekitya Sosyalist Dergisinde okuyorum. Belli bir dönemdir, yayın düzeyinde birlik sorunlarını tartışıyoruz. Bir emekçi olarak, bu sürdürmüş olduğunuz birlik tartışmalarına küçük bir renk veya katkı olur anlayışıyla, derginize bu yazıyı gönderiyorum.

BİRKAÇ SORUNA BİRLİKTE YAKLAŞIM..

H. BİZAV

(...)

"PKK"ye ilişkin yazdıklarınıza biz de katılıyoruz. Bundan böyle, bu yapıya karşı azami duyarlılığı göstermeliyiz. Ancak "PKK" sorunu, salt bizleri ilgilendirmiyor. Her devrimci, demokrat ve yurtsever dürüst insanı saran, olumsuz yönden ilgilendiren genel bir sorun halini almıştır. Aynı zamanda, Kürd'ün yanısıra, Türkü'de ilgilendiren bir olumsuz gelişmedir.

Durum böyle olunca, nasıl ki, sömürgeciliğe, faşizme ve zulme karşı tüm halk güçlerinin mücadele birliği şartsa aynı oranda sol ve yurtseverlik adına, sol'a ve yurtsever gelişmeye karşı olan böylesi fenomenlere karşı da mücadele, eylem ve dayanışma birliği bir zorunluluktur. İyice görülmelidir ki, "PKK"nin belli dönemlerde saldırılarının sivri ucunu belli siyasal yapı ve devrimci unsurlara yöneltmesi; onun diğer yurtsever, devrimci kişi ve siyasal yapılanmalara karşı olmadığı anlamına gelmiyor. Tam tersine, sırasıyla, bütünü yutmak için, parçaları eritme ve yoketme taktiği güdülmektedir.. Bu noktada ve hayati sorunda, "bana dokunmayan yılan bin yıl yaşasın" masalı geçerli olmuyor! Dolayısıyla yanlışları teşhirde ve saldırıları göğüslemede, namuslu insanların, devrimci ve yurtsever güçlerin dayanışması bir acillik taşımaktadır.

Ancak görünen o ki, gerçekten Kürdistan halkının yurtsever sosyalist bağımsız örgütlenmesinden rahatsız Türk menşeli unsur ve örgütler; "PKK" oluşumuna kan vermeye çalışıyorlar. Bu durum kan vericilerin geçmişlerine göz attığımızda, amaçlarının ne olduğunu kestirmek zor olmadığı gibi; hedeflerine ulaşmak için de "PKK"den daha "iyi mal" bulamayacakları rahatlıkla görülebilmektedir.

Şu da bir gerçektir ki, sözkonusu destek ve sıkı-fıki ilişkiler, ortalığı alabildiğine bulanıklaştırıp, belirsizleştirmeyi sağlamaya yardımcı olmuştur. Bu anlamda, her tavizkar tavrı, hareketimizi silikleştirmeye, eritmeye götürecektir.

Mutlaka seviyeli, soğukkanlı bir tavır ve davranış önemlidir. Ters durumda, düşmanın istediği milderde döğüşmek zorunda kalınacaktır. Bu da bizim tercihimiz değildir:Kürdün Kürde kırdırılması, düşmanlığımızın geçmişte olduğu gibi, bugünkü meramlarıdır da.

O zaman da, hedef ve çabalarımızı mümkün mertebe düşmanın planlarını boşa çıkartma yönünde güçlendirmeliyiz. Esas hedefin TEVGER olduğunu bir an dahi gözden kaçırmamalıyız. Bunu, TEVGER'i oluşturan arkadaşların ve dost örgütlerin iyi anlaması gerekir. Bunun yanında, güç olunmadığı oranda bu türden karanlık emellerin belli oranda yer edinebilmeleri daha fazla olanaklıdır. Geriye gevşeklik yerine sıkı bir çalışma kalıyor. Her türlü provakasyonun boşa çıkarılmasının, etkisizleştirmenin panzehiri kitleleşmekten geçer.

YSK ne yapmalı?

YSK olarak çabalarımızı güçlendirmeli, yetkinleştirmeliyiz. Çalışmalarımızda yavaş ilerlediğimizi söyleyebiliriz. Örneğin, ülkeden yayına haberler ve çalışmalar yansımıyor ya da çok cüzi oranda yansıyor.

TEVGER ne yapmalı

TEVGER, ülkede çalışmalarını hızlandırmalıdır. Ama görünen o ki, TEVGER'i oluşturan hareketler, "kendi dertlerindedirler". Aylardır, taahhüt edilen çalışmaların çoğu yapılabilmemiş değil. Örgütler, TEVGER çalışmalarına yeterince kadro aktarımı yapmıyorlar. Bu da, kitlelerde güvensizliğe yol açıyor. TEVGER örgütlerinin, güçlerini TEVGER merkezinde temerküz et-

meleri için çabalarını yoğunlaştırması, istenilen bir şeydir.

TEVGER'in Kürdistan'ın diğer parçalarındaki yurtsever örgütlerle, her türlü dayanışma platformlarına katılması için olağanüstü çaba göstermesi gerekir.

Ayrıca, Avrupa alanında tüm Yurtsever kürt unsurlarının demokratik çerçeveli birlikteliği şarttır ve olumludur. Desteklemeliyiz. Gücümüz oranında bu türden oluşumlarda yerimizi almalıyız. Kürdistan İnsan Hakları derneği (KİHD), olumlu çerçevelerden biridir. Ama teki olmadığı da ortada..

Legal Kürt Partisi olayı..

Kürtlerin legal parti olayına gelince: Öncelikle TEVGER güçleri, önce TEVGER'i gerçek anlamda ete-kemiğe büründürsünler. Ondan sonra, legal parti sorunu üzerinde rahatlıkla durulabilir.. Ya da legal parti sorununda, TEVGER güçlerinin birlikte bir politika yaratmaları can alıcı bir sorundur. Eğer bu konuda ortak bir politika yaratılamazsa, ileriki günlerde, pratik mücadele içinde, taktik planda önemli ayrıntılara yol açar. Bu da, TEVGER'in geleceğini tehlikeye sokabilir.

Durum bu kadar açıkken, TEVGER güçlerinden birinin, TKSP'nin, TEVGER'le ortak politika oluşturmadan, bu konuda kesin kararını oluşturmuş olması, büyük bir olumsuzluk olarak orta yerde durmaktadır. Bu olumsuz durumun görülnekte olduğunu tahmin ediyorum. Olumsuzluk görüldüğüne göre, olumsuzluğun ortadan kalkması, uyumlu ve ortak kararların üretilmesi için harekete geçmek gerekir.

Yasal bir Türk-Kürt veya Kürt Partisi çalışma eğilimleri, bilindiği gibi, karmaşık bir sorundur. Uzun vade de T.C burjuvazisininin dahi dış ve bazı iç etmenler sonucu gözyumabileceği (belli oranda) bir gelişmedir. Benim düşünceme göre, Misak-ı Millicilerle bu iş olunaz.

Türkler bir yana, Kürtlük adına Misak - ı Milli'nin bekçiliğini gönüllü üstlenen "Türk Kürtleri" ile de olmaz.

Şunu belirtelim ki, devrimciler, yaşamın bütün alanlarında mücadelelerini sürdürme olanaklarını yaratmalıydılar. Ama, "az şey uğruna" çok şey kaybetmeden.

Halkımızın en sıradan burjuva demokratik hakkı olan, kendi kaderini tayin hakkını içermeyen bir program ve eylem bize yabancısıdır. Ama içinde yer alalım, almayalım her demokratik hak uğruna verilen mücadele öğelerini eleştiri ve alternatif çalışmalarımızla birlikte destekleriz. Kanımca TEVGER ve tek tek yurtsever örgüt ve partilerimiz, Kürt sosyal demokrat unsurlarını yönlendirme gücünden henüz yoksunlar! O zaman geriye, onlara "takılmak" kalıyor! Ama her yanıla Kürtçülük - yurtseverlik kokan demokratik bir Kürt platformu tartışılabilir, bütün sakınca ve soru işaretlerine rağmen.. Aziz Nesin'li Misak - ı Milli patentli yapılanmaya hayır. Ama Aziz'lerin her namuslu demokrat girişimlerine halkımızın çıkarı oranında desteğe evet.

Ayrıca, TEVGER çalışmasının önünü tıkayan, onu ikinci plana iten her türden gelişmeye hayır, diyoruz.

İcazetli mücadeleye hayır diyoruz. Tersî durumda, Haydar Kutlu'lardan geri kalmış olduğumuzu düşünüyorum. Mücadele alanımız ülkemiz ve halkımızdır.

TBMM'sine girmeden de legal mücadele olanağını elde edebiliriz. M. Ali Eren, A. Türk ve diğer kürt kökenli milletvekilleri, halkımızın sorunlarına sahip çıktıkları oranda, yurtsever hareketimizde onlara hakkını verecektir.

Sosyalistlerin Birliği..

Sosyalistlerin birliği sorununda tavrimiz açıktır. Ancak aceleye getirilmemelidir. Ama sorunun aciliyeti de ortada. Bugün kurup, yarın dağıtacağımız bir birliğe hayır demek gerekir. Bunun içinde, sosyalistlerin birliği sorununda sağlam bir zemin, tutarlı ve bilimsel sosyalist anlayışlar oluşturmak gerekir.

Bunun yanında, tüm sosyalist düşünce yandaşı hareketleri, kadroları ve örgütleri kapsamı ilke olarak dilegimizdir. Ama, bunun zorla ve sadece tek taraflı bir istekle de olmayacağını biliyoruz. Şartlarının uygulanması gerekir. Bu konuya taraf ya da taraf olması gereken, sosyalist birlik içinde olma şartları taşıyan güçlerin ve unsurların da buna istekli olmaları gerekir.

Sosyalist kampta neler oluyor?

Uzun dönemdir, özellikle Brejnev'in ölümünden sonra, başta Sovyetler Birliği olmak üzere, bir dizi ve hatta tüm sosyalist ülkelerde çalkantılar yaşanıyor. Komünist iktidarlar ve onları yöneten tekçi partilerde "temizlik hareketi" başlamış ve her geçen günde, daha büyük farklılaşmalara ve değişimlere gebe durumda.

Emekçilerin sözkonusu partilerde desteklerini çekmesi, sadece hoşnutsuzluk olayı ile izah edilemez, böyle izah edilirse eksik bir yaklaşım olur. Benim düşünceme göre, gönüllü bir tarzda kendi - kendilerini tasfiye olayı da sözkonusudur. Biraz bu nokta üzerinde duracağım.

Ama asıl korku ve tüm insanların kafasını kurcalayan ve "ne oluyor?" dedirten de, sistemin kendisinde nicel ve nitel olarak değişikliklerin hayati bir merhaleye gelmiş olmasıdır. Görünen o ki, sorunlar salt sözkonusu sosyalist ülkelerin ekonomik, siyasi yapılarının ötesinde, sosyalizmle kapitalizmin derinden etkileşimi sorunudur da. Dolayısıyla bir dünya sorunu ile karşı karşıyayız. Bu etkileşim olayında, etkileşimin hangi taraftan yana ağır bastığı sorunudur da. Elbetteki dünya ayrı ayrı ekonomik - politik sistemlere sahip olsada; bu ayrı ayrı sistemlerin birbirine alıp verecekleri olacaktır. Ama olay bu kadarla da sınırlı olmazsa gerek. Sorun milyarlarca insanın geleceğini ilgilendiriyor. Bu anlamıyla, kestirmeden sorunu izah etmek mümkün olmuyor.

Önemli bir yan, bu değişikliklerin başını çeken S. Birliğinin, mevcut kapitalist - emperyalist sistemin ilk ve giderek güçlenen alternatif gücü

olmasıdır. Bu anlamda, bir tespit karşımıza çıkıyor: O da, en gelişmiş sosyalist ülkenin değişikliği başlatıp, bu değişikliklerin hızla ve kısa sürede diğer sosyalist ülkelerde yansı bulmasıdır. Tabii ki değişiklik ve dönüşümdeki düzey, ülkeden ülkeye farklı bir düzeylilikte gösteriyor.

Ama gelişmenin bu biçimde başlamış olması, aynı zamanda sosyalist ülkelerin çoğunluğunda, Sovyetler Birliği'nin ideolojik ve siyasal hegemonyasının olduğunu da göstermektedir. Ayrıca sosyalist ülke partilerinin belli bir düzeydeki şablonculuğu da kendisini böylece ortaya koyuyor.

SSCB'deki gelişmeler hangi yöne doğru geliyor? Herşeyden önce, SSCB'de gelişim ve dönüşümün kendi iç yapısallığı ile ilgili olduğunu, fakat bu iç yapısallıkta ortaya çıkan sonuç ve çözümlerinin: üretim ilişkisi, dış politika ve ideolojik yenilenme gibi yaşamsal sorunlara yansımaları görmeliyiz.

Sovyetler Birliği Komünist Partisinin son kongresinde aldığı önemli kararlarından biri; dünyamızda istikrar ve barışın sağlanması sorunudur. Denilebilir ki, bu sorun diğer tüm temel sorunları örtüşürmektedir.

SSCB'de yıllarca süren dogmatik sosyalist anlayış, Komünist Partisi = İşçi sınıfı diktatörlüğü, içte barış ve istikrarı sağlamak orda kalsın, onu törpüledi. Üretimdeki hantallık, yanlış yönetim ve üretim planları; hedeflenen amaca varmadığı gibi, geriye doğru bir yön aldı. Geçmişte yaşanmış veya halen de yaşamakta olan bir uygulamaya bakalım: "Özerk" hizmet dalında alınan sakat bir karar ve yönetmenlik, belediye çöp arabası şoförünün günlük mesai saatinin doldurulmuş biçiminde şu zorunluluk koşuluyla: "Bu semtin çöpünü taşıyacaksın. Bu çöpün kalkması için iki kere gereklidir. Benzin iki sefer alacaksın yani iki sefer gidip deponu dolduracaksın" deniyor. Şoför çöpün hepsini kaldırıyor, benzin bitmiyor. O zaman, "ha bir sefer yaptın al yarım yevmiye" veya ceza. Şoför bu uyalamalı ile karşı karşıya kalmış, bir türlü derdini anlatamaz. Sonunda şöyle yapar:

Haklı olarak bir seferini yapıyor, ar-tan benzinini çöplükte toprağa dö-küyor. İkinci deposunu dolduruyor ve baş rahatlamış oluyor! Doğrusu böyle bir uygulamanın, santajdan öteye bir şey olmadığını görülebilmi-yor.

Gelelim Mihail Gorbaçov'un Av-rupa ve AET ülkeleri hakkında söy-lediklerine: "Avrupa ortak evimiz olmalıdır" diyor. Şimdi sormak gere-kir; "niye Afrika, Ortadoğu değilde Avrupa?" Sanıyorum sosyalist ülke-lerdeki değişikliğin başını çeken SSCB'nin yönetiminin bu görüşü çok şeyi çağırıyor. Böyle olunca, kapitalizme doğru evrimleşmekte olan Macaristan, Polonya ve birazda Doğu Almanya ülkelerine söz söy-lense haksızlık yapılmış olmaz mı? Gorbaçov "Avrupa ortak evimiz" ol-sun diyerek, bir uzun süreç tayin et-tiğine göre; Macaristan'ın hemen ortak evde yer almasının sakıncası nedir?

Bütün bu ve bunlar benzer geliş-meler: sosyalist ülkelerdeki gelişim ve değişim olayının şekilsiz, sınırsız ve normsuz devam ettiği intibanın güçlü olduğudur. Yoksa bürokratik fosilleşmiş bağınaz unsurların, devlet mekanizmasından sökülüp atılma-sına hepimiz sevinmeliyiz. Ancak ka-nımca gelişmeler daha kapsamlıdır.

Sovyetler Birliği'ne bağlı Baltık Cumhuriyetleri, şimdiden Gorba-çov'un mesajını çözmüş olacaklar ki, kendilerine, "ortak Baltık Evi" inşa etmeye koyuluyorlar. Azeri halkı ile Ermeni halkı, sosyalizme geçişten 73 yıl sonra, birbirlerini kurşunlu-yorlar. Demek ki bu halkların sosya-lizmle eğitildikleri ve komünizme geçildiği tezlerinin anlamsızlığı ve yanlışlığı da ortaya çıkmış oluyor.

Ama açıklık ve yeniden yapılan-ma deniliyor; sosyalist demokrasi

genişletilip derinleştirilmek isteni-yor; o zaman, S. Birliğinde yaşayan tüm halkların kendi yaşamları ile il-gili karar almaları, onların iradeleri-ne terkedilmek zorunda. Ayrıca, ulusların kendi kaderlerini tayin etme kutsal hakkı da bunu emret-miyor mu? S. Birliği'de yaşayan hal-kların çıkarlarının, birlikte yaşamakta olduğu tezi hep savunu-lageldi: Bir yığın diğer savlar ve uy-gulamalar gibi. Savunulan savların ve yapılan uygulamaların çoğunun sosyalizme ve hakların çıkarlarına uygun olmadığı, epey bir zamandır sorgulanmaya başlandığına ve tar-tışma gündemine girmiş olduğuna göre; S. Birliği halklarına ve Cum-huriyetlerine ilişkin anlayışların ve uygulamaların da sorgulamaya tabi tutulması, tartışma gündemine geti-rilmesi bir zorunluluktur. Zaten S. Birliği'nde halklar arasındaki ilişki-ler, Cumhuriyetler ile merkezi otorite arasındaki güvensizlik bunalımı ve çatışmalar, bu sorunu boyut bir biçimde hayatın gündemine soktuğu rahatlıkla görülebilir.

Her yeni gelenin bir öncekini suçlaması mantığı

Stalin Troçkiyi, Troçki Stalin'i hain ilan etti. Uzun bir dönem, bu çatışmanın ciddi nedeni oldu. Sta-lin'in ölümünden sonra, gecikmeden Kruşçev tarafından Stalin suçlan-maya başlandı. Üstelik Stalin döneminin bütün uygulamalarına ortak olmasına rağmen, Brejnev hazırla yetindi. Andropov kılıcı çekti, Çer-nenko zaten ölüm döşegindeydi, ömrü uzun olmadı. Gorbaçov geldi, usuluna uygun bir biçimde, geçmişe neşteri vurdu ve döneme damgasını vurduğunda tartışmasız. Ama köklü bir biçimde sosyalizm için mantıksal değişiklik olmazsa, Gorbaçov'dan sonra gelende eski geleneği devam ettirmek zorunda kalabilir.

Bu geleneğin bilimsel sosyalist anlayışla aşılması gerekir.

İstikrar ve haklı savaşlar bağı

S. Birliği sürekli bir biçimde barış ve istikrardan bahsediyor. Ama isti-krar adına haklı savaşlara karşı tu-tum ne olacak?

FKÖ bir anlamda silahı bırakmış. Filistin halkı kendisini taşla, sopayla savunuyor. Bunun yanında, İsrail as-keri güçleri en gelişmiş silahları, kit-lenin üzerine yöneltiyor; kurşun sıkıyor, kan döküyor. Haksızlıklar ortadan kaldırılmadığı sürece ve haksız savaşlar haksızlıklara karşı varoldukça, direniş sürdükçe, isti-krarın sağlanmasının zor olduğunu düşünüyorum.

Buna karşın, istikrardan, ABD ile sıcak savaşa girmemek kastediliyor-sa, buna söylenecek fazla bir şey yoktur. Böyle olunca, barış ve isti-krar sorunlarının kavram olarak açığa çıkarılması gerekir. Bombala-rın ve kimyasal silahların kullanıldığı bir dünyada barışın sağlanmasının ne kadar zor olacağı-da ortadadır.

Evet, görüleceği gibi, Kürdistan, Türkiye ve dünyanın tüm ezilen hal-kları sosyalistlerinin, sosyalist ülke lerdeki gelişmelerden çıkaracakları çok dersler vardır.

Yenilenme ve açıklık adına, emekçilerin uzun vadeli çıkarlarıyla çelişen, ihtiyaçlarına cevap vermey-en teorik ve ideolojik görüşleri şa-bloncu bir mantıkla benimsemek yanlış. Ülkemizin sosyo-ekonomik ve politik gerçekliğinden hare-ketle, kendimizi ve sosyalist hareketimizi yenilemesini bilmeliyiz.

OLAYLAR – YORUMLAR

TEVGER

1989 Yılı içinde, 2000'E Doğru Dergisinin Yayın Yönetmeni Doğu Perinçek, "PKK" şefi ile, uzun uzadıya bir söyleşi yaptı. Dergi 5 sayısında, bu söyleşi yayınladı.

D. Perinçek bu söyleşisinde, "PKK"yi meşrulaştırmak için, şefine sormadık sorular bırakmamış. Her nedense, TEVGER ile ilgili soru sormayı aklına getirmemiş. Ya da belli hesaplarla sorma gereği görmemiş. Ama, "PKK" şefinin aklı sonradan başına gelmiş. Bunun bir eksiklik olduğunu tespit etmiş. Bu eksikliği, 2000'E Doğru Dergisinin başka bir muhabiri ile D. Perinçek'e bildirmiş. D. Perinçek'te röportajlar geleneğine uygun düşmeyen bir tavırla, "PKK"nin yayınlarından, Öcalan adına "seçimlik hakkı"nı kullanarak, TEVGER ve TBKP'ine ilişkin suçlamalarını, kara çalmalarını, derginin 46. sayısına almış. Bu tutumla, hem D. Perinçek'in ve hem de 2000'e Doğru dergisinin basın ilkelere aykırı bir tutum ve devrimci sorumluluğa aykırı bir davranış içine girdiklerini saptayabiliyoruz. Bu tutum ve yaklaşımın; aynı zamanda, Kürdistanlı ve Türkiyeli muhalefet güçleri arasındaki ilişkilerin, "PKK"nin istediği muhtevada olumsuzlaşmasına katkı olduğundan da şüphe yok.

Bu durumu değerlendiren TEVGER Yürütme Komitesi, kamuoyunda yanlış imajların yer etmemesi için, kendi düşüncelerini bir yazı ile 2000'E Doğru Dergisi'ne yazdı ve yayınlanmasını istedi. Ama, Öcalan'ın görüşlerini çarşaf çarşaf yayınlayan Dergi, TEVGER Yürütme Komitesi'nin gönderdiği iki sayfalık yazıyı uzun görenek, kuşa çevrilmiş bir halde 1990 yılının 3. sayısında yayınladı. Aynı yılın 5. sayısında da, "TEVGER'e yanıt" başlığıyla, Ceyhan Cezaevinden gönderilen bir mektup yayınladı. Mümkündür ki, bu yazıda kısaltılmıştır. Ama yine de, 2000'E Doğru dergisinin kalbi-

nin "PKK"den yana attığı, bu kişisel yazıya, TEVGER yazısından daha geniş yer vermekle göstermiş.

Bu tutumu yanlış bulduğumuzu, protesto ettiğimizi dile getiriyor ve TEVGER Yürütme Komitesi'nin yazısını tümüyle yayınlıyoruz. Yekitiya Sosyalist

İKİBİNE DOĞRU DERGİSİ'NE

Derginizin 1989 yılının 42, 43, 44, 45 ve 46. sayılarında, Genel Yayın Yönetmeniniz Doğu Perinçek'le, Abdullah Öcalan'ın görüşmelerine yer verildi. Derginizin 46. sayısında Doğu Perinçek şöyle demektedir: "Görüşmede PKK Genel Sekreteri Öcalan'a TBKP ve TEVGER'le ilgili soru yöneltmedim. Ancak ben Şam'dan ayrıldıktan sonra Öcalan, Ömer Özerturgut'a görüşmenin bu açıdan eksik kaldığını belirtmiş. TBKP ve TEVGER konusundaki görüşlerinin daha önce yayımlanan yazı ve konuşmalarından alınarak röportaja konulmasını özellikle istemiş."

Doğu Perinçek'in Öcalan'la karşılıklı görüşmesinde, hangi niyet ve mantıkla TBKP ve TEVGER konusunda soru sormadığını bilmiyoruz. Ama buna rağmen, Doğu Perinçek, Öcalan'ın isteğini yerine getirmiş, TEVGER ile ilgili olarak; Serxwebun ve Berxwedan dergilerinden bölümler aktarmış.

Doğu Perinçek'in, Serxwebun ve Berxwedan'dan seçtiği bölümlerin, sadece TEVGER'i hedef almadığı görülmektedir. Hedeflenenler TKP, Sol Birlik, KOMKAR, Kürt Enstitüsü, Kemal Burkay arkadaş, Rızgari, Irak Kürdistanı Cephesi, Komela (İran)'dır. Bu bölümlerdeki değerlendirmeler de, suçlama –

lardır. Suçlamaların niteliğine gözetilirse, "işbirlikçilik", "uşaklık", "emperyalizm ajanlığı" v.b. gibi devrimci – demokratik ve yurtsever güçlerin nitelikleriyle bağdaşmayan belirlemelerdir. PKK'nin, burada

saymadığımız, diğer Kürdistanlı ve Türkiyeli devrimci demokratik güçler hakkındaki belirlemeleri de bu niteliktedir, hem de bu suçlamalar 12 Eylül öncesine, PKK'nin bir çevre olarak ortaya çıktığı dönemlere kadar uzanır. Bu anlamıyla, PKK'nin Türkiye ve Kürdistan'daki devrimci – demokratik güçler hakkındaki suçlamaları yadırganır olmaktan çoktan çıkmıştır. PKK'nin yönetimi için, yurtsever olup olmanın ölçüsü, Öcalan'ın söylediklerini benimseyip benimsememektir. Bu böyle olunca, birgün "yurtsever" ve "dost" olan, ertesi gün rahatlıkla "ajan", "işbirlikçi" ve "hain" olabiliyor. Örneğin, 1981'lerde dost görülen, Kürdistan Yurtsever Birliği (KYB) idi; IKDP düşmandı, "işbirlikçi burjuva feodal"dı. 1983'lerde IKDP ile ilişkiler düzeline o "dost" ve "yurtsever" oldu; KYB hain ilan edildi. Sonra, KYB yine "dost" oldu, IKDP düşman oldu. Şimdilerde her ikisi de "hain". İşte PKK'nin ölçüsü..

Bunun en fazla acısını ve sızını çeken çevrelerden birinin de, İkibine Doğru Dergisi'nin geldiği siyasal yapılanma olduğu çok iyi bilinmektedir. 12 Eylül öncesinde AYDINLIK Gazetesinde yazılanların başlıklarıyla incelenmesi, yeterince sorunu açığa çıkarmaya yeterlidir.

Bu anlamıyla, Doğu Perinçek'in PKK adına ya da vekaleten derginize aktardıkları üzerinde cümle cümle, kelime kelime durmak istemiyoruz. Ama birkaç esas noktaya da dokunmayı yararlı görüyoruz.

İsmi geçen örgütlerin hepsi halklarımızın dostları oldukları gibi, TEVGER'de Kürdistan'ın kurtuluşunu örgütlemeye çalışan ulusal demokratik örgütlerden biridir. TEVGER'in programında neleri hedeflediği açıktır; Türkiye ve Kürdistan Devrimci kamuoyu tarafından da bilinmektedir. TEVGER Tüzüğünde amacı özce şöyle dile getirilmiştir: "Tevgera Rızgariya Kurdistan'ın amacı, programında

belirlenen hedefleri gerçekleştirerek bağımsız ve demokratik bir Kürdistan yaratmak ve Kürt ulusunun, dünya uluslar ailesinin eşit haklara sahip ve özgür bir üyesi haline gelmesini sağlamaktır."

TEVGER Türkiye devrimci—demokratik güçleriyle dayanışma ve işbirliğinden yanadır. Bu görüşleri TEVGER programında şöyle dile getirilmektedir: " TEVGER, Türkiye demokrasi güçleriyle ortak paydalarda dayanışma ve işbirliği içinde olacak; emperyalizme, faşizme ve sömürgeci burjuvazinin egemenliğine karşı, ayrı bağımsız devlet kurma hakkı dahil Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını içerecek bir ittifak güdecek; bu dayanışma, işbirliği ve ittifak politikasının koşullara uygun biçimini yaratmaya çalışacaktır."

TEVGER bağımsız bir dış politikanın sahibidir. Programında hiçbir ikirciliğe meydan vermeyecek şekilde bu politikasını ortaya koyar. TEVGER, "bağımsız ve bağlantısız bir dış politika gütmek; Kürdistan'daki yabancı üsleri kaldırmak; emperyalizmin savaş kuşkırtıcısı politikasına, silahlanma yarışına, sömürgeciliğe, faşizme ve ırk ayrımına ve diğer türden gericiliğe dünya barış, demokrasi ve sosyalizm güçleri ile, ulusal kurtuluş hareketleriyle dostluk ve dayanışma içinde"dir, içinde olacaktır.

TEVGER kurulduğu günden itibaren, PKK'ye karşı düşmanlık politikası gütmüdü. Kürdistanlı güçlerin çatışmasının, sömürgeci güçlere yaradığını söylemeye bile gerek yok. Bugün de PKK'nin tabanındaki yurtseverlerin en fazla düşünceleri gereken bir konu olduğunu düşünüyoruz.

TEVGER'i, bu niteliklerinin dışında bir yere oturtmak, dostlarla düşmanları birbirinden ayırtedemeyen, devrimci—demokratik saflarda provakasyonlara yol açan, "benden sonrası tufan bencilliğine" sahip güçlerin ve insanların görüşleri olabilirler.

Ayrıca, PKK, küçük bir çevre olarak şekillenmeye başladığı 1975'lerden bu yana, bütün ilerici,

devrimci ve yurtsever güçleri düşman görmekte, "işbirlikçi", "ajan" ve "emperyalizmin uşağı" ilan etmektedir. Bu bakış açısının sonucu olarak da, Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci—demokrat ve sol güçlere fiili silahlı saldırılar yapmıştır. Bu saldırıların sonucu, yüzlerce devrimci, yurtsever katledilmiştir. PKK kan dökmeye doyamamış, örgütsel bünyesi içinde beliren muhalefeti de kanla bastırmıştır. Bu iç kavgada da katledilenlerin sayısının yüzleri bulduğu devrimci kamuoyu tarafından bilinmektedir.

12 Eylül gibi, devrimci—demokratik güçlerin en fazla el—ele vermesi gereken bir dönemde, PKK, ülke dışında bile çok sayıda Kürt ve Türk devrimci, yurtsever ve sosyalistini katletti. Bunların doğruluğu için, devrimci—demokratik basını incelemek yeterli. Yine bu dönemde, PKK, kendi içindeki en küçük bir muhalefete tahammül göstermemiştir. Bunun sonucu, yıllarca çalışan parti kurucuları dahil (Çetin Güngör, Resul, Enver Ata, Öcalan'ın hanımı Kesire, Baki Karer, Hüseyin Yıldırım ve daha onlarcası) ajan ilan edilmeleri ilginçtir.

PKK'nin değerlendirmelerine "karnımız tok". Ama acı olan, kendilerine "devrimciyim", "sosyalistim" diyenlerin bu suçlamalara pabuç bırakmaları; PKK'nin kötü emellerine alet olmalarıdır.

"KÜRDİSTAN'DA DEVLET TERÖRÜNE, 'TAMPON BÖLGE' OLUŞTURMA ÇABALARINA KARŞI SESİNİZİ YÜKSELTİN"

Türkiye'de Kürt halkına karşı izlenmekte olan baskı ve terör politikasında herhangi bir değişiklik yok. türk yönetimi bugün hala halkımızın varlığını tanımaya bile yanaşmıyor. Türk devlet sınırları içerisinde yaşamakta olan 15 milyon Kürt, en küçük bir ulusal ve demokratik hakka sahip olmadığı gibi, onun bu yöndeki her istemine öteden beri kan ve terörle karşılık veriliyor.

Kürdistan'ın 11 ilinde bugün hala farklı bir yönetim biçimi olan "Olağanüstü Hal Bölge Valiliği (Süper Valilik) hüküm sürmektedir. Süper Vali, aslında sıkıyönetim komutanlarını de aşan yetkilerle donatılmıştır. Bu yüzdendir ki Kürdistan'da bugün durum, sıkıyönetim uygulandığı dönemlerden daha iyi değil, hatta bir çok yönden daha da kötüdür.

(.....)

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi ise aynı konuya ilişkin olarak şunları söylüyor:

" Kürtlerin yoğun olarak yaşadıkları bölgelerde yaşama hakkına yönelik saldırıların vahim boyutta olduğu, yaşamın her gün, her saat tehdit altında olduğu gözlemlendi. Bu nedenle raporda ağırlıklı olarak yaşama hakkı, işkence, sürgün gibi ihlallere ağırlık tanınmış, ana dilde eğitim, kültürel gelişim hakkı vs. haklara değinilmiştir."

17 Eylül 1989 günü Siirt'in Silopi ilçesine bağlı Gireçole (Derebaşı) köyünden 6 suçsuz köylünün de aralarında bulunduğu 9 kişinin Türk güvenlik güçlerince kurşuna dizilmelerinden sonra, bölgeye giden Sosyal Demokrat Halkçı Parti parlamenterlerinden Adnan Ekmen, "Devlet terörü dorukta. Gazeteciler bile dövülerek, göz altına alınarak susturulmaya çalışılıyorsa.. durum vahimdir" diyordu. Yine aynı olay nedeniyle bölgede bulunan aynı partinin bir başka parlamenter Ekin Dikmen, devletin halkı "Kürttür suçludur" gözüyle baktığını söylerken, bir başka parlamenter Tefik Koçak ise "..Valiler ve kaymakamlar, buldukları yerleri kendileri idare etmiyorlar. Bölgeyi karanlık güçler idare ediyor" diyordu.

27 Kasım 1989 günü Hakkari'nin Saad köyünde korucu olmayı kabul etmeyen 2 aile güvenlik güçlerinin saldırısına uğradı, çoğu kadın ve çocuk olmak üzere 28 kişi katledildi.

1989 yılının son günlerinde devletten yana silah olarak "köy korucusu" olmayı reddettileri için ağır baskılarla yüzyüze gelen Hakkari'nin Çukurca ilçesine bağlı Or-

manlı, Çimenli ve Keletanlı köyleri tamamen, Köprü, Kavaklı, Cevizli, Kazandere, Ziyaniş, Belecın, Serani, Heşete, Maruta, Zavite, Tuxip, Narlı, Talisa, Belate, Şılıka, Celande, Şifeza, Ereş ve Irkaç köyleri ise geride birer ikişer hane bırakarak; bir bölümü Kürdistan'ın değişik kent ve ilçelerine, bir bölümü ise Akdeniz kıyısındaki Mersine'e göçtüler. Köylüler, başlarından geçenleri haftalık 2000'E Doğru dergisinde, "13 yaşındaki çocuktan 80'lik ihtiyara kadar herkesi işkenceden geçirdiler. Operasyonlarda her 20 kişiden birini gözaltına aldılar" sözleriyle dile getiriyorlar.

10 Ocak 1990 tarihli Cumhuriyet gazetesinde Celal Başlangıç'ın verdiği haberin başlığı ise şöyle, "Kaya dibinde yaşayanlar erzak yasağına dayanamadı. Köylüler Irak'a sığındı." Gazeteci daha sonra, "Köy korucusu" olmayı kabul etmemeleri üzerine, güvenlik güçlerince bu köyün kuşatma altına alındığı, yiyecek girişinin bile yasaklandığı ve bu duruma dayanamayan halkın kısa süre önce çareyi, göç edip Irak'a gitmekte bulunduğunu anlatıyor. Aynı şekilde yasaklı köylerden biri olan Taşdelen halkı ise, kendilerini ziyarete giden SHP'li parlamenterlere "Bugün gelmeseydiniz, bu köyü yarın terk edecektik" diyor. İşin daha ilginç, köye giriş çıkışları denetleyen askerler, parlamenterleri dahi uzun süre beklektikten sonra, özel izinle köylülerle görüşmelerine izin veriyorlar. Gördüklerinden ileri derecede rahatsızlık duyan parlamenterlerin askeri birliğin komutanına, köy halkını kastederek "Öldürün o zaman bunların hepsini" demeleri üzerine, komutanın verdiği yanıt, devletin halka bakış açısını çok daha açık biçimde ortaya koyuyor. Şöyle diyor komutan: "Zaten hava karardıktan sonra sokağa çıkma yasağı var. Bir kıpırtı oldumu basıyoruz mermiyi. Bir gecede onbin mermi yakıyoruz" diyor.

Yine aynı gazeteci, "Yasaklı Yaşam" başlığı altında, uygulanan yasakları ise şöyle özetliyor:

"Köye girmek, köyden çıkmak, tarlaya gitmek, hayvan otlatmak, hava karardıktan sonra evden dış-

arı çıkmak, geceleri tuvalete gitmek, kayıtsız erzak getirmek."

(....)

Av. Zübeyir Aydar, Kürdistan'dan göçün olduğu boyutu şu cümlelerle ifade ediyor:

"... Özellikle 1980'den bu yana bu uygulamalardan dolayı bölge nüfusunun yarısından fazlası göçetmek zorunda kalmıştır. Bu nedenle bir çok yerleşim birimi harabe görünümündedir. Çoğu zaman onlarca kilometre yol gidip, tek bir insana rastlanmadığı bile oluyor."

Ancak Türk yönetimi bütün bunları yine de yeterli görmüyor. O, geçmişte defalarca yaptığı gibi, yine Kürdistan'ın belli bölgelerini tamamen boşaltmak ve insansız "tampon bölgeler" (no man lands) yaratmak için de çaba harcıyor. 1980 yılından bu yana Türkiye'nin İran, Irak ve Suriye ile olan sınır bölgelerinde - Kürdistan'ı bölensınır - çok sayıda Kürt köyü boşaltıldı. Geçtiğimiz yıl bu alanda yeni bazı adımlar atıldı. Bu yıl ise aynı sınırlarda, halihazırda oluşturulmuş bulunan 500 kilometrelik mayınlı alanlarla ve öteki engellerle yetinilmeyerek 600 km. uzunluğu ve 30 km. ise genişliği olan bir bölgenin tamamen boşaltılması planlanıyor. 9 Ocak 1990 tarihli Hürriyet gazetesinin verdiği habere göre bu amaçla yıl içerisinde, toplam olarak 112 köyün boşaltılması planlanıyor. Uygulamaya, ilk elde Hakkari ilinin Irak ve İran sınırı üzerindeki 32 köyünden başlanacak. "Askeri Yasak Bölgeler ve Güvenlik Bölgeleri" yasasına göre yapılacak boşaltma işini Kara Kuvvetleri Komutanlığı gerçekleştirmektedir. İnsansız hale getirilmesi düşünülen 18.000 kilometrekarelik alanın, askeri birlikler tarafından "atış alanı" olarak kullanılacağı da yine verilen haberler arasındadır.

(....)

Kürdistan Kurtuluş Hareketi (TEVGER), sömürgeci Türk devletin terörüne, onun halkımızı topraklarından sürme girişimlerine karşı elde gelen tüm çabayı harcayarak mücadele yürütecek. Demokrasiye ve insan haklarına inanan,

bunların gerçekleşmesini isteyen ve bu yolda çaba harcayan herkese bu konuda büyük görevler düştüğü inancındayız. İnsanlığın 2000 yılına karşılamaya hazırlandığı bir dönemde, Türk yönetiminin, kürt halkına karşı izlediği politika, tüm insanlık için bir yüz karasıdır. Uygur dünya, kendisine karşı suç teşkil eden bu barbarlığa uzun süre izin vermeme-lidir.

Kürdistan'da süregelmekte olan devlet terörünün her türlüüne, Kürt halkını topraklarından sürerek insansız "TAMPON BÖLGE" oluşturma çabalarına karşı sesiz kalmayalım ! Bunun önüne geçmek için zaman yitirmeksizin harekete geçelim."

Bildirinin muhtevasında da anlaşılacağı gibi, bir basın bildirisidir. Kuzey Kürdistan'da sınırların boşaltılmasına ve tampon bölgenin oluşturulmasına karşı; dünya kamuoyunun duyarlı kılınması, buna karşı durulması için yayınlanmıştır.

TEVGER'in basın bildirisi, bütün dünya dillerinden dağıtıldı: Türkiye, İsveç, Danimarka, İngiltere, Almanya, Fransa, Hollanda, İsviçre'de basına verildi.

TEVGER bu basın bildirisi ile, "Kürdistan'da Köy Boşaltmaları ve Sürgünlere Son!" ve "Kürdistan'da Tampon Bölgeye Son!" kampanyasını başlattı. Bu kampanyanın, ülke içinde ve ülke dışında genişlemesi, geniş bir taraftar kazanması; T.C'nin köylerin boşaltılması ve tampon bölge politikasının teşhir edilip, boşa çıkartılması için, tüm bölge komitelerini ve temsilciliklerini harekete geçirdi. Sorunun Avrupa hükümetlerine, parlamentolarına, uluslararası insani kuruluşlara ve Türkiye'nin de içinde yer aldığı uluslararası platformlara götürülüp, anlatılması için yoğun çabanın gösterilmesi gündemleştirildi.

Saddam Rejiminin Güney Kürdistan'da, savaşla, kimyasal silahlarla gerçekleştirdiği politikayı; T.C, düzenlediği tezgahlar ve provakasyonlarla, sesiz ve sedasız bir biçimde, dünyanın da dikkatini çekmeden; Sınır boylarındaki köyleri boşalta-

rak, tampon bölge oluşturarak gerçekleştirilmeye çalışıyor. Uzağa gitmeye gerek yok: Her gün türk basını incelendiği zaman, köylerini terkeden köylerin acılarını, köylerin sesiz ve sedasız bir biçimde boşaltılmalarını çok açık görebilmek mümkündür.

Kürdistan ve Kürt halkının geleceğini yakından ilgilendiren, bu sömürgeci uygulamalara karşı sesiz kalınmaz. Tüm Kürdistanlı yurtseverlerin, yurtsever kuruluşların ve siyasal organizasyonlarının harekete geçmeleri; kendi çaplarında çalışmalarını geliştirip, genişletmeleri ve giderek bütünleştirmeleri gerekmektedir.

İNTİFADANIN 3. YILI GERİDE KALDI

Y. GÜLBARAN

Filistin halkının İsrail işgali altındaki bölgede siyonist işgale karşı başlattığı taşlı-sopalı ayaklanına "İntifada" 3. yılına girdi. "İntifada"nın 2. yıldönümü nedeniyle Londra'da Hyde Park Corner'de ve Amerika'da gösteriler düzenlendi. Sözkonusu yerlerin yanısıra birçok yerde daha "İntifada" kutlandı.

9 Aralık 1988'de başlayan "İntifada" nedeniyle şimdiye dek yüzlerce Filistinli öldürüldü. Geride bıraktığımız günler Filistinliler için büyük önem taşıyor. Bilindiği gibi 15 Kasım'da Filistin devletinin kuruluşunun 1. yıldönümü kutlandı. 29 Kasım ise, Filistinlilerle Uluslararası Dayanışma Günü'ydü. Bu arada 8-9 Aralık 1989 günü Paris'te "Fransız-Ermeni Dayanışma derneği", "Soykırımlar" adlı bir toplantı düzenledi. 3 Aralık'taki toplantıda ise, "Filistinli Kadınların Gözüyle İntifada" konulu toplantıda Filistinli ve Fransız Kadınlar görüşlerini açıkladılar.

"Topraksız Halk: İsrail

Halksız Bir Toprak: Filistin"

Yıllardır sürüp giden Filistin sorununu tek cümleyle şöyle "Topraksız Halk:İsrail ve Halksız bir Toprak:Filistin" olarak özetlemek mümkün.

Filistin şimdiye dek dünyada eşine az rastlanır bir şekilde işgale uğradı. Kimler gelip kimler geçmedi ki Filistin'den.. Asurlular, Babiller, Persler, Yunanlılar, Romalılar, Osmanlılar, İngilizler ve İsraililer..

İlk Siyonist Kongre İle Başladı Herşey

Siyonistlerin 1897'de İsviçrenin Basel kentinde yaptıkları kongre Filistin tradejisinin temelini oluşturuyor demek mümkün. Sözkonusu kongre, "Yahudilere kendisinden başka herkes düşmandır", "Dünya yönetmeyi hakeden tek ulus Yahudilerdir" görüşlerinin tartışıldığı; "Nil'den Fırat nehrine kadar uzanan bir İsrail devletinin kurulması" kararlaştırıldı."

İngilizlerden Yeşil Işık

İngilizler Filistin topraklarını işgal etmeden önce Yahudi sermayedarlara "Filistin'de bir Yahudi devleti kurulmasına karşı olmadıkları" yönünde garanti vermişlerdi. Bu görüş daha sonra 2 Kasım 1917 tarihli Balfour Deklerasyonu'nda da açıklandı. Amerika ve Fransa'da bu kararı destekledi. 1920'de San Remo'da yapılan konferansta Filistin'in bir İngiliz sömürgesi olması kararlaştırıldı. Milletler Cemiyeti de 2 yıl sonra bu kararı benimsedi. Filistin halkının özgür iradesinin ayaklar altına alındığı kimsenin umurunda değildi. İngilizler, 1948'e dek Filistin'i işgallerinde tuttular. Bu işgal sırasında Filistin topraklarına yoğun bir Yahudi göçü başladı. Kısa bir sürede Yahudiler nüfusun % 40'a yakınına ulaştırdular. Filistinlilerin ayaklanmaları sırasında 50 bin Filistinli öldürüldü. 100 binden fazla Filistinli tutuklandı. Diğer yandan "Haganah", "İRGÜN" adlı siyonist örgütler de Filistinlilere saldırılar düzenleyerek Filistinlileri göçe zorladılar.

BM'nin Kararı

Birleşmiş Milletler'de emperyalist ülkelerin isteklerine uyarak Eylül 1947'de Filistin'i ikiye bölen bir karar aldı. Böylelikle Hitlerin 2. Dünya Savaşı sırasında soykırıma tabi tuttuğu Yahudilerin faturası Filistinlilere kesildi. Filistin Toprakları

nın % 54'ü Yahudilere verildi. Kudüs uluslararası bölge ilan edilirken, Gazze Mısır'a, Batı Şeria Ürdün'e verildi. Ancak tüm bunlar olup bitirken, Menahem Begin yönetimindeki siyonist çeteler çocuk, kadın ve yaşlılardan oluşan 300 Filistinliyi Der Yassin'de katlettiler.

Bu arada İngilizler de 14 Mayıs 1948'de işgale son verdiler. İsraililerin kendi devletlerini ilan etmesiyle Filistin sorunu daha da boyutlandı. Mısır, Irak, Suriye ve Lübnan, Filistinlileri korumak için Filistin'e girdilerse de yenilgiye uğradılar.

Tüm bunlar olup bitirken dünya düzleminde de ABD'nin başını çektiği bir emperyalist paylaşım başlamıştı. Amerika Ortadoğu'daki çıkarlarını korumak için bir yandan Marshal yardım Plan'ıyla Türkiye'yi avucuna alırken, İran'da despot Şah yönetimini destekliyordu. İsrail'e de bu plan çerçevesinde "jandarmalık görevi verildi. Anımsanacağı gibi Mehabad Kürt Cumhuriyeti de aynı yıllarda Şahlık tarafından yıkılmıştı.

İsrail'in 1948'de denetimi altında olan toprak oranı 1968'de 14 bin kilometrekareden 60 bin kilometrekareye çıktı. Siyonizmin tüm baskılarına karşın Filistinliler direnmeyi sürdürdüler. 60'lı yıllarda FKÖ kuruldu. Kısa bir süre sonra tüm örgütler FKÖ çatısı altında toplanıp mücadeleyi tek cepheden sürdürdüler.

İsrail'liler 1948, 1956, 1967, 1973 ve 1982'de Filistinlileri toptan yoketmeye çalıştılar. FKÖ'yü sürekli güdümünde tutmak isteyen Hafız Esad diktatörlüğü de Tel Zaatar'da Filistinlileri katletmede, 1982 sonrasında FKÖ'nün karargahını Şam'dan taşımada olduğu gibi İsrail'e bu politikasında destek vermiş oldu.

Filistin halkı İsrail'e ve Hafız Esad'a teslim olmadığı gibi, gerici Arap ülkelerinin desteğinde hazırlanan Camp David anlaşması gibi tuzaklara da düşmedi.

FKÖ, bir yıl önce 15 Kasım 1988'de Bağımsız Filistin Devletini ilan etti.

Arafat'ın, "İsrail'le bir konfederasyon yapabiliriz" şeklindeki görüşlerine karşı siyonist işgal Filistin'de sürüyor. Filistin halkının kurtuluşu bağımsız bir Filistin devletinin işgal altındaki topraklarda kurulmasından geçmektedir bizce. Kürt halkının, Filistin halkıyla dayanışma içinde olması bugün de gereklidir.

"TEVGER'LE DAYANIŞMA GECESİ" ÇOŞKULU GEÇTİ

Londra TEVGER Komitesi 4 Şubat 1990 günü Kürdistan İşçi Derneği'nde "TEVGER'le Dayanışma Gecesi" düzenledi.

TEVGER taraftarlarının ve Kürdistan yurtseverlerinin katılımıyla gerçekleşen gecede Kürdistan tarihinden bazı kesitler dile getirildi.

200'ü aşkın taraftarın ve konuğun katıldığı gece mütevazı bir organizasyonu içermesine karşın, başarılıydı.

"Apê Mus" Oyunu

Gece boyunca şiir, tarih, Kürtçe—Türkçe müzik, folklor ve skeç gösterileri yapıldı.

Gecenin en çok ilgi gören bölümlerinden birisi "Ape Mus" adlı Kürtçe komedi oldu.

Kürt ulusal marşı "Ey Raqîp"le açılan gece boyunca iki sunucu tarafından yapılan konuşmalarda Kürt tarihinden örnekler verilerek, ulusal birliğin önemi vurgulandı.

Mesajlar

TEVGER Yürütme Komitesi'nin gönderdiği mesajın okunmasından sonra diğer mesajlar okundu.

Kürdistan İşçi derneği Başkanı D. Akın gönderdiği mesajda, TEVGER Londra biriminin örgütlenme çalışmalarının başarıya ulaşması ve dayanışma dileğini iletti.

PPKK Londra taraftarlarının gönderilen mesajda ise, halkımızın çektiği acılar dile getirildi ve TEVGER'le atılan birlik adımının önemine dikkat çekildi.

TKSP Londra taraftarları da geceye gönderdikleri mesajda birlikten duyulan sevinç dile getirildi.

Öte yandan Türkiye'de yayınlanan "DENG" dergisi sahibi Hikmet Çetin'de geceye başarı dileklerini gönderdi.

Sosyalist Parti taraftarları da geceye bir dayanışma mesajı gönderdi.

Yekitya Sosyalist a Kurdistan Londra Örgütlenme Komitesi'de geceye gönderdiği mesajda, "Kürt halkının birliğe eklemek ve su gibi gereksinim duyduğu" vurgulandı. YSK taraftarlarının mesajı özetle şöyleydi: "YSK, Kuzey Kürdistan'daki ulusal demokratik üçlerin önemli bir bölümünün birliğini yansıması bakımından, başından beri TEVGER'e ve birlik çalışmalarına bütün içtenliğiyle güç vermiştir.

"Sömürgeci T.C devletinin halkımızı yeni sürgünlere zorladığı, Kürdistan'ı birbirinden ayıran suni sınırları insansız "tampon bölge" haline getirmeye hazırlandığı, 215 Kürt köyünü boşalttığı bir dönemde, İngiltere TEVGER Komitesi'nin, "TEVGER'le Dayanışma Gecesi" düzenlemesini çok anlamlı buluyor ve coşkuyla karşılıyoruz.

(.....)

Dileğimiz, TEVGER dışındaki yurtsever ve devrimci diğer güçlerinde TEVGER'e katılmaları, halkımızın birlik çalışmalarına yeni güç katmalarıdır.

TEVGER'le Dayanışma Gecesi'nin İngiltere'deki toplumumuz arasında kardeşlik ve dostluk ilişkilerini geliştireceğine olan inancımızı belirtir, devrimci selamlarımızı iletiriz."

MEHABAD KÜRT CUMHURİYETİ'NİN YIKILIŞI, KÜRT HALKI İÇİN UNUTULAMAZ BİR DERİN YARADIR

Tarihte ilk Kürt Cumhuriyeti olma özelliğine sahip Mehabad Kürt Cumhuriyeti, günümüzden 44 yıl önce İran sömürgecilerinin saldırıları sonucu yıkılmıştı.

Başta Kadı Muhammed ve Barzani olmak üzere, tüm Kürdistan yurtseverleri ve Kürt halkı Meha-

bad'ı yaşatmak için çok çalıştılar. Ancak, Kürt ulusal birliğinin sağlanamaması, Azerbaycanlıların İran Şahlığıyla anlaşması, S. Birliği'nin bölge "denge"lerini gözetken politikalar sonucu Mehabad uzun ömürlü olmadı. Mehabad'ın kuruluşunda İran KDP'nin dış dinamikleri bel bağlaması Mehabad'ın yıkılışında önemli bir rol oynadı. Azeri—Kürt işbirliğinin gerçekleşmemesi, alınan direniş kararının hayata geçirilmemesi Kürt halkının kendi özgücüne güvenmemesi ve bunu oluşturamaması yıkılışın nedenlerini oluşturuyordu.

Bugüne dek hep kendi egemenlerinin bayrağı altında toplanıp her seferinde yenilgiyle karşılaşan halkımız, artık kendi sosyalist, devrimci öncülüğünü ve yurtsever tüm güçlerin birliğini yaratmak, buna güvenmek zorundadır.

Mehabad Kürt Cumhuriyeti deneyi, Kürdistanlı yurtsever güçlerin ciddiyetle inceleyecekleri bir deneydir. Tarihimizin yakın geçmişindeki bu somut deney, bugün içinde ulusal kurtuluş hareketimize ışık tutacak zengin deney birikimleri ile doludur. O dönemde Kürt halkı öncülüğünün dokusu, izlediği ideolojik—politik ve taktik çizgi; uluslararası ilişkilerde izlediği yöntemler; halk kitlelerine yaklaşımı ve örgütlenme düzeyleri ve anlayışı başlı başına önemli konular olarak orta yerde durmaktadır.

Mehabad Kürt Cumhuriyetinin yıkılışı, yurtseverlerimizin ve halkımızın kalbinde derin bir yara açmış durumdadır. Bu yaranın kapanması ulusal ve sosyal kurtuluşumuzun zafere ulaşması, bağımsız demokratik bir toplumsal insanın gerçekleştirilmesi ile mümkün olabilecektir.

Kürdistanlı yurtsever güçlerin büyük bir kesimi de bu sorumlulukla hareket ettikleri için; Mehabad Kürt Cumhuriyeti'nin kuruluş, yıkılış ve değerli şehitlerinin anılması yıldönümünde duyarlı davranmaktadırlar.

Bu yıl da, özellikle Doğu Kürdistan'da bu yıldönümü çeşitli etkinliklerle anılmaya, anlatılmaya ve yaşatılmaya çalışıldı. Mehabad Kürt

Cumhuriyeti'nin şehit önderlerinin, savaşçılarının anılması ve onlara laik olunması için sözler verildi.

Avrupa'nın çeşitli ülkelerinde de, İran KDP'nin öncülüğünde; çeşitli etkinlikler ve toplantılarla dile getirildi, anıldı, değerlendirildi..

Mehabad, öncesi ve sonrası yenilgilerden dersler çıkarılması için zaman çoktan gelip geçmiştir. Sosyalist ve yurtsever güçlerimizi tek bir cephede birleştirmek için çaba gösterelim..

KOPENHAG'DA PANEL

Danimarka Öğretmenler Sendikası'na bağlı UFE Göçmen çocuklarıyla çalışan öğretmenlerin birliği) 1.2.1990 günü Kopenhag'da öğretmenlere yönelik, "Türkiye'de İnsan Hakları ve Öğretmen Hareketi" ile ilgili bir panel düzenlendi.

Panel'e konuşmacı olarak Avrupa Parlamentosu üyesi Jens Peter BONDE, Danimarka Öğretmenler sendikası'ndan Jorgen STAMPE, uluslararası Af Örgütü'nden Daphne GAMMELTOFT, Sosyal Demokrat Partisi'nden milletvekili Holger GRAVERSEN, öğretmen Maria Bergsoe, EĞİT-DER adına bir arkadaş ve Kürtlerden Murat CAN konuşmacı olarak katıldı.

Murat CAN'ın konuşmasını özetle sunuyoruz:

"Türkiye 1950'lerden sonra, TBMM'de bir kanunla İnsan Hakları Sözleşmesini onaylamıştı. Ayrıca Türkiye Birleşmiş Milletlere ve Avrupa Konseyi'ne üye bir devlettir. Bundan dolayı da, BM İnsan Hakları Evrensel Bildirgesi, Roma Sözleşmesi, Helsinki Nihai Belgesi, İşkenceye Karşı Avrupa Sözleşmesi gibi uluslararası önemli antlaşmaların altında da imzası var.

Fakat T.C yapısal karakterinden ve anti-demokratik dokusundan dolayı, altına imza attığı uluslararası belgelerin sorumluluklarını hiçbir zaman yerine getirmemiştir.

Özellikle 12 Eylül 1980'den sonra, Kuzey Kürdistan ve Türkiye'de yüzbinlerce insan suçsuz olarak yakalandı. Örneğin, sadece Diyarbak-

ır Adli Müşavir kayıtlarına göre 26 Eylül 1979 ile 20 Şubat 1982 tarihleri arasında, karakollara ve soruşturma merkezlerine doldurulan Kürt sayısı 116.800 dir. Bunların tümü işkence görmüştür diyebiliriz.

Bu insanların büyük çoğunluğu, düşünce özgürlüğü olmadığından dolayı, yargılandılar. Çünkü Kürdistan ve Türkiye'de düşünce suçu vardır. Her insan istediği şekilde ve istediği araç ve gereçlerle düşüncelerini açıklayamaz.

12 Eylül'den sonra, Kürdistan ve Türkiye'de demokratik kitle örgütlerinin yöneticileri ve üyeleri; sol ve yurtsever yayınların sorumluları; birçok yazar, birçok aydın, işçi, köylü, doktor, öğretmen, kadın ve hatta çocuk yakalanıp işkence edilmiş ve cezalandırılmışlardır.

Öğretmenlerin ilerici kitle örgütü olan TÖB-DER kapatılıp, yöneticiler hapse atıldı, yargılandılar. Binlerce öğretmenin işine son verildi.

T.C'nin Musollini'den aldığı ve geliştirdiği TCK'nın 141, 142, 146, 171, 173, 125.maddelerinin ve 2932 sayılı Yasanın insan haklarına karşı olduğu tartışmasıdır.

TCK'nın 141. maddesinin 4. fıkrası Kürtlerin örgütlenmesini, 142. maddenin 3. fıkrası Kürtlük düşüncesini yasaklıyor. Yani, bugün Türkiye'de bir Kürt "ben Kürdüm" dediğinde bu maddelerle 1-3, 8-15 yılları arasında cezaya çarptırılıyor. 2932 Sayılı Yasa, 16 milyondan fazla nüfusa sahip olan kürt halkının dilini konuşmasını yasaklıyor.

Bugün, düşüncelerinden dolayı binlerce insan hala zindanlardadır.

13.2.1987 tarihinde İnsan hakları Derneği'nin açıklamasına göre, 149 kişinin işkence ile katledildiği açığa çıktı.

Bugün kürdistan'da zorla şehirlerin, köylerin, çocukların Kürtçe isimleri değiştiriliyor. T.C güvenlik güçleri Kürt köylerini yok ediyor, köylüleri sürgün ediyor. Kürtçe yasak olduğu için Kürt çocukları kendi anadilleriyle eğitim görmüyorlar.

Güney Kürdistan'dan kimyasal silahların kullanılmasından sonra gelen Kürtler, bugün T.C kampla-

rında tutuklu muamelesini görmektedirler.

SHP, 7 Kürt kökenli (bir milletvekili de önceki tarihlerde) milletvekili, Paris'te 14-15 Ekim tarihleri arasında yapılan Kürt Konferansına katıldıkları için partiden ihraç edilmişlerdir. Bir Türk bilim adamı Doç. Dr. İsmail Beşikçi Kürtlerle ilgili araştırmalar yaptığı için onyıllı cezaevinde geçirdi.

Eski Diyarbakır Belediye Başkanı Mehdi ZANA, Kürtlerin hakkı davasına sahip çıktığı için on yıldır hapistedir.

Son dönemlerde, 1989'de, İstanbul'da yapılan kadın kurultayında bayan doktor Nuray Özkan Kürt kadınlarının durumundan sözettiği için yargılanıyor.

60 yaşındaki bir Kürt kadını sosyal-demokratların yerel seçim mitinginde ana dili olan Kürtçe ile konuştuğu için, iki milyon 845 bin türk lirasıyla cezalandırıldı.

17 Eylül 1989 günü Siirt'in Silopi ilçesine bağlı Gireçöle köyünde 6 köylünün de aralarında bulunduğu 9 Kürt güvenlik kuvvetlerince kurşuna dizildi.

27 Kasım 1989 günü Hakkari'nin Saad köyünde korucu olmayı kabul etmeyen iki aile güvenlik güçlerinin saldırısına uğradı, çoğu çocuk ve kadın olmak üzere 28 kişi katledildi.

Sınır bölgesinde 112 köyün boşaltılması planlanıyor.

Bunlar gibi binlerce uygulamayı, sayabilmek olanaklıdır.

Şunu söyleyebilmek mümkün; Türkiye'de insan haklarından balısetmek için, Kürt ulusunun kendi kaderini özgürce tayin edebilme hakkına kavuşmasına, bunun için kürt halkının örgütlenmesine bağlıdır.

İSVEÇ'TE KÜRDİSTAN DERNEKLERİ FEDERASYONU'NUN KONGRESİ YAPILDI

10 ve 11 Şubat 1990 günleri, İsveç'te Kürdistan Dernekleri Fede-

rasyonu'nun 10. kongresi yapıldı. Kongreye 119 delege katıldı ve 27 federasyon derneği kendisini temsil ettirdi.

Kongre sayısından da anlaşılacağı gibi, Federasyonun ömrü kısa sayılmaz. Ayrıca, Kürdistan'ın bütün parçalarından ve Lübnan'dan gelen Kürtlerin büyük bir kesimini, Federasyon rakamlarına göre, 4 binden fazlasını bünyesinde barındırıyor. İsveç'teki Kürtlerin resmi rakamlara göre sayısı 8-10 bin olduğuna göre, Federasyon'un Kürt kitlesinin yarısını doğrudan ve yüzde 90'nını dolaylı temsil ettiği açığa çıkmaktadır.

Federasyonun bu sayısal yapısı, niteliksel yapısı ile çakıştırıldığında : İsveç'teki Kürtler ve genel olarak Kürt hareketi açısından büyük bir kazanımdır. Zaten sömürgeci güçlerin, dikkatlice üzerinde durdukları bir örgüt olması da, bu karakterinden ileri gelmektedir.

Federasyon, 12 Eylül öncesi Kürdistanlı siyasal örgütlere bağlı derneklerin bir araya gelmesiyle oluştu. Bir dönem, bu yapısal konumuyla çalışmalarını sürdürdü. Kısa bir süre sonra, bu yapılanmanın, sistemin çıkmazları ve başarısızlıkları yoğunca tespit edildi. Belirli bir aşamadan sonra, bütün çizgi dernekleri kendisini feshederek, komün sistemine uygun örgütlenme anlayışı benimsendi.

Bu örgütlenme anlayışına göre, İsveç'te Kürtlerin yaşadığı her sosyal birimde bir dernek mevcuttur. Bu derneğe herkes üye olabilir. Her üye tüzük ve programa göre hareket eder. Ona göre görevlerini yerine getirir, haklarını talep eder ve seçme-seçilme haklarını kullanır.

Bu örgütlenme anlayışının başarılı olduğu, kitleselleşmeyi hızlandırdığı: gün be gün katledilen gelişme ile kendisini ortaya koymaktadır. Her Kürt yurtseveri ve sıradan bir Kürt bu sistemin, Kürtler arasında diyalogu geliştirici, birliği sağlayıcı olduğu kanatine sahip ve bu psikoloji Kürt kitlesi içinde gelişmektedir.

Bu örgütlenme anlayışını reddeden çevrelerde var. TKSP taraftarları bu örgütlenme anlayışını

benimsemiyorlar. Kendi dernek yapılarını koruma temelinde, Federasyona üye olmak istiyorlar. Geçen yıl olduğu gibi, bu kongrede de önerilerini yaptılar. Kongre delegeleri, önerinin tüzüğe ve federasyon örgütsel sistemine aykırı olduğundan dolayı çoğunlukla reddettiler.

"PKK" taraftarı bazı unsurların da, bu sistemin doğruluğunu kabul ederek, federasyon da yer almadıkları, onların sahip oldukları demokrasi, kitle, örgüt ve yurtsever güçlerle ilişki politikalarından açığa çıkmaktadır. Buna rağmen Federasyon'un yapısal özelliği ve sistemi; bir üyenin program ve tüzüğe bağlı kalarak, örgütü likide etmemesi anlayışıyla herkese açık olmasından dolayı, onlarda yer almaktadırlar. Ama anlayışları herkes tarafından bilindiğinden dolayı, Federasyonun likide edilmemesi için, her üyenin ve her Kürdün duyarlı olması, örgütünü koruması için olağanüstü fedakarlık yapması gerekir. Bunlar pişmiş aşı su katma niyetinde olan nsurlardır. Bunu bile bile yaklaşımlar gösterilmelidir.

Bu çevrenin anti-demokratik karakteri tartışmasız olmasına rağmen, Federasyonun demokratik yapısına karşı, demokrasi lafazanlığı yapmaktanda geri kalmadılar. Bu da, demokrasinin kefaretidir. Demokrasinin yaşatılması, geliştirilip derinleştirilmesi ve bir yaşam biçimine dönüştürülmesi için kefaretime de katlanmak gerekir.

Federasyon Yönetimi, kongreye uzun bir çalışma raporu sundu. Ayrıca herkesçe kolaylıkla denetlenebilir bir mali rapor ve diğer komite raporlarını da sundu. Mali raporda gösterilen masraflarda, çalışmanın yoğunluklu yapısını açığa çıkarmaya yeterli verilerden biri olarak görünmekte.

Kongreye sunulan raporlara, delegeler tarafından değişik açılardan eleştiriler yönetildi. Bu eleştirilerin içinde, Federasyonu geliştirmeye yönelik değerli görüşlerin yanında; sırf birşey söylemek için söylenen ve Federasyonun yıpratılması için dile getirilmiş görüşler de vardı.

10. Kongre Kararları

Federasyon Kongresinde önemli konular tartışıldı. Bu konuların tartışılması sonucunda, önemli kararlar ortaya çıktı. Kongrenin kararlarını sıralarsak:

— Kongre, sömürgeci (işgalci) devletlerin, Türkiye, Irak, İran ve Suriye'de Kürdistan halkı üzerinde devam eden baskı ve zorbalıklarının şiddetle mahkûm eder ve Kürdistan Kurtuluş Hareketi için dayanışmasını dile getirir.

— Kongre, İran'ın gerici rejimi tarafından Dr. Kasımionun katledilmesini mahkûm eder; Avusturya hükümetinden, bu terörist hareketin sahiplerini ortaya çıkarması ve dünyaya ilan etmesi için istekte bulunur. Bunun gibi, 10. kongre, Dr. Kasımlo'nun Nobel ödülüne aday gösterilmesi için dayanışma ve destek verir.

— 10. Kongre, Güney Afrika ırkçı rejiminin zindanlarında 27 yıl hapis yattıktan sonra serbest bırakılan Güney Afrika Kongresi (ANC) lideri Nelson MANDELA'ya kutlar.

— 10. Kongre, Türkiye Parlamentosunun dokunulmazlığının kaldırılmasını istedikleri 5 Kürt parlamenterleri için dayanışma gösterir.

— 10. Kongre, İsveç hükümetinin Yabancılar Yasasında yaptığı değişikliği protesto eder ve İsveç'teki Kürt mültecilerinin durumlarına ilişkin güçlü bir çalışmanın yürütülmesini karar altına alır.

— 10 Kongre, Kürt çocukları, gençleri ve kadınları için güçlü bir çalışmanın yürütülmesi için çalışma yürütmeye karar verdi ve bu çalışmanın ismi geçen kesimleri yoğun olarak demokratik çalışmalara çekeceğini tespit etti.

— 10. Kongre, İsveç Radyo ve Televizyonunda Kürt yayınının gerçekleşmesi için aktif çalışma yapmaya karar verdi.

Kongre'ye Gelen Mesajlar

Federasyonun 10 Kongresi'ne, birçok siyasal ve demokratik örgütten mesajlar geldi. YSK İsveç Komitesi'de bir mesaj gönderdi. Mcaj

da bazı ana temalara dokunuldu ve şöyle denildi:

"Federasyon platformunda, Kürtlerin katılımının demokratik yolla gerçekleşmesi oldukça önemlidir. Yine önemli ve zorunludur ki, bütün Kürtleri ve üyeleri sorunun sahibi haline getirmeye çalışmalıyız. Demokratik ölçüleri ve ilkeleri ortadan kaldırmaya çalışan kişiler, Kürdistan Federasyonu ortak platformumuza zarar verir: Gerek İsveç'te yaşayan tüm Kürtler ve gerekse yurtseverler bu sorun karşısında duyarlı olmalıdırlar ve platformumuzun zarar görmesine müsaade etmemelidirler. Bu art niyetli unsurlara karşı çıkmalıdırlar.

Umut ediyoruz ki kongreniz, Federasyonun, İsveç'teki Kürt hareketinin ve genel olarak Kürdistan Hareketi güçlendirilmesi için önemli ve net kararlar alabilsin.

"Başarıya ulaşmanız isteğimizdir."

4 OCAK 1984'DE 4 FİDAN TOPRAĞA DÜŞTÜ!

Son yirmi yılda, 12 Mart ve 12 Eylül darbeleri ile birlikte, Kürdistan ve Türkiye insanının, beşikteki çocuğunun bile duygularında derinden hissettikleri, sık sık duydukları sözler; darbe, bunalım, sürgün (hapishane sürgünü, köy sürgünü, şehir sürgünü, ülke sürgünü), ölüm, hapishane, tutukevi, mahkeme, idam, işkence, gözyaşı, ayrılık, mültecilik, açlık ve yokluk..

Bunlar Kürdistan ve Türkiye siyasi kültürünün ve sosyal edebiyatının da önemli sözcükleri oldu. Hem de kazanarak, edebiyata ve siyasi kültüre geçtiler. Elbette bu sözcükler, keyfine ve kendilğinden gelip siyasi kültürümüze ve edebiyatımıza oturmazdılar, taht kurmazdılar. Bu sözcükler, aynı zamanda, bir gelişmeyi, hem de kapsamlı siyasal, sosyal bir gelişmeyi; mevcut siyasal, sosyal ve ekonomik sistemin yapısal açmazını, bunalım ve çıkmazlarını; Kürdistan ve Türkiye'de toplumsal muhalefetin, ulusal ve sınıfsal mücadelenin gelişmesinin ürünleri olarak

gelip edebiyatımızda ve siyasi kültürümüzde taht kurdular; her an ve her saniye bize göz kırpmaya başladılar. Onların biraz ihmal edilmesi halinde; baş kaldırmaya başladılar..

Dünya alemde biliyor ki; hem 12 Mart 1971 Askeri Faşist Darbe ve hemde 12 Eylül 1980 sömürgeci faşist darbe; Türkiye'deki siyasal, sosyal ve ekonomik bunalımın; iktidarın yetmezliğinin ve acizliğinin; şekli demokratik kurumlarla Türkiye'nin yönetilemez hale gelmesinin; Kürdistan ve Türkiye'de ulusal ve sosyal muhalefetin gelişmesinin üzerine gelip oturdu...

Böyle iktidarların olağanüstü iktidarlar olduğu, normal rejimler olmadıkları; demokratik tüm kurumları ortadan kaldıran, insani hak ve özgürlükleri hiçe sayan, güzel, iyi, insani ve bilimsel lan herşeye karşı olan diktatörlükler olduğu da toplumsal tecrübelerle, toplumların tarihsel evrimleşmesi ile çoktandır açığa çıkmış.

12 Eylül 1980 Darbesi, sömürgeci faşist bir diktatörlüğü her yönüyle inşa etti. Siyasal, sosyal ve ekonomik olarak toplumu yeniden yapılandırdı. Toplumunu yeniden yapılandırırken, önündeki bütün engelleri zor, işkence, baskı, şiddet, ölüm, idam, mahkeme ve hapishane ile ortadan kaldırdı.

Kürdistan'da ve Türkiye'de kitle sel tutuklamalar başını alıp gitti. Türkiye devletinin toplumu zıp — ü rapt altına almak için inşa ettiği hapishaneler yetmez oldu: Okullar, spor salonları, yatılı bölge okulları hapishanelere çevrildi.

Hapishanelerde devrimci, yurtsever kişiliğin ortadan kaldırılması için olmadık şeyler yapıldı. işkence, zulüm başını alıp gitti. Ama hapishanelerdeki Türkiyeli ve Kürdistanlı devrimci, yurtsever ve sosyalistlerin ezici çoğunluğu bu baskı, zulme; Devrimci, yurtsever ve sosyalist kişiliği; bu kişiliğin savunduklarını korumak ve yükseltmek için sürekli direndiler. Bu direnişler sonucunda, kopardıkları tavizler olmasına rağmen, yığınla da can verdiler. Gerçekte devrimciliğin, yurtseverliğin ve sosyalistliğin de-

ğerli şeyler olduklarını; bu fedakarlıkları ile gösterdiler. Yığınla açlık grevleri gerçekleştirildi, barikatlar kuruldu.

12 Eylül 1980'den sonra, Diyarbakır hapishanesinde yapılanların, diğer bölgelerdeki hapishanelerden de çok farklı olduğu genel kabul gören bir yaklaşım. Bu hapishane de daha fazla can alındı, daha fazla kan aktıldı, daha fazla bıyığı terlememiş gençler toprağa verildi..

Hapishanelerde her direnişin, her baş kaldırışın bedelinin ağır olduğunu belirttik, herkes de biliyor. **4 Ocak 1984 Diyarbakır Hapishanesindeki Direnişin bedeli de ağır oldu: 4 fidan toprağa düştü.**

Bu direnişte toprağa düşen dört fidan: Necmettin BÜYÜKKAYA, Remzi AYTÜRK, Yılmaz DEMİR, Orhan KESKİN.

Necmettin BÜYÜKKAYA, bu direnişte, koğuştan alınıp hamama götürülüyor ve hamamta yapılan işkence komaya giriyor. Koma sonucunda, hastahaneye kaldırılmasına rağmen, beyin kanamasından kurtulamayarak yaşamını kaybediyor.

Necmettin BÜYÜKKAYA, Diyarbakır hapishanesine 1982 yılının nisan ayında düştü. Yakalandığı zaman, kendisine her türlü işkence reva görüldü. İşkencelere direndi. En fazla işkence görmesinin nedeni, N. BÜYÜKKAYA'nın, Kürdistan hareketinin ileri, önde ve aktif öncü kadrolarından biri olmasından dolayıydı.

Necmettin Büyükkaya hapishane de ve mahkeme de de haksızlıklara karşı, en önde mücadele eden unsurlardan biriydi. Bu direnişçi karakteri, dikkat çekmesinde ve öldürülmesinde en önemli etkenlerden biri olduğunda da her Kürdistanlı yurtsever birleşmektedir.

N. Büyükkaya çok genç yaşlarda, devrimci harekette aktifçe yer aldı. Üniversite öğrencisi iken, gençlik hareketinin en ön saflarında oldu.

1969'de İstanbul'da kurulan DDKO'nun kuruluş çalışmalarına en büyük katkıları olan unsurlardan biri olmuştur. Kuruluş döneminin yönetim kurulu başkanlığını da yap-

mıştır. Başkanlığı döneminde, DDKO'ya önemli katkıları olmuştur. Öncesinde de, sosyalizmi benimseyen bir unsur olarak, TİP saflarında, o dönemin gençlik örgütleri saflarında da faaliyet yürütmüştür.

1970'de DDKO kurucu ve yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıktığında, N. Büyükkaya'da bunların arasında yer almıştır. Ama yakalanmamıştır. 12 Mart Askeri Darbesine ve bir dönem sonrasına kadar kaçak yaşamıştır. Darbe sonrasında, Güney kürdistan'a geçmiştir. Güney kürdistan'da aktif bir peşmerge ve siyasi bir unsur olarak çalışmalarını yürütmüştür. Orada, Türkiye'de Kürdistan Demokrat Partisi'nin saflarına katılmıştır. bildiği gibi bu parti, Dr. Sait Kırmızıtoprak'ın (Dr. Şivan'ın) genel sekreteri olduğu partidir.

Dr. Şivan, Çeko ve Brusku'nun G. Kürdistan'dan öldürülmesinden sonra, Suriyeye geldi. Kısa bir dönem orada kaldıktan sonra, İsveç'e geldi. 1974 Genel Af'ına kadar İsveç'te kaldı. Afla birlikte, Kürdistan'a döndü, ulusal demokratik mücadele içinde aktifçe yer aldı. Üyesi bulunduğu eski partisini, bir kısım arkadaşlarıyla birlikte yeniden reorganize etti. Bu reorganize edilen parti en son KİP adıyla çalışmalarını yürüttü. N. Büyükkaya, KİP'in üst organlarında görev yaptı. Bir dönem sonra, KİP ile bazı sorunlardan dolayı ayrı düştü.

O tarihten sonra, bu siyasi çevre olarak çalışmalarını sürdürdü. G. Kürdistan'daki ulusal hareketimize, Kürdistan Yurtseverler Birliği kanalıyla büyük dayanışmalar gösterdi. 1979'dan sonra Ala Rızgari ve diğer bir kısım siyasi çevrelerle, birlik çalışmaları içine girdi. Bu çalışmalar bazı nedenlerden dolayı başarıya ulaşmadı.

N. Büyükkaya tutuklandığı zaman, bir siyasi çevre olarak ulusal demokratik hareketteki yerini muhafaza ediyordu.

Remzi AYTÜRK, 12 Eylül darbesinden kısa bir süre tutuklandı. Van gençliğinin aktif unsurlarından biriydi. Ala Rızgari'nin taraftarıydı.

VAN Anti—Sömürgeci Demokratik Kültür Derneği'nin kurucu ve yöneticilerinden biriydi. 12 Eylül öncesinden, Ala Rızgari ile ilişkileri belli bir soğuma ile karşı karşıyaydı.

12 Eylül'den kısa bir süre önce, bir soygundan dolayı aranıyordu. Bu aranma sırasında, gösterdiği zaaf lar sonucu, yakalandı. Yakalanmasından sonra, işkencelere maruz kaldı. Tutukevinde bulunduğu zaman, işlediği zaaf ların devrimci harekete büyük zarar verdiğinin bilincine vardı. Bunu duruşma sırasında, içtenlikle ve büyük bir yüreklilikle dile getirdi.

Tutukluluğu süresince, tutukevindeki haksızlıklara, baskı ve zulme karşı direndi. Bu direnişinin bedeli ölüm oldu.

Remzi AYTÜRK, "ben iyice anladım ki, işkence altında daha fazla yaşayamam ve ben teslimiyeti seçmeyeceğim. Bunun için kendimi ölüme teslim ediyorum. Yaşasın Kürt halkı ve kahrolsun köllelik—sömürgecilik" diyerek ölümü güğüslemişti.

Remzi AYTÜRK, yoksul bir aile çocuğu ve fedekar bir yurtseverdi. Alabildiğine sakin, toleranslı, iyi arkadaşlık ilişkilerini sürdüren, yiğit bir gençti. Kendi yöresinde, Onu sevmeyen kimse yoktu. Ölümü yöresini yasa boğdu.

Yılmaz DEMİR, Özgürlük Yolu taraftarı idi. Anlatılanlardan ortaya çıkan bir gerçek var: Direngen ve yiğit bir unsur olduğuydu. Ölürken dile getirdiği görüşlerden de rahatlıkla tespit edilebileceği gibi; özgürlük ve bağımsızlık aşığı bir unsur.

YILMAZ DEMİR, kendisini ölüme teslim ederken: "Özgürlük için ölümü göze alamayanlara, özgürlükçü ya da özgürlük savaşçısı denemez" diyordu. Bu aynı zamanda bir protestoyu ifade ediyordu.

Orhan KESKİN, "PKK" taraftarı bir gençti.

4 Ocak direnişi şehitleri nasıl ki unutulmaz şehitlerdir, tüm şehitlerimiz de unutulmayacaklardır.

Ulusal Kurtuluş Hareketimizin gelişmesi, genişlemesi ve zafere doğru olumlu adımlar atışı oranın-

da, onlara layık olunabileceğinin ölçüleri ortaya çıkacaktır.

KÜRT DERGİLERİ ÜZERİNDEKİ BASKILAR GÜN GEÇTİKÇE YOĞUNLAŞIYOR

12 Eylül rejimi ile birlikte, Kürt halkının dili, kültürü, tüm ulusal değerleri üzerindeki yasaklar daha da katmerli bir hale geldi. 12 Eylül'den önceden başlamak üzere Kürdistanlı yurtseverlerin Türkçe ve Kürtçe çıkardıkları yayınlar: Ala Rızgari, Rızgari, Özgürlük Yolu, Jina Nu, Kawa, Roja Welat, Tekoşin ve Devrimci Demokrat dergileri yasaklanmış ve kapatılmışlardır.

12 Eylül sonrasında, sömürgeci faşist rejim, ilerici, yurtsever, devrimci ve sosyalist düşüncelerin yasaklanması ve yayılmamasına büyük bir özen gösterdi. Bu yasaklar uzun bir dönem sürdü. Belirli bir aşamadan sonra, Kürdistan ve Türkiye'de bu yasaklar delinmeye, aşınmaya ve aşılmaya başlandı. Devrimci—demokrat ve sol basın yayın sahasında renkli bir ortam doğdu.

1988 yılının başlarından itibaren Kürt yurtseverleri de dergi çıkarmaya başladılar. İlk çıkan dergi: Medya Güneşi'dir. Medya Güneşi çıkar çıkmaz, şimşekleri üzerine çekmiştir. İlk sayısından itibaren, bütün sayıları yasaklanmıştır. Akabinden sahibi ve Yazı İşleri Müdürü Cemal Özçelik tutuklanmıştır. Devam eden ilk davasında 3 yıl 6 ay cezaya çarptırılmıştır. Hükümün yargıtayda bozulması üzerine serbest bırakılmıştır. Bu dönemde, Yakup Demir yazışları müdürlüğüne getirilmiştir. Y. Demir'de uzun bir zaman geçmeden tutuklanmıştır. Serbest durumda iken, yargılanıp 6 yıl 6 ay gibi yüksek bir cezaya çarptırılmıştır. Cemal Özçelik devam eden diğer davalarının sonucunda da, yakın günlerde 12 yıl 6 ay cezaya çarptırılmıştır.

Vatan Güneşi ve Toplumsal Diriliş dergileri de yoğun baskılarla karşı karşıya bırakılıp, kapatılmışlardır.

Özgür Gelecek dergisi ilk sayısından itibaren yasaklanmaya başlanmıştır. Sahibi M. Bayrak ve yazarları müdürü Bekir Kesen tutuklanmışlar ve bir dönem sonra serbest bırakılmışlardır. Halen davaları devam etmektedir. Aynı derginin birinci sayısında, İsmail Beşikçi'nin, "nasıl bir dergi?" sorusuna verdiği cevaptan dolayı gözaltına alındığı da bilinmekte.

Bir dönem önce yayına başlayan Deng dergisinin birinci ve ikinci sayıları da zaman kaçırılmadan yasaklanmıştır. Derginin sahibi Hikmet Çetin ve yazarları müdürü Kamil Ermiş tutuklanmışlardır. Derginin üçüncü sayısının çıkarılması için tayin edilen yeni yazarları müdürü de, derginin basımı için müracaat aşamasında iken tutuklanmıştır.

Bütün bunlar, Kürt halkı ve Kürt yurtseverleri üzerindeki baskı ve zulmün dozunu göstermeye yetmektedir.

Dergilerimizin yasaklanması, sorumlularının tutuklanması; o dergilerin yaşam hayatlarını tehlikeye sokmak içindir. Bir kısmının ki de girmiştir bile. Yasakların aynı zamanda büyük bir maddi yıkım getirdiği de gözönüne getirildiği zaman, hedef anlaşılmalıdır.

Dergilerimize sahip çıkmalıyız. Onlar üzerindeki baskılara karşı sesimizi yükseltmeli ve bütün uluslararası platformlarda bu sorunun da gündemleştirilmesi için çaba göstermeliyiz.

Düşman da iyi biliyor ki, yayının kitleler üzerinde etkisi büyüktür; ulusal demokratik ve sosyalist uyanışın en önemli vasıtaları durumundadırlar..

NEWROZ'DA MÜCADELEMİZİ YÜKSELTELİM

Halkımızın ulusal bayram günü, yeni yılın ve baharın başlangıcı NEWROZ yaklaşıyor. Bu günün yaklaştığı günlerde, büyük bir heyecanın giderek halkımız içinde yaygınlaştığı görülür. Bu yıl da, aynı heyecan çoktandır başlamış bile. Bu heyecanın mücadele çizgisine kanallize edilmesi için, yoğun çabalar gösterilir, gösteriliyor. Ne yazık ki, bu yılda, halkımız, ülkemizin her dört parçasında da özgür bir ortam da, gönülünce ulusal bayramımızı kutlayamayacak. Bunun da kendisiyle birlikte bir sıkıntı, bir stres yarattığı şüphesizdir. Ama NEWROZ heyecanının, bu sıkıntılı günleri aşması için büyük bir katkı olduğunda da şüphe yoktur.

Sömürgeci güçler, ulusal bayramımız NEWROZ'dan korkuyorlar. NEWROZ günleri yaklaştığı zaman, korkulu rüyalar görmeye başlarlar; bu korkulu rüyaların etkisiyle senaryolar düzenlemeye, NEWROZ gibi ulusal ve bir halkın vazgeçilmez haklarından olan bir olguyu provake etmek için çaba sarfederler: Güvenlik güçlerini hazır vaziyete getirirler, onları en modern silahlarla donatırlar. Bu yılda bundan başka yapacakları bir şeylerinin olmadığını iyi bilmeliyiz.

Sömürgeciler niçin bu kadar NEWROZ'da korkuyorlar?: Ulusal Kurtuluş hareketimizin gelişme boyutları çoktandır, bu sorunun cevabını vermiştir. Bilindiği gibi, NEWROZ günü, halkımızın ulusal duygularının en üst düzeye çıktığı bir gündür. Bu ulusal duyguların en üst düzeye tırmanmasının, uyanışı hızlandırdığı, kitlelerin birbirine yaklaşmasını hızlandırıp güçlendirdiği ve ulusal birlik duygusunu derinleştirdiğini düşmanda çok iyi bilmektedir. NEWROZ gününde ortaya çıkan bu gelişmelerin, sömürgeci güçlerin varlık şartlarına karşı olduğunu, onlar herkesden daha fazla bilincindedirler. O zaman ne yapılmalı? Newroz engel-

lenmeli, yasaklanmalı, yaygın ve özgür bir ortamda gerçekleşmemesi için çaba gösterilmeli, engeller çıkarılmalı.

Kürt halkının varlık şartını bile kabul etmeyen T. C devleti için, NEWROZ'un daha büyük bir önem taşıyacağı, bunun içinde, yasaklanması ve engellenmesi için neleri yapamayacakları açıktır.

Bütün yasakların ortadan kalkması ve aşılması için nasıl ki mücadele veriyoruz, NEWROZ yasağının da ortadan kalkması için güçlerimizi seferber etmeliyiz. Bunun içinde, NEWROZ gerçeğine sıkı sıkıya bağlı kalmalıyız. NEWROZ'u ulusal bir bayram olarak layıkıyla kutlamak için, en zor şartlarda bile, kutlama biçimlerini, hem de kitlesel kutlama biçimlerini bulmalıyız.

NEWROZ'un kitlesel olarak kutlanabilmesi için, bütün Kürdistanlı yurtseverlerin ele vermeleri, dar gurupçu tutumlardan uzak kalmaları gerekmektedir. Herhangi bir siyasal gurup yada örgütün küçük bir NEWROZ etkinliğinin, kitleler üzerinde etkisinin büyük olmayacağını, NEWROZ yasağının kaldırılmasında ve aşılmasında büyük bir güçlü etken olamayacağını bilmeliyiz.

Dünyanın dört bir yanında, insani hak ve özgürlükler uğruna verilen mücadeleler bize ışık olmalıdır. Kendi bağımsızlıklarına ve devletlerine sahip halkların bile, insani hak ve özgürlükler uğruna büyük tehlikeleri göze aldıklarını, içinde yaşadığımız dönemdeki uluslararası mücadelelerden görebiliyoruz.

NEWROZ, Kürt halkına, tüm Kürdistanlılara kutlu olsun.

Newroz yasağının kaldırılması için mücadele bayrağını hep birlikte yükseltelim!

Newroz'u yığınlara mal edelim!

Yekitiya Sosyalist
Rizgari • Demokrasi • Sosyalizm

Navnişan:
H. B.
Br. Berwaldsvägen 21
756 50 Uppsala / Sweden